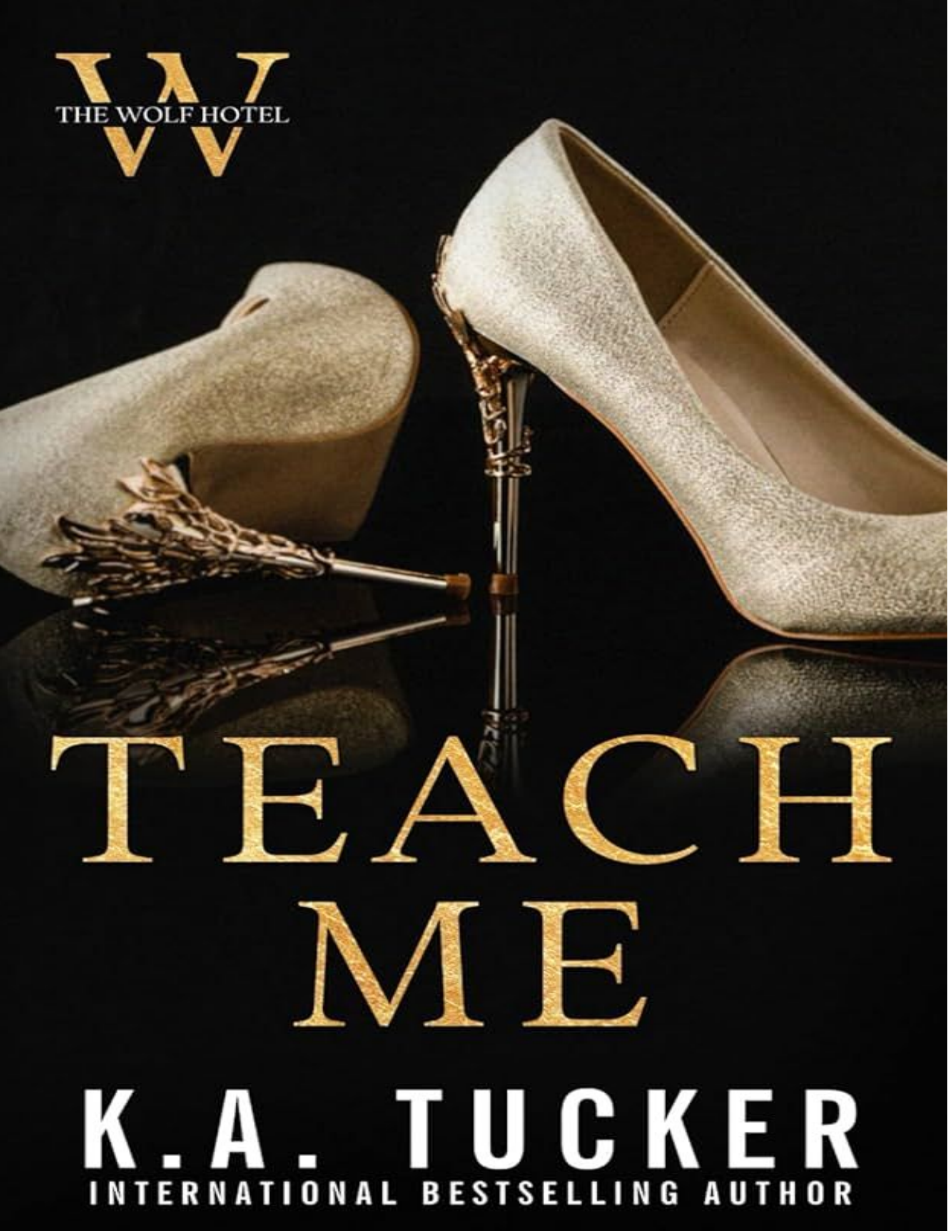
THE WOLF HOTEL

TEACH ME

K.A. TUCKER

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

TEACH
ME
NINA WEST

ÖĞRET BANA

The Wolf Hotel, 3

By Nina West

Telif Hakkı 2016 Nina West
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Yazar.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da yazarın hayal gücünden yararlanılmıştır.
kurgusaldır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen
Tesadüfi.

v2

Düzenleme: Hot Tree

Editing Kapak tasarımı:

Nina West Yayımlayan:

Nina West

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki

Bölüm Onüçüncü

Bölüm

Ondördüncü

Bölüm Onbeşinci

Bölüm Onaltı

Bölüm Onyedinci

Bölüm

Onsekizinci

Bölüm

Ondokuzuncu

Bölüm

Nina West'in Diğer

Kitapları Yazar Hakkında

Birinci Bölüm

Hastanenin kapıları, çantasını omzuna asmış bir hemşireyi karşılamak için açılıyor. Vardiyası için geldiğini tahmin ediyorum.

Gerçekten arabadan inip oraya gitmeliyim. Jed bir saat önce mesaj atıp babamın uyandığını söyledi. Onu gerçekten görmek istiyorum.

Ama oraya gitmek Henry'den ayrılmak demek, ki buna hazır değilim.

Yap.

"Zaten saatlerce geciktim, Abbi. Uçağıma yetişmem gerek." Henry teslim eder eli kalçamı sıkıyordu.

"Biliyorum. Özür dilerim, sadece.... New York'a dönmen ne kadar sürer sence?"

Az önce onun otel odasında barıştık ve şimdi o Alaska'ya geri uçuyor ve ben Pennsylvania'da kalıyorum ve onu bir daha ne zaman göreceğime dair hiçbir fikrim yok.

Tehdit eden gözyaşlarımla

savaşıyorum. Ve başarısız oluyorum.

Elini uzatıp yanağımdan uzaklaştırdı. Henry'nin şoförü kaldırıma yanaşır yanaşmaz arabadan inip bizi yalnız bıraktığı için çok minnettarım.

"Bunu söylemek zor. Yapmak istediğim kayak tepesi için bu mühendisleri sahaya getirip değerlendirme yapmaları gerekiyor. Daha sonra Colorado'ya uçarak Aspen'deki pistlerimizi inşa eden inşaatçılarla görüşeceğim."

Yaltaklanmayla savaşıyorum. Henry'nin başka bir kadınla yattığına inandığım ve kırık kalbimin Henry'nin masözü Michael tarafından dağıtılmasına izin verdiğim o felaket geceyi düşünmeden "Aspen "i duyamıyorum.

Teknik olarak Henry'yi aldattığım hafta sonu.

Michael'ı kullandığım için pişman olmuştum. Ama şimdi Henry'nin bana yalan söylediğini, Roshana Mafi ile hiç yatmadığını biliyorum....

Midemi yakan suçluluk duygusunu şimdilik bir kenara itiyorum. "Bu işleri başkası yapamaz mı? Yani, CEO sensin. Artık Wolf Hotels'in sahibisin." Ya da en azından yüzde 61'inin.

Sırıtıyor. "Burası sıradan bir otel değil. Bunu biliyorsun. Bu konuda kimseye güvenmiyorum."

Duygularımı dizginlemeye çalışarak başımı sallıyorum. Wolf Cove'un ve Alaska'nın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Çocukluğunun yazlarını orada geçirdi. Orayı evi olarak görüyor. "Yani, sanırım"

"İrtibatta kalacağız."

Kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum. İrtibatta kalmak mı? Bu sıradan arkadaşların söylediği bir şey gibi.

"Hey." Başparmağıyla işaret parmağı arasında çenemi kavrıyor. "Bu kolay olmayacak, Abbi. Seni uyarmıştım. Çok farklı hayatlar yaşıyoruz ve şu anda burada sıkışıp kaldın. Uzun bir süre burada sıkışıp kalabilirsin." Başparmağını dudağımın altından geçirerek bu gerçeği yumuşatıyor.

O haklı. Babamın üzerinden geçen traktör ona çok zarar vermiş, birden fazla kemiğini kırmış ve akciğerini delmiş. Çok daha kötüsü de olabilirdi ama yine de ayağa kalkıp çiftlikte koşmaya başlaması aylar alacak.
"Biliyorum, sadece ....."Bakışlarımı onun çelik mavisi gözlerine sabitliyorum,
Bazen nasıl bu kadar soğuk ve sert görünebildiklerine, bazen de yumuşaklıkları ve sıcaklıklarıyla kalbimi eritebildiklerine hala hayret ediyorum. "*Nedir bu*? Biz neyiz?"

Henry bu sabah beni resmen kovdu, daha çok bir şakaydı. O kadar ani ayrıldım ki istifamı verme fırsatım olmadı, ama yine de istifa ettiğim çok açıktı. Her halükarda artık bir Wolf çalışanı değilim, bu da benimle çıkmanın şirket politikasına aykırı olmadığı anlamına geliyor. Henry artık kontrol hissesine sahip olduğu için ne isterse yapabileceğini söylese de, sanırım bu kadar açık ve net bir şekilde
Kendi şirket kurallarını açıkça hiçe sayıyor. Wolf ismiyle çok gurur duyuyor.

İç çekiyor. "İşleri ilerledikçe çözeceğiz. Senin oraya gitmen ve ailenle vakit geçirmen gerekiyor. Ve benim de yapmam gerekeni yapmaya geri dönmem gerek.

yap. Tamam mı?"

"Tamam." Henry'yi bu konuşmanın buraya kadar gideceğini bilecek kadar tanıyorum. Başımı sallıyorum. Ne olduğumuz için resmi bir etikete ihtiyacım var mı? Yoksa Henry'nin hayatımda olduğunu bilmek yeterli mi? Beni önemsediğini bilmek. Çünkü önemsediğini biliyorum. Benimle birlikte ülkenin öbür ucuna uçmak için her şeyi bıraktı çünkü yaşanan trajediyi göz önünde bulundurarak uçakta on saat boyunca tek başıma oturmamı istemedi. Babamın ülkedeki en iyi travma cerrahına gitmesini ve biz buradayken ailemin onun otelinde kalmasını sağlamak için elinden geleni yaptı. Japon fotoğrafçı Hachiro'nun uzun zaman önce o gün çektiği bir fotoğrafımı portföyünde taşıyor.

Önemsediğini *biliyorum.*

Asıl soru, bu yeterli olacak mı?

"Yani... Sanırım seni gördüğümde görüşeceğiz?" Elimi uzatıp yakışıklı ve sert çene çizgisini sıyırıyorum, yeni tıraş edilmiş yumuşak tenine hayranlıkla bakıyorum.

"Onun gibi bir şey." Henry parmak uçlarımı öpmek için yüzünü çeviriyor ve sonra dudaklarımı dudaklarıyla yakalamak için eğiliyor, dili yavaş, erotik bir dansla benimkine sürtünmek için yolunu buluyor, bu düpedüz skandal değil ama

Muhtemelen hastanenin önünde uygunsuz bir şekilde. "Bu ağzını seviyorum," diye mırıldanıyor ve öpücüğü derinleştirmek için başımın arkasını avucunun içine alıyor.

Ve seni seviyorum.

Dün sabah uçağa adımını attığından beri bu kelimelerin dilimin ucuna gelip çıkma tehdidinde bulunduğunu hissediyorum. Yine de bir şekilde onları tutmayı başardım. Ona söylemek için çok erken. Daha yeni barıştık.

Henry bir iniltiyle ayrıldı. "Tamam, gerçekten gitmen gerekiyor yoksa pantolonumun fermuarını açacağım."

Bu düşünce kanımı hızlandırıyor, parmaklarım onun koluna saplanıyor. Bu sabah onu yeterince göremedim. Kulak memesini dişlerimin arasında yakalayarak, "Belki de ben istiyorumdur," diye takılıyorum.

"Siksurat ve ailesinin bu gösteriden pek hoşlanacağını sanmıyorum."

"Ne?" Arkamı döndüğümde Jed'i Peder ve Celeste Enderbey ile birlikte kaldırımda dikilirken buluyorum.

Bakıyorum.

Peder ve Celeste göz göze geldiğimizde başlarını çevirme nezaketini gösteriyorlar ama Jed bana bakmaya devam ediyor, yüzünde şok ve incinmişlik karışımı bir ifade var.

Dün Henry ile geldiğimi gördüler. Tabii, sorduklarında patronum olduğunu söyledim. Eğer neler olduğunu merak ediyorlarsa. Sanırım cevaplarını aldılar. "Sanırım ben gidiyorum."

Kapıya uzanıyorum.

Henry'nin eli kalçamı kavrıyor ve beni yerimde tutuyor. "Çok açık konuşalım..."

Sert bakışlarını üzerimde bulmak için dönüyorum. "İşlerin nereye gideceğini görelim' dediğimde, bu onun lanet ellerini senden uzak tuttuğundan emin ol anlamına geliyor. Ve bu dışarıdaki diğer tüm pislikler için de geçerli."

Belki kalbimin onun sözleriyle kabarması garip ama yine de gülümsüyorum. Bu onun bana değer verdiğini söyleme şekli. "Sadece seni istiyorum, Henry. Her zaman."

Ağzını açıyor ve ben nefesimi tutuyorum, onun da sadece beni istediğini söylemesini istiyorum. Beni şimdiden özlediğini.

Beni sevdiğini.

"Seni sonra

ararım."

Gitmek için işaret veriyorum. "Güle güle, Henry." Kendimi arka koltuktan çıkmaya zorladım. Tanrıya şükür Jed ve ailesi çoktan içeri girmişlerdi. Bu bana, arabasının uzaklaşmasını baş başa izleme şansı veriyor, boğazım o adam için duygulanmakla doluyor.

İç çekerek hastane kapısına doğru dönüyorum.

Ve Greenbank, Pennsylvania'daki hayatımın nasıl olacağına hazırlanın.

~ ~ ~

"Baba, uyandın!"

Yatağının yanına koşuyorum ve ona bakarken elini tutuyorum. Hiçbir şekilde zayıf bir adam değil; ömür boyu çiftçilik yapmak onu güçlü kılmış.

Ve kemikleri yaşlı ve kırılgan olmaktan çok uzak; sadece kırk yaşında.

Yine de burada çelimsiz ve kırık bir şekilde yatıyor, eli benimkinin içinde gevşek. "Abigail," diye fısıldıyor. "Annen eve döndüğünü söyledi."

Annemin yatağın karşısından ağır bakışlarını hissediyorum. Henry'yi görmeye gittiğim için bana kızgın. "Gittim. Dün gece. Sen nasılsın? Bir yerin acıyor mu?"

Sonunda gülümsüyor. "Hiçbir şey hissetmiyorum. Bu ilaçlar harika."

Alt dudağım biraz titriyor; onu böyle görmek çok zor. Daha önce hiç yaralanmamıştı. Neredeyse hiç hasta olmamıştı. "Traktörlerle kavga etmemelisin."

Gülmeye çalışıyor, ancak acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Şimdi bunların hiçbiri yok. Dinlenmen gerek." Sonunda anneme bir bakış attım. Gözleri ağır torbalarla kaplı ve kısa kahverengi bukleleri keçeleşmiş. May Teyze kıyafetlerini getirmiş, yani en azından geceliğini değiştirmiş, ama bu sandalyelerde fazla uyuyamayacağını biliyorum, 370 kiloluk gövdesi rahatça sığamayacak kadar büyük. "Neden gidip biraz dinlenmiyorsun? Henry süitin ihtiyacımız olduğu sürece bize açık olacağını söyledi. Babam hastanede olduğu sürece." Ki bu haftalar sürebilir. Henry'nin aileme karşı cömert olduğu bir başka yol daha.

"Buna gerek kalmayacak. Peder Enderbey'in şehrin diğer tarafında yaşayan bir kuzeni var. Orada benim için bir oda olduğunu söyledi."

Kaşlarımı çattım. "Ama otel *beş dakika uzaklıkta.*"

"O adamın cömertliğinden çok fazla yararlandık zaten."

"Henry kim?" diye araya giriyor babam.

"Patronu. Bu tarafa uçuyordu, o yüzden Abigail'i uçağına aldı," diye cevap veriyor annem. Sanki küçük bir rahatsızlıktan başka bir şey değilmiş gibi konuşuyor.

Sanki Henry'yle aramızda hiçbir şey yokmuş gibi, oysa olduğunu çok iyi biliyor.

"Bu çok hoş bir davranıştı." Bana baktı. "Ona teşekkür etmek isterim. Hâlâ burada mı?"

"Hayır, o gitti," diye araya giriyor annem. "Ve Abigail evde kalacak." Bu neden kulağa ceza gibi geliyor?

Babam bana baktı. "Bu doğru mu?"

İç çekiyorum. "Bana ihtiyacın olduğu sürece kalacağım. Alaska'daki işimden ayrıldım ve çiftliğin devam etmesine yardımcı olmak için okulu bir yıl erteleyeceğim."

Kaşlarını çattı. "Bu kadar dikkatsiz olduğum için özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Sus artık. Önemli olan tek şey hayatta olman ve iyileşmen," diye azarlıyor annem.

"Yılın en yoğun zamanı Bernadette."

Babasının diğer elini tutuyor. "Her şey yoluna girecek. Jean hâlâ yanımızda. Şimdi Abigail de burada. Jed de işini bıraktı, böylece çiftlik bitene kadar bize yardım edebilecek.

okula gitme zamanı."

"Ne?" Patladım. Bu, önümüzdeki altı hafta boyunca her gün, bütün gün Jed'le uğraşmak zorunda kalacağım anlamına geliyor.

"Harika değil mi?" Annem kocaman gülümsüyor. "Bir sürü yardımcımız var. Peder bu Pazar ayin sırasında bir çağrı yapacak ama şimdiden gelip hayvanlara ve samana yardım etmeyi teklif eden insanlar var." Onun elini okşadı. "Tanrı iyidir. Bu onun işi. O bizi izliyor."

Onun ve Henry'nin, ama sanırım annem Henry'nin Dr.'yi getirmek için büyük torpil yaptığından, büyük iyilikler istediğinden bahsetmedi. Eisenhower.

Babam anneme gülümsüyor, görünüşe göre cevabından tatmin olmuş ve sonra bana dönüyor. "Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu, Abigail."

"Biliyorum. Seni çok özledim." Şu ana kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Jed ve annemden uzaklaşmaya o kadar odaklanmıştım ki, onu da geride bırakacağımı unutmuştum.

"Daha güçlü görünüyorsun. Ve saçların...." Kaşlarını çatıyor. "Bana mı öyle geliyor yoksa biraz daha mı koyu?"

"Merak etme, yakında geçer," diye cevap veriyor annem yine. "Abigail'imizi kısa sürede geri alacağız."

Ona attığım bakışlara engel olamıyorum. *Hayır,* yapmayacaksın, demek istiyorum. Abigail'in temelli gittiğini. Babamın şu anki durumu olmasaydı söylerdim ama onu üzmek istemiyorum.

"Bana Alaska'dan bahset. Nasıl bir yerdi?" Nefes

kesici.

Göz açıcı.

Yürek

parçalayıcı.

Hayat

değiştirici.

Sonunda, "Çok güzeldi baba. Bir gün oraya gerçekten gitmelisin."

"Sence yapmalı mıyım?" Gözlerinde bir pırıltı var. Babam hayatı boyunca hiçbir yöne bir eyaletten fazla gitmedi.

"Evet. Orada bir sürü av var." "Gerçekten

mi? Peki hiç vahşi hayvan gördünüz mü?"

Sırıttım. "Bir boz ayı, baba."

Gözleri büyüdü. "Tatil köyünde mi?"

Kıkırdıyorum. "Hayır. Dışarıda bir açıklıkta. Henry ve ben odun topluyorduk ve -"

"Sevgilim, sanırım dinlenmeye ihtiyacın var. Alaska hakkında her şeyi daha iyisin."

Babamın yüzünü bir kaş çatma ifadesi kaplar. "Zavallı kızın konuşmasına izin verir misin Bernadette? Onu aylardır görmedim!"

Annemin yüzündeki şaşkınlık, benim hissettiğim şaşkınlıkla eşleşiyor olmalı. Babam asla sesini yükseltmez.

Kalp monitörünün ritmik bip sesi hızlanmaya başlar.

"Gördün mü? Kendini sakinleştirmen gerek Roger. Abigail, lütfen git ve onun için biraz su getir."

Hemşire aramak için odadan çıktım. Onun yerine Celeste Enderbey'i buldum.

"O nasıl?" diye soruyor o yumuşak sesiyle, otomatik olarak elime uzanıyor. Ne kadar küçük olduğunu unutmuşum. Onun yanında kendimi dev gibi hissediyorum ve sadece 1.80 boyundayım.

"İyi görünüyor," diye onu temin ediyorum. "Ona biraz su getireceğim. Sen içeri girebilirsin."

"Söyleyeceğim. May teyzenin çoktan gittiğini söylemek için geldim. Akşam yemeği vardiyası için hazırlanmak zorundaydı."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Pearl, özellikle hafta sonları Greenbank'in merkezidir.

"Bizim de kısa süre içinde eve doğru yola çıkmamız gerekiyor. Peder yarınki vaaz için hazırlık yapmak istiyor." Jed'in babasının adı George, ama

Celeste, biz de dahil olmak üzere başka biriyle konuşurken ona Peder demeye başladı.

"Seninle gelebilir miyim? Çiftlikteki her şeyi Jean'e bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum."

"Kesinlikle." Gözleri dünden beri üzerimde olan Northgate College kazağının üzerinde geziniyor.

Altında. Annemin onaylamayacağı bir şey çünkü vücudumu çok fazla gösteriyor. "Farklı görünüyorsun."

Bunun nedeni yarım saat önce tanık olduğu öpüşme seansı mı?

Ne söylememi istediğinden emin değilim, o yüzden sadece gülümsüyorum. "Şu suyu almalıyım."

Eli sıkıca kavrıyor. "Lütfen onu affet, Abigail. Siz ikiniz birbiriniz için çok iyisiniz."

İçimi çektim. Celeste'i hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. O kadar nazik ve sevgi dolu bir kadın ki, her yönüyle annemin tam tersi.

Ne zaman annemin yanına koşsam

Enderbeyler'de beni gülümsemesi ve nezaketiyle karşılayacağını biliyordum. Yıllardır gizliden gizliye onu ikinci annem olarak görüyorum.

Sonunda beni bıraktı ve babamın odasında kayboldu.

Beş dakika sonra kapıdan içeri girdiğimde Peder de onlara katılmıştı. Jed nerede, hiçbir fikrim yok.

"...Jed'in bize dönüş yolunu bulmasını beklerken sabırlı olmak zorundaydık. Şimdi sıra Abigail'de ve yine sabırlı olmalıyız." Peder'in eli annemin omzunda. "Adam paraya ve güce her şeyden çok değer veriyor. Yakında sıkılacaktır."

"Ama onun masumiyetini bir-" Beni fark etti ve aniden doğruldu, sözleri kesildi.

Benim hakkımda konuşuyorlar.

Henry için yeterli olmadığım hakkında. Henry'nin benden sıkılması hakkında.

Pederin orada olduğumu anlaması için arkasına bakmasına gerek yok. Çok daha yüksek bir sesle, "Hepimiz hızlı bir iyileşme için dua edeceğiz, Roger" dedi.

"Hayatımızda olduğun için çok şanslıyız." Annem onun ellerini tutuyor. "Bize yardım etmek için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Jed Tanrı'nın bir lütfu."

"Bu süre zarfında ailenize iyi bakılacaktır."

Hepsi bana dönüyor, yüzlerinde sahte geniş gülümsemeler var. "Hazır mısın, Abigail?" Celeste soruyor.

"Elbette." Doksan dakika onlarla bir arabada sıkışıp kaldım.

Sabırsızlanıyorum. "Aslında onunla bir dakika yalnız konuşmak istiyorum," diyor babam. Celeste kocasının koluna girer. "Seni dışarıda bekleyeceğiz." Babam anneme bakıyor, bekliyor. Annem ipucunu almaz. "Sen de, Bernadette."

On dakika içinde ikinci kez yüzü şokla doldu. "Ama, ne hakkında konuşmak istiyor olabilirsin ki-"

"Bu benimle kızım arasında."

Bir hışımla vücudunu hastane odasındaki mobilyaların etrafından dolaştırır ve kapıdan çıkıp gözden kaybolur.

"Tanrım, bu kadın her zaman bu kadar zorba mıydı, yoksa bunu anlamak için her nefesimde tepemde gezinirken bir hastane yatağına hapsolmak mı gerekiyor?"

Kıkırdamamı bastırıyorum çünkü bunu komik bulmam gerektiğinden emin değilim. "İyi niyetli."

İç geçirdi. "Şimdi oturun ve bana patronunuzla aranızda gerçekten neler olduğunu anlatın."

Ona ne diyeceğim? Her ne kadar babam Jed felaketinde bana karşı nazik davransa ve Jed'in beni hak etmediğini söylese de, Jed'i her zaman sevdiğini ve çiftliğe yardım etmesi için Jed'in yanında olmasını sevdiğini biliyorum. Jed her zaman inek sağmayı, çiftlik aletlerini tamir etmeyi, tahıl yetiştirmeyi ve ne zaman saman balyalayacağını öğrenmeye hevesliydi. Bu konuda doğuştan yetenekli. Her zaman bir noktada işi devralacağı varsayılmıştı.

Babam bana Henry'nin de benden sıkılacağını mı söyleyecek? Çünkü

bunu ondan duymaya dayanamıyorum. Zaten kafamın içinde,

Bolca.

"Abigail...."

"Onu seviyorum," diye ağzımdan kaçırdım. "Jed'i sevmiyorum baba. Artık sevmiyorum. Belki de hiçbir zaman gerçekten sevmedim, çünkü Henry'yle hissettiğim gibi hissetmedim." Şu anda Jed'i pek *sevmiyorum* bile, yine de hakkını vermeliyim, ailemin ona ihtiyacı olduğunda yanımda oluyor.

"Annenin uçak hakkında söyledikleri doğru mu? "Bu tarafa mı gidiyordu?"

Başımı salladım. "Alaska'ya senden bir gün önce geldi.
Kaza. Şimdi oraya geri dönüyor. Peki ya senin doktorun? Amerika'daki en iyi travma cerrahı ve Henry onu özellikle senin için getirtti."

Bu kaş kaldırmayı hak ediyor. "Annen bunu biliyor
mu?" "Biliyor."

Başını sallarken gözlerini bilmiş bir bakış dolduruyor. "Seni bu adamla istemiyor."

"Biliyorum baba. Ama bu onun seçimi değil. Benim ve Henry'nin dışında kimsenin seçimi değil." Ve kimsenin tekrar birlikte olmamıza engel olmasına izin vermeyeceğim.

Elimi hafifçe sıkıyor. "Unutma, bu sevgi dolu bir yerden geliyor. Hepimiz onun sana zarar vereceğinden endişeleniyoruz."

"Zaten çok incindim, baba. Hatırladın mı? Jed tarafından." Anneme göre, Tanrı'nın bir lütfu.

Dudaklarına hüzünlü bir gülümseme dokunuyor. "Hatırlıyorum. Seni yeniden mutlu gördüğüme sevindim."

Mutluyum. Ve

daha güçlüyüm.

Ve daha

zekiyim. Ve

taşlaşmış.

"Hadi, şimdi. Bekliyorlar. Annen muhtemelen kapıya dayamak için bir bardak arıyordur."

Kıkırdıyorum çünkü o haklı. "En kısa zamanda ziyarete geleceğim."

Yumuşakça kıkırdıyor. "Yakında görüşürüz."

Annemi ve Enderbeyleri kapının hemen dışında beklerken

buldum. Annem hemen üzerime atladı. "O da neydi öyle?"

"Sadece Henry'yi sormak istedi."

"O zaman neden beni odadan dışarı gönderdin?"

Belki de tek kelime bile edemeyeceğim içindir? Sadece omuz silkiyorum.

Celeste'e döner. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Sana söylüyorum, uyandığından beri onda bir terslik var. Sanırım başından yaralanmış olmalı."

"Belki de haklısınız. Ama doktorlar yaptıkları tüm testlerde bir şey görmemiş olabilirler mi?" diye sorar.

"Kim bilir? Her zaman gözden kaçan şeyleri duyuyoruz.
Doktorun o kadının içine bıraktığı ameliyat bezini hatırlıyor musunuz?
Kadının ağzını kapatıp onu paçavrayla birlikte evine göndermişti! Kadın tam
bir ıstırap içindeydi.
ona inanmadan önce." Annem kadını şahsen tanıyormuş gibi konuşuyor,
oysa eminim ki bu sadece bir zamanlar gazetede gördüğü ve ileride ihtiyaç
duyduğunda başvurmak üzere hafızasına kaydettiği bir başlıktır. Bunu
yapmayı seviyor. Sanırım bunun kendisini bilgili gösterdiğini düşünüyor.

Rahip Enderbey, "O halde bundan doktora mutlaka bahsetmelisiniz,"
diyor.

"Evet, haklısın. Yapacağım. Şimdi gidiyor

musunuz?" "Gidiyoruz."

"Buraya gel, bebeğim." Bana doğru uzandı, beni sert bir kucaklamanın içine çekti.
Her şeye rağmen annemin beni çok sevdiğinden şüphem yok. "Eve
döndüğün için çok mutluyum. Odanı bıraktığın gibi bulacaksın. Tüm
giysilerin de orada, yani orada sana giydirdiklerinden daha uygun bir şeyler
bulabilirsin."

Kendine engel olamıyor.

"Yarınki ayine mutlaka gel Abigail. Ve günah çıkarmaya." Nefesinin
altında ama benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle, "Tanrı biliyor ki
buna ihtiyacın olacak," diye mırıldandı.

Bu sefer göz devirmemi gizleme zahmetine girmedim.

Keşke bilseydin anne.

İkinci Bölüm

"Bugün için her şey halledildi." Jean yıpranmış alnındaki teri orman yeşili iş pantolonuna siliyor. Yıllardır her gün aynı pantolon ve bordo ekose düğmeli kazağıyla işe gelir. Kıyafeti sabahları hep temiz, gün sonunda ise kirlenmiş oluyor.

Ya aynısından birkaç çift var ya da zavallı karısına her gece çamaşır yıkatıyor.

"Biz yokken çiftliği ayakta tuttuğun için teşekkür ederim."

Sözlerimi önemsizmiş gibi geçiştiriyor ama zavallı adam bitkin görünüyor.

"Isabelle nasıl?"

Torunundan bahsetmek moralini biraz düzeltmişe benziyor. "O çok tatlı bir şey." Işıldıyor. "Annesinin küçükken yaptığı gibi görünüyor bebeğim."

"Jennifer'a selamımı söyle."

"Olur." Ezik ve çentiklerle dolu eski kırmızı bir Ford pikap olan kamyonetine doğru ilerliyor.

Ve hayatım boyunca tanıdığım çiftliğin manzarasını seyrederek iç geçiriyorum. Burada olmak için en sevdiğim zaman, havanın ılık olduğu ve taze kesilmiş saman koktuğu zaman,

ve çimler koyu yeşilken; sebze bahçelerini çevreleyen çiçekler yemyeşil ve rengarenkken. Pazar ayininde kiliseyi süslemek için her hafta onları kesiyoruz.

Burada hep huzur buldum. Ta ki geçtiğimiz Şubat ayında Jed'i beni aldatırken yakalayana kadar. Ondan sonra buraya dönmekten korktum. Sırf bundan kaçınmak için Alaska'ya kadar uçtum.

Şimdi mi? Bu duygunun ne olduğunu bilmiyorum. Belki de geçmiş bir çocukluğun nostaljisi. Bunca yıldır evim dediğim iki katlı çiftlik evi önümde solda, sessiz ve yıpranmış bir şekilde duruyor. Yüz yıldan daha eski, büyük büyük büyükbabam tarafından inşa edilmiş ve birkaç nesil Mitchell'lere ev sahipliği yapmış. Doğu tarafında birkaç kiremitin eksik olduğunu görebiliyorum. Anneme göre, muhtemelen bir ay önce buradan geçen büyük bir fırtına yüzünden. Bir ahırın çatısında da hasar olduğundan bahsetti. Gidip kontrol etmem gerekecek.

Üç ahırımız ve dört silomuz var. Evle aynı zamana tarihlenen orijinal ahır, evimizden yaklaşık beş yüz metre uzakta, yan tarafta. Orayı şimdi ekipman için kullanıyoruz. Sıcak havalarda sabunlarımı da burada, elektrikli soba ve birkaç masa ile donatılmış küçük bir atölyede yapıyorum.

Hayvanları ve samanları barındıran diğer iki ahır, evden çok uzakta değil, yan yana duruyor.

Wolf Cove'dan aceleyle çıkarken gelişigüzel doldurduğum sırt çantamı yanımda sürükleyerek ön verandaya doğru ilerliyorum. Henry'nin evinde duş almış olsam da, o zamanın gerçekten temizlenmekle geçtiğini söyleyemem.

"Abigail!"

Jed evlerimizin arasındaki patikadan bana doğru koşuyor, engebeli zeminde ilerlerken baldır kasları geriliyor. Her zaman formdaydı ama ona asla kaslı demezdim, ne Henry gibi, ne de açık hava ekibindeki çocuklar gibi. Belli ki spor salonuna gidiyor.

Bu yaz başka ne yapıyordu, hiçbir fikrim yok. Pittsburgh'dan eve dönerken sessizdi, Celeste arkada oturup acı verici bir kibarlıkla sohbet ederken o önde babasıyla oturuyor ve ben yokken cemaatte ve kilisede olup bitenler hakkında beni bilgilendiriyordu.

Bir kere bile Alaska'yı sormadı.

Jed bana ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Bu iyi bir çeyrek mil iki evimiz arasında. "Akşam yemeği bu akşam altı yerine beş buçukta olacak. Babamın yarın için yapması gereken bazı işler var."

"Böyle iyiyim, teşekkürler."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun? Bugün Cumartesi gecesi."

Ve her cumartesi akşamı Enderbeylere yemeğe gideriz. Buralarda işler hep böyle yürümüştür.

Ama artık değil. En azından benim için. "Son birkaç gündür oldukça yoruldum, bu yüzden burada bir şeyler toparlayacağım ve sonra yatak, sanırım."

"Oh." Sarı saçlarını alnına doğru tarıyor. Daha önce hiç olmadığı kadar uzun ve hafif dağınık. "Ama kızarmış tavuk yapıyor.
Ve çilekli turta, sadece senin için. Şimdiden turta hamurunu ve her şeyi hazırlıyor."

Favorilerim.

"Yemek yemelisin ve o bu kadar zahmete giriyor."

İç çekiyorum, ilmeğin boynuma dolandığını hissediyorum. Bundan kurtulmam pek mümkün değil, özellikle de Enderbeyler hayatlarındaki her şeyi bırakıp Pittsburgh'a koştukları için. Ben gelemezken onlar bütün gün annemle oturdular.

"'Tamam. Orada olacağım."

Jed'in yüzü geniş bir sırıtışa dönüşür. "Harika."

"O kadar yolu koşmak yerine bana mesaj atabilirdin, biliyorsun." "Evet, biliyorum. Ama seni görmek istedim." Bakışları üzerimde geziniyor, oyalanıyor
önce göğsümde, sonra da kalçalarımda.

"Eğer oraya zamanında varacaksam, duş almam gerek." Merdivenleri tırmanmaya başladım.

"Yani cevap veren o muydu?"

"Ne?" Neden bahsettiğini zaten biliyor olmama rağmen soruyorum. Jed bana kazayı haber vermek için aradığında telefonuma cevap veren adam. Bunun ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum.

"Dün sabah. Seni aradığımda. Sen uyurken."

Hayır, o Ronan'dı, gerçek bir dost olarak Henry için beni teselli ediyordu. Ama bunu Jed'e söylemeyeceğim.

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Nasıl olmaz? Hadi ama, Abigail! Adamı birkaç haftadır tanıyorsun. Biz birbirimizi hayatımız boyunca tanıdık. Birlikte büyüdük, birbirimizin sırlarını biliyoruz."

Ona ters ters baktım. "Evet, çünkü onlardan birine yanlışlıkla girdim."

"Cammie ve benim aramdaki her şey bitti. Bu benim sistemimden çıktı, tamamen." Bana doğru birkaç adım atıyor. "Aptal ve bencildim ve hayatımdaki en iyi şeyi hafife aldım. Seni." Gözleriyle yalvarıyor. "Seni seviyorum, Abigail. Ve hayatımın geri kalanını bunu sana kanıtlayarak geçireceğim."

Aman Tanrım. "Artık çok geç, Jed. Devam et."

"Hayır, değil." Çenesinde inatçı bir yapı var. Eskiden bunun çok sevimli olduğunu düşünürdüm.

Şimdi gülmekten kendimi alamıyorum. "Henry'ye aşığım!"

"Patronun mu?" İç çekiyor. "Abigail, bu son olmayacak. Cidden, bir düşün. O zengin bir otel sahibi ve sen bir çiftlikte yaşıyorsun. İkiniz birlikteyken işe yaramış olabilir ama böyle adamlarla gözden ırak olan gönülden de ırak olur."

"Bizde işler böyle yürümez."

"Öyle mi?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Nedense bu çok kibirli. "O zaman nasıl?"

"Biz... nasıl gittiğine bakıyoruz."

Jed bana bilmiş bir bakış atıyor ve ben onu tokatlamak istiyorum. "Kaç yaşında bu arada?"

"Otuz bir."

"Senden on yaş büyük mü? Neden o kadar yaşlı bir adamı istiyorsun ki? Ailenin yaşının yarısı kadar." Çünkü o

muhteşem ve seksi. Çünkü bana nasıl

dokunacağını biliyor.

Çünkü uyuduğumda, uyandığımda ve aradaki her saatte tek düşündüğüm o.

"Şimdi gitmem gerek. Akşam yemeğinde görüşürüz." *Ne yazık ki.*

"Unutma, ben burada seni bekliyor olacağım. Hazır olduğunda bana geri dön. Biz birlikte olmalıyız, Abigail."

"Ben Abbi, ve hayır, değiliz." Onunla tartışmanın bir anlamı yok. Bazen Jed ve annemin birbirlerine çok benzediklerini düşünüyorum.

"Annem sormayı unutmuş. Şehre geri döndüğüne göre, ayın ilk günündeki yemek kampanyasına yardım edebilir misin? Ne yapılması gerektiğini hatırlıyorsun, değil mi?"

"Sanırım idare edebilirim." On yedi yaşımdan beri bu işi yapıyorum.

"Harika. Oh, ve hayırseverlik barbeküsü. O konuda da yardımını çok ister." Gıcırdayan sundurma basamakları iç çekişimi gizliyor. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

~ ~ ~

Yatağıma uzandım, Celeste'nin yemeklerinden karnım şişmişti. Gidip Enderbeylerle yüzleşmek istememiş olabilirim ama en azından yatağa tok gireceğim.

Telefonumu cebimden çıkarıyorum -Peder yemek masasında telefona izin vermiyor ve telefonum arka cebimde her titreştiğinde tam bir işkence oluyor- Ronan ve Connor'dan gelen grup mesajına gülümsüyorum.

Koy sensiz aynı değil.

Hesap yaptım. Orada saat sadece dört.

Hala çalışıyor musunuz?

Evet, yağmur yağıyor. Seni burada kullanabilirdik.

Connor'ın o gün kamyonda birlikte geçirdiğimiz zamanı pek de ince olmayan bir şekilde hatırlatmasına gözlerimi deviriyorum, midemde gergin bir kıpırtı olsa bile. Alaska'ya kalbi kırık bir bakire olarak gittiğime ve geri döndüğüme hâlâ inanamıyorum.

Sadece kemerimdeki üç çentik, tabiri caizse, iki muhteşem erkekle yaptığım üçlü seksin anısı.

Bu bir daha asla olmayacak ama Connor'a artık Henry ile birlikte olduğumu söylemeden bunu nasıl söyleyebilirim? Kalbimin her zaman Henry ile olduğunu. Henry'nin personeliyle ne paylaşmak istediğinden emin değilim.

Ronan biliyor, her ne kadar bunu bir kez bile açıkça söylememiş olsak da. Her zaman biliyordu. Ama tek kelime etmemesi için ona güvenebilirim. Öte yandan Connor'a sessiz kalması için güvenilemez.

Bana körfezdeki yerimizin bir resmini gönder. Bir şeyler istiyorum. hatırlamak için.

Birkaç dakika sonra, personel plajında kumlara uzanmış, üstsüz, elinde birasıyla sırıtan Connor'ın selfie'sini çekiyorum. Etrafında bikinili ve mayolu birkaç personel daha var. Bu tür mesajlara izin vermek Muhtemelen yanlış.

Yağmur yağıyor dediğini sanıyordum? O sarhoş, azgın bir yalancı.

Ronan bu mesajlaşmada oldukça sessizdi. Yine de Connor'a kıyasla her zaman biraz sessizdi.

Birkaç dakika sonra Ronan'dan Kachemak Körfezi'nin, yumuşak dalgalarla yuvarlanan lacivert suların, göz alabildiğine uzanan ağaçlarla kaplı kıyıların resmini içeren ayrı bir mesaj alıyorum. Yastığımın üzerine kıvrılıp onu inceliyorum, üzüntüm aniden bastırıyor.

Ailem için burada olmam gerektiği kadar, oraya geri dönmek *istiyorum.*

Wolf'a ne oldu?

İç çektim. İlk kez açıkça onun hakkında soru soruyor ve ona yalan söyleyemiyorum.

İşlerin nereye gideceğini göreceğiz. O geri dönüyor Bu gece Cove'da.

Sanırım bizi biliyor? Yeterince biliyor.

Henry hiç ayrıntı istemedi. Eğer sorarsa.....Midem sıkışıyor ona vermeyi düşündüm. Ne diyecekti ki?

C ve benim işlerimiz hakkında endişelenmemize gerek var mı?

Hayır. Ona söz verdirdim. Belki Connor'ın başka bir "ilgi alanı" bulmasına yardım ederim, böylece bana bu tür mesajlar göndermeye devam etmez.

Connor'ın normal, cinsellik içermeyen bir konuşma yapabildiğini bile bilmiyorum ve eğer durum buysa... Hayatımın en zor dönemlerinden birini atlatmamı sağlayan iki iyi arkadaşıma veda ediyormuşum gibi hissediyorum. Bir bakıma, sanırım öyle. Sanırım Ronan da bunu hissediyor.

İletişimde kalın.

Homurdanıyorum. Henry'nin kullandığı kelimelerin aynısı.

Sen de Ronan. Ve teşekkür ederim.

Tozlu gül ve beyaz odama bakarken telefonun yanımdaki yastığa düşmesine izin veriyorum. Annemin en son yenilediği on yaşımdan beri hiç değişmemiş. Antika mobilyalarım ve yatak örtüm bile aynı, pembe dantelli fildişi

rozetler. Annemden ve ondan önceki annesinden kalan porselen bebek koleksiyonum şifonyerimin üzerinde sıralanmış, bana bakıyor.

Henry'ye mesaj atmak için çok mu erken? Dokuz saat önce ayrıldı. İletişimde kalmamızı söylediğinde, bu ona istediğim zaman mesaj atabileceğim anlamına mı geliyordu? Yakında Alaska'ya iniyor olmalı. Artık kendime engel olamıyorum.

İndiğinde bana haber ver.

Komodinden bir kitap alıyorum -*Uğultulu* Tepeler'in kopyası- ve tozunu üfleyerek açıyorum ve gerçekten okumak istediklerimi beklerken kelimelerle dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum.

Bir saat sonra geldiler.

Yeni geldim.

Seni şimdiden çok özledim.

Bunun beni mızmız küçük bir kız gibi göstermesi umurumda değil.

iPad yanında mı? Komodinimin üzerinde.

Açın ve bağlayın.

Yapıyorum ve kırk saniye sonra gelen bir arama var. Kabul tuşuna bastım ve Henry'nin yakışıklı yüzüyle karşılaştım.

"Mesajlaşmaktan nefret ediyorum," diye mırıldanıyor tercih ettiği içki olan viskisinden bir yudum alırken. Penthouse One'daki beyaz deri koltukta oturuyor, bacaklarını rahat bir şekilde açmış. Üzerinde hâlâ beni bıraktığı kot pantolon ve tişört var.

"Bu kesinlikle daha iyi," diye kabul ediyorum, ancak ekrandaki görüntüm yerine doğrudan gözlerimin içine bakmasını tercih ederim.

"Umarım bağlantı devam eder." Gözleri iPad kamerasının ötesine kayıyor. "Büyük bir fırtına yaklaşıyor."

"Gerçekten mi? Bir saat önce bile hava güneşliydi."

"Bunu sana kim söyledi?" Çenesi geriliyor, sanki bana kimin söylediğini tam olarak biliyor ve bundan hiç de memnun değil.

"Onlar sadece arkadaş. Babamın nasıl olduğunu öğrenmek istediler."

"Onlara benden bahsettin mi?"

"Ronan çoktan anladı ama tek kelime etmeyecek."

Henry bunu düşünür gibi oldu ama çenesindeki gerginlik azalmadı. "Yatak odanızda mısınız?"

"Evet."

"Evde seninle kim var?"

"Sadece Flipper."

Henry kaşlarını çattı.

"Babamın çiftlik köpeği. Ama o bir açık hava köpeği. Koyun gübresinde yuvarlanmayı sever."

"Çok güzel." Henry'nin dudakları bükülür. Dirsekleri dizlerine dayanana kadar öne doğru eğilir. "Fikrimi değiştirdim, Abbi."

Sözleri mideme inen bir yumruk gibi. Aman Tanrım. Onca şeyden sonra, şimdiden bitti mi?

"Michael'la aranızda ne olduğunu bilmem gerekiyor, sen ve o ikisi...." Başını sallıyor, gözlerindeki öfke parıltısı alevlenirken kendi kendine iç geçiriyor. "Açık hava tayfası çocuklar."

Bir şeyleri bitirmediğini anlamam birkaç dakikamı aldı ve midemdeki sinirleri yatıştırmam, rahatlamam da birkaç dakika daha sürdü.
ezici.

Henüz ilişkiyi bitirmiyor.

"Neden?"

"Çünkü bilmem gerekiyor. Tam *olarak* nasıl olduğunu. Ve tam olarak *ne* oldu."

Ağzım açık kaldı. *Tam olarak?* "Ben...

Ben yapamam." "Neden yapamazsın?"

"Çünkü ben.... Sanırım beni yargılayacağından korkuyorum. Ya da beni terk etmenden." "Seni yargılamayacağım. Ya da seni terk etmeyeceğim. Geçmişteki bir şey yüzünden değil.
Ama bilmem gerek. Eğer bilmezsem bir geleceğimiz olamaz. Michael'la tam olarak nasıl birlikte oldunuz? Kabine girdiğin ve birkaç dakika sonra kaçtığın video kaydını gördüm."

"Doğru." *O gece*. "Ronan'ı Rachel ve Katie'yle gördüm, bir *şeylerin* ortasındaydılar, ben de oradan ayrıldım. O sırada Michael'la karşılaştım. Bana bir sorun olup olmadığını sordu, ben de hüngür hüngür ağlamaya başladım. Yağmur yağıyordu, o da beni kulübesine götürdü." Tereddüt ettim.

"Ve?"

"Kuru giysilerini giydim ve üşüdüğüm için yorganının altına kıvrıldım. Boynumdaki bazı düğümleri çözmeye çalışarak kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalıştı. Sonra oda arkadaşı kız arkadaşıyla geldi - Lorraine, benim oda arkadaşım- ve orada yatıp seks yapmalarını dinlemek zorunda kaldık."

"Ve sonra Michael hamlesini yaptı." Henry'nin ağzı küçümsemeyle buruştu. "Onu kovmalıydım."

"Hayır. Aslında yapmadı." Parmaklarıma bakıyorum, suçluluk duygum göğsümde ağırlaşıyor. "*Ben* başlattım." Elini tutup şortumun içine doğru kaydıran bendim. "Senin, Roshana'nın ve arkadaşının görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Üçünüzün kulübenizde birlikte olduğunuzu biliyordum ya da öyle sanıyordum ve bu beni deli ediyordu. Kendimi çok kötü hissediyordum ve artık bunu düşünmemek istiyordum." Sesimin titremesine engel olamıyorum.

Aramanın kesilip kesilmediğini kontrol etmek için başımı kaldırmak zorunda kalana kadar uzun bir sessizlik anı oluyor. Düşmedi. Henry hala bana sert sert bakıyor.

"Peki ya diğer ikisi?" diye soruyor sonunda.

"Bu uzun zamandır olmadı. Cidden, sadece bir hafta önce. Benimle sürekli flört ediyorlardı ama aynı zamanda bana iyi bakıyorlardı Henry. Onlar... arkadaşlar. Kimsenin benim hakkımda müstehcen bir yorum yapmasına izin vermediler. Seninle ilişkimizi bitirdikten sonra kendimi

gerçekten iyi hissetmemi sağladılar."

"Yani ikisini de becerdin mi?"

"Hayır. Sadece Ronan'ı."

"Kaç kez?"

"İki kez." Sertçe yutkundum. "Connor bir kez

izledi." "Nerede?"

"Bir kez, ailenizin kulübesinde."

Henry'nin onaylamayan sert kaşları beni irkiltiyor. "Ve?"

"Ve bir iş kamyonunda. Bir yağmur fırtınasına yakalandık ve kenara çektik. Bir anda oluverdi. Ve ben buna izin verdim."

Tanrım, çok kızgın. Bunu çenesinin yapısından anlayabiliyorum. Ağlamak istiyorum.

"Kıyafetlerini çıkar."

"*Ne*?" Bu kadar ani bir yön değişikliği beklemiyordum ama Henry'nin bunu yapmayı sevdiğini şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydım. Farkında mı, yoksa zihni her zaman bu kadar hızlı mı çalışıyor, onu bile bilmiyorum.

"Beni duydun."

"Kızgınsın."

"Evet, öyleyim. Ve bu öfke dışında başka bir şey hissetmeye ihtiyacım var, yoksa personel salonuna gidip kafalarını koparacağım, bu yüzden iPad'ini izleyebileceğim bir yere koy ve giydiğin her şeyi çıkar. Hemen şimdi." Bunu o kadar yumuşak ve sakin bir şekilde söylüyor ki, daha da korkutucu oluyor.

Ellerim hafifçe titreyerek iPad'i şifonyerin üzerine bırakıyorum, ardından tişörtümü ve şortumu, ardından da sütyenimi ve külotumu çıkarıp hepsini yere bırakıyorum. Henry dört bin mil öteden beni izlerken odamda çırılçıplak durmak tuhaf hissettiriyor.

Henry bardağını dudaklarına götürerek, "Yatağına uzan, dizlerinin üstüne çök," diye buyuruyor. İçmek dışında kılını bile kıpırdatmamıştı.

Üstüne tırmanıyorum.

"Şimdi bana o kamyonda tam olarak ne olduğunu anlat."

Gözlerimi kapatıyorum. Beni o güne geri dönmeye zorluyor - pişman olmadığım ama kesinlikle kendim olmadığım bir güne. Ya da en azından hayatım boyunca tanıdığım Abigail Mitchell olmadığım bir gün. Ama artık gerçekten o değilim, değil mi? Yine de, ben

Bu iki sevimli sapkınla zorlayacağımı hiç düşünmediğim sınırları kesinlikle test ettim.

Şakacı bir öpücük olarak başlayan ve üç çıplak, terli bedene dönüşen şeyin ayrıntılarını hatırlamak zor değil. Çok da organikti, hiçbir şey aceleye getirilmemişti, baskı yoktu. Ronan'ın beni öpmesinden Connor'ın bir göz atması için tişörtümü ve sütyenimi çıkarmasına kadar. Ve sonra her şey cehenneme döndü. Ya da cennete, kime sorduğunuza bağlı.

"Yani dilini senin içine mi soktu?"

Başımı salladım. "Ve sonra ben... onun için. Ama seks

yapmadık." "Ama diğeriyle yaptınız."

"Ronan, evet."

"Sarışın izlerken."

Tereddüt ediyorum ama sonunda başımı sallıyorum. "Ama onları istemiyorum, Henry." "Hoşuna gitti mi?"

Tereddüt ediyorum.

"Bana karşı dürüst ol."

"Evet ama seninleyken yaptığım gibi değil," diye ekliyorum hemen. "Sadece seksti. Ve beni incitmeyeceklerine güvendiğim için kolay oldu. Orada işin içinde duygular yoktu. Seninle olduğu gibi değil." Hepimiz şu ya da bu nedenle birbirimizi kullandık.

"Şimdi bundan bahsetmek seni ıslattı mı?"

"I...." Onun için sergilediğim çıplak bedenime bakıyorum.

"Bilmiyorum." "Kontrol et." Sesinde birkaç dakika önce duyduğum öfkeyi duymuyorum,

Yani bu iyi bir şey. Belki de çıplak olmak iyi bir dikkat dağıtıcıdır.

Belli ki kendime dokunmamı izlemek istiyor.

Ekranın altındaki küçük karede kendimi çıplak görebiliyorum, bu da Henry'nin tüm görüntüyü aldığı anlamına geliyor. Aşağı uzanıp parmak ucumu yarığımın içinde gezdiriyorum.

"İçeride."

İstenileni yapıyorum, parmağımı içeri itiyorum, Henry'nin daha bu sabah beni işgal ettiği yere dokunuyorum. Hâlâ biraz ağrım var.

"Öyle misin? Bana yalan söyleme."

"Evet." Çılgınca bir miktar değil, ama fazlasıyla yeterli.

Başını geriye atıp bana o seksi boynunu ve dışarı fırlayan adem elmasını gösteriyor. Şimdi orada olsaydım, dilimi onun üzerinde gezdirirdim. Düşüncesi bile bacaklarımın arasını ısıtıyor.

"Beni yatakta kendine yaklaştırmanı istiyorum ve sonra benim için kendini becermeni istiyorum. Tam yüzüme karşı."

Artık söylediği kelimelerden mi bilmiyorum ama

Sesi çakıllı ve talepkâr, kalçalarımı sıkıyor. "Hadi, Abbi."

Onun önünde kendime sadece bir kez dokundum, eski asistanını öğrendiğim ve her şeyin boka sarmaya başladığı geceden önce. Bu sefer aynı odada bile değiliz, bu da biraz daha az sinir bozucu olmasını sağlıyor.

iPad'e uzanıyorum ve sonra sırtım yastıklarıma dayanana kadar geriye doğru kayıyorum. Bacaklarımı açarak onu önümde dik tutuyorum. "Bu senin için iyi mi?" Utangaç bir şekilde soruyorum.

"Daha geniş aç."

Ayaklarım yatağımın iki yanından sarkana kadar bacaklarımı uzatıyorum.

Ve sonra parmağımı ekranda gördüğüm ıslak, pembe kıvrımların üzerinde kaydırmak için uzanıyorum.

Henry kıpırdamadan oturuyor, ben sırayla parmak uçlarımı klitorisimin etrafında ileri geri hareket ettirirken, sonra da onun yaptığı gibi içime sokup çıkarırken beni izliyor.

İçkisinden bir yudum alarak, "Sana yardımcı olması için bazı oyuncaklar almalıyız," diye mırıldandı.

"Neden bana katılmıyorsun?" Yumuşakça soruyorum. Artık ne yaptığımı tam olarak görebildiğim için, açıklığımın etrafındaki deriyi biraz gererek onu kızdırıyorum.

İçkisinden bir yudum daha alırken sadece sırıtıyor.

Ve kıvrımlarımın şişip parlamaya başlamasını ve parmaklarımın kayganlaşmasını izliyor. Sonunda, kimin izlediğini önemsediğim o noktayı geçiyorum, boşalmak üzere olduğumu anladığım o noktayı. Kaslarım kasılmaya başlıyor.

"Siktir," diye tısladığını duyuyorum çığlıklarımın arasından, coşkulu dalgalara binerken başım arkaya sarkıyor.

iPad'e uzanıyorum, yüzüme doğru çekiyorum, artık sadece göğüslerimin üst kısmı ona görünüyor. "Şimdi senin sıran."

"Haklısın, öyle," diyor sakince. "Ve sen izlemeyi seviyorsun, değil mi?"

"Evet." İzlemeye *bayılıyorum.* Henry'yi soyunurken görmeye bayılıyorum. Onu çıplak görmeye bayılıyorum. Uzun, kalın ve yumruğunun arasından kayan ereksiyonunu görmeye bayılıyorum.

Tişörtünü çıkarmak için başının üzerinden geriye uzanıyor. O mükemmel, kesik vücut altta, omuzları güçlü ve yuvarlak, köprücük

kemiği çıkıntılı.

Eğer burada karşımda olsaydı, şu anda ellerimi pazularının kıvrımlarında gezdiriyor olurdum.

Alt dudağımı ısırıyorum, o yavaş parmaklarıyla kemerini çözerken sabırsızlıkla bekliyorum.

Fermuarını aşağı çekip, gri boxer külotuna doğru uzanan ve dışarı çıkmak için can atan ereksiyonunu ilk kez görmemi sağladığında, meme uçlarım yeniden çakıllaşmaya başlıyor. Hatta prekumasının ıslak noktalarını bile görebiliyorum.

pamuğu nemlendirdi.

Çok geçmeden kendime dokunmaya karşı koyamayacağım.

Elini elastik banttan aşağı kaydırıyor ve ben de oturup elinin uzunluğunun etrafında kıvrılmasını izliyorum, dudaklarımdan en hafif iç çekiş kaçıyor. Ve sonra sırıtıyor. Hınzırca bir sırıtış. "İyi geceler, Abbi."

Bağlantı kesildi.

Sadece ekrana bakıyorum. Az önce...?

Bir iniltiyle yastığıma geri düşüyorum. Orospu çocuğu. Telefonumu kapıp ona mesaj attım.

Lütfen beni ara.

O gece Henry'den hiçbir mesaj almadan uykuya dalmam saatler sürdü.

~ ~ ~

Kilisede Peder Enderbey'in ayininin ortasında telefonumu kontrol etmemem gerektiğini biliyorum.

Ama aynı zamanda çantamda telefonumu titretenin Henry olabileceğini de biliyorum ve Henry hemen hemen her şeyden üstündür.

Her zamanki gibi ilk sıradayım, ama neyse ki en sağ köşede ve duvara dayalı, yani doğrudan burnunun dibinde değilim. Yine de, yoğunluğuyla başımın arkasında delikler açan gözler var. Herkesin aklındaki soruları, sanki yüksek sesle konuşuyorlarmış gibi net bir şekilde duyuyorum.

Onu affetti mi? Tekrar

bir araya geldiler mi?

Jed yanımda oturmakta ısrar ederek meseleye yardımcı olmadı. Celeste en uçta, kocasının her sözünü dinliyor. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Yıllar önce usta bir terzi olan Celeste'in benim için diktiği mütevazı Pazar elbiselerinden birini bile giyiyorum. Soluk sarı, diz hizasında, kolları kapaklı ve yüksek, yuvarlak yakalı bir elbise. Çok güzel. Sadece... artık bana göre değil. Kiliseye layık başka bir şeyim yoktu.

Sonunda, daha fazla dayanamıyorum. Mümkün olduğunca gizlice telefonumu çıkarıp kalçamın yanına sıkıştırıyorum.

İyi uyudun mu?

"Sen...." "Piç" kelimesi ağzımdan kaçmadan önce dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Jed eğildi. "Ne dedin sen?"

Ona başımı sallıyorum ve odağımı tekrar babasına çeviriyorum, elim telefonumu görünmemesi için kapatıyor.

"...bu yeni bir dünya ve her geçen gün gençlerimize rehberlik etmek daha da zorlaşıyor. Ayartma her yanımızı sarmış durumda; izlediğimiz filmlerde, dinlediğimiz müziklerde. Bu teknoloji dünyası, gençlerimizin En karanlık, en ahlaksız türden eylemler. Şiddet... alkol ve uyuşturucu... materyalizm... aileyi zayıflatan sıradan ilişkiler değerler."

Peder'in yargılayan gözlerinin önümden geçtiğini hissettiğimde bakışlarımı kucağıma indiriyorum.

"Neyin doğru olduğuna, neyin iyi hissettirdiğine karar vermek zorlaşıyor. Neyin riskli ve eğlenceli olduğunu geçip neyin akıllıca olduğunu anlamak. Çocuklarımızı bu cazibeden uzaklaştırarak, kalplerimizde her zaman doğru seçim olacağını bildiğimiz şeye yönlendirmeliyiz...."

Cemaatin diğer tarafına dönüyor ve ben de hızlıca yazıyorum:

Harika. Sen mi?

Henry hemen cevap verir.

Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Evde misin?
Neden? Dün geceyi telafi etmek mi istiyorsun?
Aslında, evet. Güne başlamadan önce.

Dişlerimi sıkıyorum. Bu berbat bir şey.

"Abbi!" Jed koluma dirsek attı. Peder hâlâ konuşuyor, ama ben artık dinlemiyorum, beyaz çarşaflarına dolanmış, ereksiyonunu kavrayan çıplak Henry'nin görüntüsünden kurtulamıyorum. Şu anda onun yanında olmak, bunu yaparken onu izlemek için neler yapmazdım. Ona yardım etmek için.

Düşündükçe avuçlarım titriyor. Onunla hiç bütün bir geceyi yatakta geçirmediğimi fark ediyorum. Bu fırsatı ne zaman yakalayacağız? Bulacak mıyız?

Telefonum yine titriyor, ama bu sefer bir arama var. Henry evde olduğumu sanıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında ve Reddet'e basıyorum. Rahip Enderbey'in babamın adını söylediğini duyduğumda kulaklarım dikiliyor.

"Hepiniz sordunuz, ben de size Tanrı'nın inayeti, Greenbank ambulans servisinin hızlı hareketleri, Pittsburgh hastanesindeki olağanüstü bakım ve hepinizin duaları ve düşünceleri sayesinde Roger'ın bunu atlatacağını söylemek istedim."

Henry'nin yardımından hiç bahsetmiyor. Herkese teşekkür ediyor ama Henry'ye etmiyor mu? Annemin Peder'e Henry'nin Dr. Eisenhower'ı nasıl getirdiğini anlattığına şüphe yok, çünkü *her* konuda akıl danışıyor. Henry'ye *hiç* teşekkür etmemesi bana Henry'nin hayatımın bir parçası olmasını annemden daha fazla istemediğini söylüyor. Bu beni rahatsız ediyor.

"Roger'ın iyileşmesi için uzun bir yol var ama harika ailesi, arkadaşları

ve bu cemaatin yardımıyla bunu başaracak." Eliyle

Ben. "Kızı Abigail, onun yanında olmak için eve koştu. Eve döndüğün için ne kadar mutlu olduğumuzu söylerken kendim, Celeste ve özellikle de oğlumuz Jed adına konuştuğumu biliyorum. Kendimizi yeniden tamamlanmış hissediyoruz."

İstenmeyen ilgiden dolayı yanaklarım yanarken ona sıkı bir gülümseme sunuyorum. Neyse ki o sırada vaazının bittiğini ve ayinin devam ettiğini gösteren org müziği başlıyor.

Telefonumu tekrar kontrol etmeye cesaret edebilmem için sinirlerimin yatışması birkaç dakika sürüyor.

Neden cevap vermiyorsun?

Aklıma bir fikir geliyor ve karşı koyamıyorum. Jed'in omzumun üzerinden beni izlemediğinden emin olduktan sonra, dün gece çektiğim, yatakta uzanmış onu beklerken çekilmiş fotoğrafımı hızla açıyorum. Otuz deneme yaptım ama sonunda iyi göründüğümü düşündüğüm bir fotoğraf çekmeyi başardım. Hatta seksi. Yine de yüzümü bilerek resmin dışında tuttum. Buna cesaretim yok.

Meşgulüm.

Fotoğrafı ekleyip gönderiyorum, sonra telefonumu ters çeviriyorum.

Üç kez daha aramaya çalışıyor ve her seferinde reddediyorum. Ayin bitene ve ben ön kapılarda biriken kalabalıktan kaçarak yan kapıdan çıkana kadar tekrar kontrol etmiyorum.

Gerçekten benimle bu oyunu oynamak istiyor musun?

Henry ile herhangi bir oyun oynamak istemediğimi kesinlikle biliyorum çünkü o kesinlikle kazanacak ve dört bin mil öteden

kesinlikle acı çekecek.

Evde değilim. Pazar kilisesindeyim. Bu fotoğrafı dün gece seni beklerken çektim.

Diğer günahkârlarla birlikte kendinizi günahlarınızdan arındırmak mı?

Henry zaten kilise kurumunun hayranı olmadığını açıkça ortaya koydu.

Evet. Ama seninle tanıştıktan sonra daha uzun sürebilir.

Dün gece duyduklarıma dayanarak, sanırım ikimiz de kendi başınıza oldukça iyi iş çıkardığınız konusunda hemfikiriz.

Kazmaya karşı dişlerimi sıkıyorum. Bunun için beni yargılamayacağını söyledi ama tam olarak emin değilim.

Gece yarısına kadar evde ve uyanık olun.

Yoksa ne olur?

Abigail.

Bu sefer adil oynayacak mısın?

Sanırım bunu öğrenmen gerekecek. Akşama görüşürüz.

Gülümsüy

orum.

"Abigail!"

Jenny Shoemaker koşarak yanıma gelirken telefonumu cebime sokuyorum. "Seni görmek çok güzel!"

Öyle mi? Jenny ve ben ilkokuldan beri konuşmadık. O, Veronica Flynn ve Beth Pruitt birinci sınıfta başkalarını aralarına almayan sıkı bir grup oluşturmuşlardı. Sonra Beth, Jed ile flört etmeye başladı, ben de onlardan uzak durdum. "Ne kadar kalacaksın?" "Ne kadar kalacaksın?

Uzun sarı saçlarının tellerini kulağının arkasına attı. Parlak mavi gözleri ve geniş gülümsemesiyle her zaman çok güzel olmuştur. Minik beyaz puantiyeleri ve şapkasıyla retro görünümlü kırmızı bir elbise giyiyor. Kolları. Kadınsı ve diz hizasında ama bir şekilde flörtöz.

"Babamın tekrar ayağa kalkması ne kadar sürerse." En azından birkaç ay.

"Hey, Alaska'da falan olduğunu duymamış mıydım?" Utangaç davranıyor ama gözlerindeki parıltıya bakılırsa öyle olduğumu *biliyor* ve Henry hakkında bir şeyler duyduğunu tahmin ediyorum.

"Evet. Mayıs'tan beri."

"Bu *çok* havalı. Böyle bir şey yapmayı çok isterim."

Jenny münazara takımının ve Mathletes kulübünün kaptanıydı. Donald Munchauser'la çıkıyordu, sıska bir çocuktu, o da papaz okuluna katılmak için ayrıldı. Jenny'nin oraya ne kadar uyum sağlayacağını bilmiyorum. Muhtemelen benim kadar iyi uyum sağlardı, ki o da hiç iyi değildi. "Üniversite nasıl?"

"Harika! Bir yıl daha, sonra öğretmen okulu ve işim bitiyor. Sabırsızlanıyorum. Jed'le tekrar birlikte misiniz?"

Gözlerimi deviriyorum. Bunun olacağını biliyordum. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Merak ediyordum! Çünkü patronunla çıktığını duydum. Şu Wolf denen adamla."

"O artık benim patronum değil."

Kaşları dikleşiyor. "Yani onunla çıkıyor muydun?" Sesinde kesin bir şüphecilik var.

Henry bana bu sırrı saklamam gerektiğini söylemedi. Sadece bunun üzerine bir etiket koymak istemedi. "Birlikteyiz, evet." Bu yeterince güvenli görünüyor. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu saklamak istemiyorum. Çatılardan haykırmak istiyorum.

"Peki, onu tekrar ne zaman göreceksin? Buraya gelecek mi?"

"Bilmiyorum. Gerçekten çok meşgul."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bana inandığını sanmıyorum. Hiç şaşırmadım ama bu beni rahatsız ediyor. Ayrıca Peder'in teşekkür ederken Henry'den hiç bahsetmemesine de hâlâ sinirleniyorum. Eskiden var olmayan o kindar damar içimde alevleniyor. "Ama muhtemelen. Yani, beni her gece arıyor." Şimdiye kadar her gece bir geceye eşitti ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Ve buraya benimle birlikte özel jetiyle uçtu, sırf beni olabildiğince çabuk buraya getirebilmek için mümkün."

"Gerçekten mi?" Jenny'nin mavi gözleri genişler. "Bu biraz romantik."

"Evet, öyle. Ülkedeki en iyi travma cerrahının işini gücünü bırakıp Pittsburgh'a gelmesini ve babamı iyileştirmesini sağladığını duydunuz mu, hem de bana haber bile vermeden? Babamın hayatta olmasının en büyük nedeni Henry. O inanılmaz biri."

Jenny'nin eli göğsüne, kalbinin üzerine yerleşir. "Aman Tanrım. Bu çok tatlı!"

"Öyle." *Şimdi git ve herkese söyle*.

"Bir dahaki gelişinde hepimiz dışarı çıkmalıyız."

"Elbette." Gülümsedim. Henry'yle geçirdiğim zamanı Jenny'yle ya da diğer ikisiyle paylaşmamın hiçbir yolu yok, zaten benimle takılmak istemelerinin tek nedeni de bu. "Gitmem gerek. Çiftlikte yapacak çok iş var."

"Elbette. Görüşmek üzere."

Otoparktan babamdan kalma, on yedi yaşımdan beri kullandığım eski kamyonetime doğru ilerliyorum.

Ve Henry'yle tekrar birlikte olmak için saatleri sayıyorum, sadece bir ekranda olsa bile.

Üçüncü Bölüm

"Cidden, siz olmasanız ne yapardık bilmiyorum," diye bağırıyorum çiftlik kamyonunun motorunun gürültüsü arasında.

"Endişelenme, Abigail. Roger yeniden ayağa kalkarken elimizden geldiğince yardım edeceğiz. Keşke daha fazlasını yapabilseydik ama...." Bart Milner omuz silkti ve
bana özür dileyen bir gülümseme veriyor.

"Kendi çiftliğiniz var. Anladık." Bart, oğlunu haftada üç kez inekleriyle sabah rutin işlerini yürütmek üzere bırakıp buraya geldi ve koyunlarla domuzların yanı sıra bizimkilere de bakmaya yardım ederek beni ilgilenilmesi gereken milyonlarca başka şeyle ilgilenmek üzere serbest bıraktı. Tanrı'nın bir lütfu oldu.

"Roger nasıl bu arada? Başından yaralanmış diye bir şey duydum?"

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Annem doktorlara bağırıp çağırdı, ta ki doktorlar onu tekrar tarama makinesinden geçirene kadar, ama yine aynı sonuca vardılar: Birkaç sıyrık ve darbe dışında kafasında bir şey yok. "Çıldırmak üzere, ama doktor onu her an taburcu edebilir.
Eve hoş geldin partisine gelmen gerekecek." Kazadan bu yana üç hafta geçti. Cumartesi ve Çarşamba günleri Pittsburgh'a gidip sabahı onunla ve annemle geçirdim, kâğıt oynadım ve

Çiftlik işleri. Gerçi onunla pek vakit geçiremedim, çünkü annem sürekli onun üzerinde geziniyor ve iki çocuğuyla konuşmamızı bölüyordu.
sent değerinde, ki bu bazen kafama düşen bir torba dolusu bozuk para gibi hissettiriyor.

"Onları bir daha gördüğünde en iyi dileklerimi ilet."

Kapısına güzel bir veda vuruşu yapıyorum. "Pazar ayininde görüşür müyüz?" Bart göz kırpıyor, motorunu deviriyor. "Tabii ki."

Büyük kamyon garaj yolunda ilerliyor, sayısız çukura çarptıkça daha fazla toz kaldırıyor. Özlemle arkasından bakıyorum, içimde nostalji kıpırdanıyor. Bu bana Alaska'daki Wolf ailesinin kulübesine giden eski yolda araba sürdüğümü hatırlatıyor.

Henry'nin kollarına en son girdiğimden beri neredeyse üç
hafta geçti. Sanki yıllar geçmiş gibi geliyor.

Onu o kadar çok özlüyorum ki çığlık atmak istiyorum.

Elbette, bana her gün birkaç kez mesaj atıyor - genellikle sabahları ve sonra da akşamları. Genelde günaydın ve iyi geceler demek için. Hiçbir zaman en büyük iletişimci olmadı, özellikle de mesajla.

Bir de benim yorgunluktan uyuyakalmadığım, onun toplantılarda meşgul olmadığı ya da zaman diliminin aleyhimize işlemediği geceler var.

O geceler heyecan verici ama aynı zamanda işkence gibi. Onu görebiliyorum ama ona dokunamıyorum. Onun tarafından dokunulamıyorum. Artık hayal gücümü kullanmak istemiyorum. Gerçeğini istiyorum.

New York'a uçmasını ve ben Greenbank'ten kurtulana kadar orada kalmasını istiyorum. Sadece beş saatlik bir yol. O yolculuğu her hafta seve seve yaparım.

Ama henüz geri dönmedi. İlk başta Wolf Cove'u yıl boyunca hizmet veren lüks bir tatil köyü haline getirmek için yapmak istediği kayak tepesi söz konusuydu. Sonra geçen hafta orada açacakları yeni Wolf ile ilgili önemli bir sorun yüzünden Prag'a uçmak zorunda kaldı.
Gelecek hafta ne olacağını kim bilebilir? Alaska'da geçirdiği birkaç haftanın bir anomali olduğunu düşünmeye başlıyorum.
tekrarlandı.

Ya durum buysa? Ya bu kadar farklı hayatlar sürmekten kastettiği buysa? Ya bunun parası ve gücüyle hiçbir ilgisi yoksa ve her şey sadece etrafta hiç bulunmamakla ilgiliyse?

Hiç yerleşmiyor musun?

Belki Henry yuva kuracak tipte bir adam değildir.

Burada kendimi meşgul ediyorum, yumurta topluyorum, hayvanlara bakıyorum, otları biçiyorum, faturaları ödüyorum, tahıl ve saman için gelen telefonlara cevap veriyorum, elimde telefonla uyuyakalana kadar bahçelerle ilgileniyorum ve salyalarım akıyor

Çenemden aşağı damlıyor. Sonra kalkıp her şeyi yeniden yapıyorum. Çiftliği ayakta tutmaya çalışmak büyük bir iş.

Yine de Henry'den gelen mesajlar ve telefonlar için yaşıyorum.

Telefonumu arka cebimden çıkarıp yeni bir şey var mı diye kontrol ediyorum. "Günaydın" mesajıma henüz yanıt gelmedi. Prag'da altı saat ilerideyiz, bu yüzden muhtemelen benim saatimle dört civarına kadar ondan haber alamayacağım. Oradaki kriz her neyse, şirkete bir servete mal oluyormuş gibi görünüyor. Telefonda çok huysuzdu.

Ve çok daha talepkar.

Hayal kırıklığımı üzerimden atmaya çalışarak telefonumu bir kenara koyuyorum ve Jed, Thomas ve Ben'in -babamın hasat için işe aldığı on altı yaşındaki iki çocuk- saman balyalarını istiflediği yere gidiyorum. Jean balya makinesiyle tarlada.

"Randy'nin adamı ne zaman burada olacak?" Jed sesleniyor.

"On bir dedi ama babam hep geç kaldığını söylüyor." Randy Sohm yolun yaklaşık on mil yukarısında süslü bir at çiftliğinin sahibi ve her yıl ahırını bizden aldığı samanla dolduruyor. Anlaşma her zaman aynıdır; eğer biz arabalarımızı yüklemeye özen gösterirsek, onlar da diğer tarafta boşaltma yaparlar. Bu sabah arabalardan birinin dingili garaj yolunda kırılana kadar her şey yolunda gitti. Şimdi tamir edemeden tüm balyaları başka bir vagona taşımak zorunda kaldık. Elbette Randy'yi arayıp birkaç gün daha bekleyeceğimizi söyleyebilirim.

ama annem Randy'nin yaşlı bir herif olduğunu ve sırf inat olsun diye dönüp başkasından alabileceğini söyledi.

Jed ön kolunu alnına silerek saçlarını alnından uzaklaştırmak için duraklıyor. Gözleri hâlâ taşınması gereken balyaların üzerinde gezinirken alçak sesle bir küfür savuruyor. Serinlemek için gömleğini çoktan çıkarmış, Altın sarısı, kaslı vücudunu gösteriyordu.

"Yani saat on birde burada olacağını varsaymalıyız. Acele edelim," diye mırıldanıyor diğerlerine.

Düşük homurtularla cevap veriyorlar. Yaptıkları zor bir iş.
Bazen onlara yeterince ödeme yapmadığımızı düşünüyorum. Teknik olarak Jed'e hiç ödeme yapılmıyor.

Tabii ki babam içi para dolu bir zarf vermekte ısrar edecek ve Jed zarfı mutfak masasının üzerine bırakarak büyük bir olay yaratacak ve annem de "Ah, Abigail! Ne kadar onurlu bir adam olduğunu gördün mü!" diyecek ve ben de gözlerimin dolduğunu saklayacağım, çünkü daha altı ay önce onu başka bir kızla çok onursuz bir şekilde yakalamıştım.

Ama itiraf etmeliyim ki... Jed gerçekten öne çıktı ve buralara yardım etti. O olmadan tek başıma idare edemezdim. Beni aldattığı için duyduğum öfkeyi bir kenara bırakmama kesinlikle yardımcı oldu ve kalbimi yok ettiği için bu çok şey ifade ediyor.

Soğutucudan üç şişe soğuk su alıp çocuklara dağıtıyorum ve "Bu iş biter bitmez bugün yüzmek için iyi bir gün olacak" diye hatırlatıyorum. Jed ve ben yazlarımızı göletimizin etrafında tur atarak geçirirdik. Eve döndüğümden beri ayak parmağımı bile sokmadım.

"Harika fikir,

Abigail." "Uh-huh."

Telefonum cebimde titriyor ve nefesimi tutarak ona uzanıyorum. Ancak Henry'den değil de annemden geldiğini görünce hayal kırıklığına uğruyorum. Ona nasıl mesaj atılacağını ben öğrettim, böylece bana Babamla ilgili günlük gelişmeleri öğrenebiliyor ya da ona ileteceği hızlı sorular sorabiliyordum. Geçtiğimiz üç hafta ne kadar kullanışlı olsa da, işler normale döndüğünde ve hayatıma tekrar karışmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi olmadığında pişman olacağımdan eminim.

Yine de dehşetim çabucak kayboldu. "Doktor onu temizledi! Babam bu öğleden sonra eve geliyor!" Yüzümün kocaman bir sırıtışla yarıldığını hissederek haykırıyorum. Yerin iki metre altında olması gerekiyordu ama eve geliyor!

Şimdilik tekerlekli sandalyeye mahkum olacak ama Jed'in yardımıyla Ebeveynleri ve diğer kilise aileleriyle birlikte, yürüyene kadar onun için çalışma odamızda bir hastane yatağımız var.

Jed arabadan iniyor ve ben onu durduramadan beni kollarının arasına alıp etrafında döndürüyor.

"Beni yere bırak! Çok terlemişsin!" Öyle bile olsa, gülmekten kendimi alamıyorum.

İki tam daire çizdikten sonra nihayet razı oluyor ama yüzünde muzip bir ifade olmadan. "Sana yakında her şeyin normale döneceğini söylemiştim."

Ona gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Üç hafta, er ya da geç "akıllanacağım" ve "birlikte olmamız gerektiğini" anlayacağım yanılgısından kurtulmasına yardımcı olmadı. Gerçekte, Henry'yi üç haftadır görmemiş olmam onu daha da cesaretlendiriyor.

Ve şimdi çok yakınımda duruyor. İki adım geri atıyorum ve sonra dönüp soğutucudan bir su daha almakla meşgul oluyorum.

Islık çalarak tekrar arabaya atlar. "Tavukları çağırsan iyi olur. Hazırlanmak için mümkün olduğunca çok zaman isteyeceklerdir."

"Doğru." Tavuklar. Kilisemizdeki beş bayan, temelde tüm sosyal etkinlikleri yönetirler. Roger Mitchell'ın neredeyse ölmek üzereyken hastaneden eve dönmesi kutlamak isteyecekleri bir olay. Rahip Enderbey hazırlık için Pazar günkü ayinde yemek çağrısı yaptı bile.
Kocaları bir sürü katlanır masa ve sandalye bıraktı. Saat dörde kadar güveç ve ev yapımı hamburgerlerle dolu olacaklar.

İç çekerek telefonumu çıkardım. Bugün *uzun* bir gün olacak.

~ ~ ~

Jed'in havada süzüldüğünü görmek için tam zamanında serinletici sudan çıkıyorum. Kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Hâlâ her seferinde on yaşında gibi davranıyor.

Burada, setin yakınındaki dev bir meşe ağacından sarkan lastik salıncaktan kendini aşağı atıyor.

Gölet, tarlanın ortasında, bizim tarlamızın neredeyse yarısında yer alıyor. ve karşıya yüzdüğümde beni yoracak kadar büyük. Yine de hiçbirimiz bugün yüzmekten fazlasını yapmak için acele etmiyoruz. Thomas ve Ben Jed'in biz on altı yaşındayken inşa ettiği yüzer iskeleyi bulduk ve yüzeyine yayılmış, güneşin tadını çıkarıyoruz. Annem bu ücretli yüzme molasını onaylamazdı ama henüz şikayet etmek için burada değil. Ayrıca, öğleden sonra oldu ve çocuklar o günkü çiftlik işlerini bitirdiler. Son bir saati otları keserek ve parti için ahırın etrafını temizleyerek geçirdiler.

Jed yüzerek benim suda ilerlediğim yere geldi. "Birkaçımız bu hafta sonu Billy Bob'a gitmeyi düşünüyoruz. Gelmek ister misin?"

"*Billy Bob's?* Sen ciddi misin?" Kasabanın yirmi mil dışındaki yol kenarı barı yıllardır halkın kâbusu olmuştur. Hiç gitmedim ama "ahlaksız davranışlar" ve kavga hikayelerini duydum. Görünüşe göre, bir motorcu tarafından işletiliyor ve haftanın her günü çete üyeleriyle kaynıyor. En azından anneme göre. Bunların doğru olup olmadığını bilmiyorum. Birkaç yıl önce yüksek sesli müzik ve sarhoşluk nedeniyle kapatılması için kasabada bir imza kampanyası başlatılmıştı. Annemle babam ve Enderbeyler, tüm cemaatle birlikte imzaladılar.

Peder oğlunun gitmesini onaylamayacaktır ama sanırım bunu öğrenmeyecektir.

Jed omuz silkiyor. "Eğlenceli olabilir."

"Cammie'yi arayıp onu götürmelisin o zaman."

Gözlerini deviriyor. Parmakları tenimin üzerinde kayarak belimin iki yanını kavrıyor. "Böyle davranma. Alaska'da tamamen masum değildin ki."

Keşke Jed Alaska'da neler yaptığımı bilseydi. Bu tür dedikodular bu kasabadaki ıslak otları ateşe verecek kadar sıcak olurdu.

Vücudumu döndürüp ondan uzaklaşıyorum ama o hemen arkasından geliyor. "Hadi, Abigail. Senin için hayatımı askıya aldım. Başka neye ihtiyacım var ki?

"Sana üzgün olduğumu kanıtlamak için ne yapmalıyım?"

"Ben *Abbi,* ve bu senin üzgün olmanla ilgili değil." "Patronunla ilgili, değil mi?"

"O artık benim patronum değil."

"Seni bıraktığından beri onu görmedin. Bunun bittiğini kendine ne zaman itiraf edeceksin?"

"Hâlâ *her* gün konuşuyoruz!"

"Evet, onun için uygun olduğunda."

"Wolf Otelleri'nin *sahibi.* Meşgul bir adam."

"Lütfen. O zengin adamlar bütün gün golf oynayıp parti yapıyorlar."

"Henry değil."

"Bu kadar saf olmayı bırak. İkinizin arasındaki ilişkinin uzun sürmeyeceğini ne zaman kabul edeceksin? Buradaki herkes bunu görüyor."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok." Yine de sözleri bana batıyor, çünkü içten içe doğru olabileceğinden korkuyorum. Henry'yle ilişkimizin sürmesi için gerçekten bir şans var mı? Babam iyileşene kadar çiftlik işleterek burada geçireceğim haftalar ve belki de aylar boyunca ilgisinin başka yerlere kaymayacağından. Adamın cinsel iştahı onun tek zayıflığı ve ara sıra
video mastürbasyon seansı sonsuza kadar kesmeyecek. Gittiği her yerde güzel, sofistike kadınlar ona saldırıyor. Ve aslında bana büyük bir açıklama yapmadı, kesin bir taahhütte bulunmadı. Sadece, "İşlerin nereye gideceğini göreceğiz."

Ama aynı zamanda her güne bana bir mesajla başlıyor ve bitiriyor. Onun gibi bir adam için bunun bir anlamı olduğuna inanmak zorundayım, değil mi?

Umursamasa zahmet etmezdi. Değil mi?

"Billy Bob'da iyi eğlenceler. Ben oraya gitmek istemiyorum. Ayrıca, annemin bana ihtiyacı olacak," diyerek konuyu ben ve Henry'den değiştiriyorum.

"Annem burada olacak, ona yardım edecek. Bunu bir düşün." Jed meşe ağacına doğru yüzerek geri döner ve ustalıkla tırmanır. Yukarı çıktığında, tarlanın karşısındaki

bizim garaj yolumuz. "Nihayet! Görünüşe göre Randy'nin adamı geldi. Ve sadece iki saat gecikti." Homurdanıyor. "Sanırım işe geri döndük."

"Siz burada kalın. Zaten benim çıkmam gerekiyor. Birazdan yiyecek ve içecekleri hazırlamak için gelecekler." Havluma uzanmadan önce bikini altımı ayarlayarak setten yukarı tırmanıyorum.

"Gözlerini başka yere çevir. O senin değil," diye mırıldanıyor Jed arkamdan, sesi doğal olmayan bir şekilde keskin.

Onun sahipleniciliğine gözlerimi deviriyorum. *Senin de değil*.

Çok komik, Alaska'dan önce gölde bizimle birlikte olan iki gencin çok farkındaydım. Gözlerini vücudumda hissederdim ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde suya girip havlumu almaya çalışırdım.

Bugün gözlerinin üzerimde olmasından endişe etmedim. Kendime tam olarak güvendiğimi söyleyemem - yirmi bir yaşındaki bir kadın nasılsa, sanırım

-Ama ilgiyi o kadar da umursamıyorum. Yine de Henry'ninkini tercih ederim. Bir bakışıyla tenimi ateşe veriyor.

Havlumu vücuduma yavaşça sararken iç çekiyorum ve onun kollarına atlamayı ne kadar çok istediğimi düşünüyorum.

"Hemen arkanda olacağım," diye sesleniyor Jed, bedeni bir sıçramayla suya çarpmadan bir an önce.

Her iki tarafı da diz boyu çimlerle kaplı patikadan eve doğru ilerliyorum. Göletin diğer tarafında da aynı şekilde kesilmiş bir patika var,

Enderbey'lere kadar uzanan, bir çiftlik kamyonuyla gidilebilecek kadar geniş bir yol. Kendimi bildim bileli oradaydı, babam çimleri kısa ve güzel tutmak için haftada bir traktörünü üzerinden geçirirdi, Jed ve benim çocukluğumuzun neredeyse her günü gidip gelmemiz için yol açıktı.

Evimize sadece yüz metre var ama yolu yarıladığımda güneş tişörtümün ince pamuğundan omuzlarımı ısıtıyor.

Garaj yolumuzda duran parlak siyah kamyonete gözlerimi kısarak bakıyor, güneş gözlüklerimi ve şapkamı unuttuğum için sessizce kendime lanet ediyorum. Saman arabasını çekecek kadar güçlü olması mümkün değil. Randy'nin adamı olmasına imkan yok. Onlar daha iyi bilir. Belki de bizden tahıl ya da saman almak isteyen başka birisidir. Bir süredir yeni bir müşterimiz olmadı.

Kafamda tüm fiyatları gözden geçirirken, uzun boylu, siyah saçlı, dar kesim tişörtlü ve koyu renk kot pantolonlu bir adam kamyondan iniyor, kaslı vücudu ve kendinden emin hareketlerinde hata yapmak imkansız.

Kalbim iki atış atlıyor ve sonra göğüs kemiğime çarpmaya başlıyor. "Henry!" Çığlık atıyorum, kalbim sayesinde soğukkanlılığımı koruyamıyorum.

Heyecan. Parmak arası terliklerle koşabildiğim kadar hızlı koşarak, berbat destekli bir bikiniyle koşmanın getirdiği göğsümdeki ağrıyı görmezden gelerek yola çıkıyorum.

Bacaklarını bileklerinden kavuşturmuş ve ellerini ceplerine sokmuş bir

halde kamyonun yan tarafına yaslanmış, beni izliyor.

dudağını kıvıran o seksi gülümseme. Mükemmelleştirdiği ve alametifarikası olması gereken bir gülümseme.

Çocuksu bir aptal gibi görünebilirim ama umurumda değil, araba yolunu yırtarcasına geçip kendimi onun sert bedenine atarken ayaklarımın altındaki çakıllar çıtırdıyor, kollarım boynuna dolanıyor ve sıkıca kenetleniyor.

Ellerini ceplerinden çıkarıp beni kolayca kucaklıyor, derin kıkırdaması tüm bedenimi titretiyor. "Daha önce hiç böyle bir karşılama yaşadığımı sanmıyorum," diye mırıldanıyor ve uzun bir süre sonra beni yere bırakıyor.

Onun muhteşem yüzüne hayranlıkla bakarken nefesimi tutmak için bir an duruyorum, kristal mavisi gözlerini ve uzun koyu kirpiklerini taze bir hafızaya kaydediyorum. Ve o dudaklar.... Üzerimde hissetmeyi o kadar çok özlüyorum ki. "Burada ne yapıyorsun? Prag'da olduğunu sanıyordum?" Pantolonumun altından soruyorum.

Bakışları ağzıma düşüyor ve kalçalarım beklentiyle anında sıkılıyor. "Öyleydi ama bu gece bir toplantı için New York'ta olmam gerekiyordu. Önce buraya uğrayayım dedim. Yine de çok uzun kalamam." Öne doğru eğiliyor ve ben gözlerimi kapatıp öpücüğünü sabırsızlıkla bekliyorum. Ama o duraklıyor. "Neden sırılsıklamsın?"

"Oh." Kıkırdıyorum. "Az önce göletteydim."

"Gördüğüm kadarıyla sıkı çalışıyorsun." Kaşlarını alaycı bir şekilde çatıyor ama dalga geçtiğini biliyorum.

"Aslında bütün sabah kıçımızı yırttık. Sadece serinlemek için mola

verdik, hava çok sıcak."

"Evet, şu anda Alaska'nın sıcaklığını özlüyorum." Bir duraklama oldu. "*Biz kimiz*?"

"Sadece iki yazlık işçim. Ve Jed, tabii ki."

Kollarım Henry'nin boynunda olmasaydı, onu kaskatı kesen ani gerginliği muhtemelen fark etmezdim. "Siksurat?"

"Evet. Buralarda çok yardımcı oluyor. Bunu sana söylemiştim." "Doğru." Kaşlarını çattı. "Bu ne kadar sık oluyor?"

"O her gün burada." "*Her* gün."

"Bunu tek başıma yapamayacağımı biliyorsun, Henry." "Bu yüzden yardım ayarlamayı teklif ettim."

"Ve bunu neden kabul edemeyeceğimi çok iyi biliyorsun." Annem onun teklifini kabul etmeyi açıkça reddetti. Gururundan değil, çünkü kilisemizin her bir üyesinden yardım kabul etmekte hiç zorlanmadı.

"Bana otelde de kalmadığı söylendi."

"Enderbey'lerin Pittsburgh'da yanında kaldığı bir kuzeni var." Bir Annemin -370 kiloluk annemin- her gün üç kat merdiven çıkmasını gerektiren klimasız boş bir yatak odası. Jed'in babası bile Henry'nin Wolf'ta lüks bir süit teklifini kabul etmesi için onu ikna eder, ancak "kızını avlayan kurttan" bir kuruş bile almak istemez. masumiyet."

Başını sallar. "İnatçı kadın."

"Biliyorum. Yapabileceğim bir şey yok. Onu ikna etmeye çalıştım." Artık inatçılığının, kızının Peder'in oğluyla evlenmesine takılıp kalmasından mı kaynaklandığını, yoksa ölene kadar kolunun altında olmamı mı istediğini ve Henry gibi bir adamla birlikte olursam buna sahip olamayacağını anlayamıyorum.

"Yine de bugün babamı serbest bırakıyorlar. Harika değil mi?" Vücuduna yaslanıyorum, parmaklarımın güzel sırtının, omuzlarının ve kollarının tüm sert çıkıntıları ve kıvrımları üzerinde kaymasına izin veriyorum. Parmak uçlarıma uzanıyorum, beni öptüğü kısma geri dönmek istiyorum.

Henry'nin dikkati kolay kolay dağılmıyor. "Artık onun olmadığını biliyor mu?"

İçimi çektim. "Evet. Beni başka türlü ikna etmeye çalışıyor ama ona defalarca söyledim."

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. Sonunda ipucunu alıyor, elleri belimin yanlarını kavrıyor, dudaklarını dudaklarımın üzerine kapatıyor ve ona sırılsıklam aşık olmasaydım, endişelenmeyi düşünebileceğim bir beceri seviyesiyle beni öpüyor.

Benden küçük bir inilti kaçıyor ve anında öpücüğü derinleştiriyor, diline yer açmak için ağzımı sonuna kadar açmaya zorluyor. Ellerim göğsünün üzerinde geziniyor, kıvrımlarını şekillendiriyor. "Bu anı uzun zamandır düşünüyordum.

haftalar," diye fısıldıyorum ağzına karşı. Hayallerim hep ellerimin güneye, kotunun içine doğru hareket etmesiyle son buluyor. Eğer açıkta olmasaydık, çoktan bunu yapıyor olurdum.

"Telefon görüşmeleri yeterli değil

o zaman?" "Yakınından bile

geçmiyor."

Ellerinden biri şortumun altından kayarak bikini altımı kenara itiyor ve kıçımı kavrıyor. Parmaklarının ne kadar yakın olduğunu görünce ıslandığımı hissedebiliyorum. Sadece bir inç sola ve bir kıvrım ve içimde olacaktı, beni sadece onun yapabileceği kadar iyi hissettirecekti, ister parmaklarıyla, ister diliyle ya da-

"Randy'nin adamı yolda, Abigail," diye aniden arkamızdan sesleniyor Jed, ayaklarının altındaki çakıllar gürültüyle çatırdıyor. Küçük bir hışımla kurtuluyorum, arkamı döndüğümde onu orada dikilirken buluyorum, gömleği bir omzundan serbestçe sarkıyor, şortu hâlâ sırılsıklam.

Alnında bir parıltı.

Üzülmeye hakkı yok. Aramızda bir şey olduğu konusunda onu ben yönlendirmedim. Eve geldiğim günden beri Henry'den haberdar.

Elbette, bir traktör uzun, dolambaçlı araba yolumuzda gümbür gümbür ilerliyor. Hemen arkasında bebek mavisi Parisienne'i görüyorum. Bu Peggy Sue'nun, tavuklardan birinin. Ona saygı duyuyor, bir klasik olduğunu söylüyor. Bence sadece eski.

Henry beni çıplak olarak kamyonetinin arkasına bindirmeden önce

garaj yolundan gelen birini fark eder miydim bilmiyorum.

Sanırım en azından bunun için Jed'e teşekkür etmeliyim. "Teşekkürler, Jed. Um... Jed, bu Henry. Henry... Jed." Hastanede resmi olarak hiç tanışmadılar, Henry personel şefiyle konuşmak için geri çekildi.

Her iki adam da diğerini selamlamak için bir hamle yapmıyor, Jed Henry'ye korkutucu olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde bakıyor ve Henry biraz daha uzun duruyor, yüzü ustalaştığı o korkutucu sertliğe bürünüyor.

Bu işin nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama iki işçimizin göletten patikaya doğru yürüdüklerini gördüğümde, bu kesinti için rahatladım. "Tamam o zaman. Henry, kamyonetini şuraya, benimkinin yanına çekebilir misin, böylece bu adamların manevra yapabilmesi için yerimiz olur." Yeşil Ford'u işaret ediyorum. "Jed, Randy'nin adamını bu vagonla halletmeme yardım edersen
-"

"Bunu çocuklar yapabilir. Babanın eve hoş geldin partisi için geri kalan her şeyi hazırlamam gerekiyor, unuttun mu? Yakında evde olurlar, so...." Jed sesinin kaymasına izin verir ve kollarını göğsünde kavuşturarak bakışlarını Henry'ye çevirir. Ne söylemeye çalıştığı çok açık: Henry'nin gitmesi gerektiğini. Üç hafta boyunca babasının yanında kaldıktan sonra geldiklerinde burada olursa annem mutlu olmayacaktır.

Henry'yi görür görmez partiyi unuttuğum için inledim. Gitmek zorunda kalmadan önce onunla biraz daha zaman geçirmek için yanıp tutuşuyorum ama bunu başaramayacağım. Zamanlaması daha berbat olamazdı.

Henry'nin sıcak eli sırtımın alt kısmında geziniyor ve sonra parmaklarını belime dolayarak beni kendine doğru çekiyor. "Hâlâ yapılması gereken ne var *Abbi*?" diye soruyor usulca, Jed'i görmezden gelerek.

"Bir ton. Tüm masa ve sandalyelerin kurulması, soğutucuların buzla doldurulması gerekiyor. Bir pankartımız ve balonlarımız var. Misafirler bir saat içinde gelmeye başlayacak ve *Abigail'le* ben onları karşılayıp yerleşmelerini sağlayacağız," diye cevap veriyor Jed, ipucuna aldırmadan, hayatıma girmeye çalışarak. "Çok iş var, özellikle de bu sıcakta." Yine satır aralarını okumak zor değil. Jed, Henry'nin el emeği konusunda parmağını bile kıpırdatmadığını düşündüğünü açıkça belirtiyor.

Gülümsememin kaçmasını engellemek için dudaklarımı büzüyorum ve Henry'nin baltayı savurduğu, kaslarının güzelce gerildiği görüntüyü düşünüyorum. Ama şimdi bunu düşünmenin sırası değil, çünkü Jed aramızda olduğundan daha fazla şey varmış gibi gösteriyor ve bu Henry'nin inanmasını isteyeceğim son şey.

"Lütfen Randy'nin adamıyla ilgilenir misin, çünkü bu yüzden buradasın," diye homurdandım. *Ve o gitmeden önce Henry'yle en azından birkaç dakika daha yalnız kalmamı sağla.*

Jed'in çenesi hayal kırıklığıyla sertleşir. "Peggy Sue'nun da yardıma ihtiyacı var. Diğerleri de önümüzdeki on dakika içinde gelecekler. Zamanınız tükenmeden gidip hazırlansanız iyi olur. Zaten gerideyiz." Gözleri bir anda

Henry üzerime çöküp beni ağırlaştırmadan önce. "Annem senin için diktiği mavi elbiseyi giyip giymeyeceğini sordu."

İniltimi bastırıyorum. Geçen hafta, Celeste bana mütevazı bir sürpriz yaptı. Peygamber çiçeği mavisi elbise, babamın eve dönüşünde ailemin beni bu elbisenin içinde görmekten ne kadar mutlu olacağını söyledi. Sonunda -çok şükür ki- normal, doğal donuk kızıl rengine dönmüş olan saçlarımın rengini ortaya çıkaracağını söyledi.

Hepsi de Abigail'in Alaska öncesi halini geri getirmek için ellerinden geleni yapıyorlar - gülümseyen, kendisinden istenen her şeyi kabul eden ve

başkalarını memnun etmek için bir şeyler yapan, asla bağırmayan ya da tartışmayan. Jed'le evlenecek, bir düzine çocuk doğuracak ve Mitchell mirasını devam ettirirken kocasına bakarak geçirdiği uzun bir hayatın ardından bu topraklarda ölecek.

İç çekiyorum, kendimi yenilmiş hissediyorum çünkü elbiseyi dolabımın en altına atmak ve hayatım üzerindeki bu küçük, pasif kontrol seviyesini bile reddetmek istesem de, bunu Celeste'e yapmak kabalık olur. O hiçbir zaman

Bana karşı nazik ve cömert olmaktan başka bir şey yapmadı. Oğlunun beni aldatması onun suçu değil.

Henry aramıza giriyor, dev vücudu Jed'i engelliyor. "Neden bana yapılması gerekenleri göstermiyorsun, sonra git ve hazırlan."

Yardım etmeyi teklif ediyor gibi. "Ne zaman gitmen gerekiyor?"

Sırıtıyor. "Patron olmanın güzelliği, insanların benim programıma göre

çalışması. Bir toplantıyı yeniden planlamanın ne kadar kolay olduğunu unuttunuz mu? Özellikle de sabahın erken saatlerinde Çin'le olanları." Gözlerinde ısı alevlenirken

telefon görüşmesini iptal edip beni masasının üzerine uzattığı sabahı hatırlatıyor. İlk defa bir erkeğin ağzını oramda hissediyordum.

Ancak bu New York toplantısının önemli olduğunu söyledi. "Bize yardım etmek için zaten çok şey yaptınız." Özellikle de hiç nankör olmayan bir kadın için.

"Yardıma ihtiyacın var

mı?" "Evet, ama-"

"Abigail...." Ses tonundaki uyarıya rağmen tam adım dudaklarından pürüzsüzce dökülüyor. Kaşları o sert tavrıyla kalkıyor ve aklıma sadece onun için çalıştığım ve onu hiç okuyamadığım, aptal asistanını kovmaya iki saniye kaldığını düşündüğüm o ilk birkaç gün geliyor.

Şimdi bunun sadece onunla tartışmamak anlamına geldiğini biliyorum, çünkü ne olursa olsun istediğini elde edecek.

Midem bulanıyor. "Tamam, tamam. İki ahırın arasındaki gölgeye kurulacaktık çünkü en serin yer orası."

"Seninle bir dakika konuşabilir miyim? Yalnız olarak?" Jed araya girdi. Orada olduğunu unutmuşum.

Henry'ye gözlerimi deviriyorum. Jed'den yiyeceğim azarı zaten biliyordum.

Henry eğildi ve dudaklarıma yavaş ama mütevazı bir öpücük kondurdu. "Gidip kamyonumu taşıyacağım ve sonra geri gelip sana yardım edeceğim."

Ayarlama ya da Jed ile anlaşma, hangisini kastettiğinden emin olamıyorum, ama her iki durumda da minnettarım. Henry'nin bu yönü, tabiri caizse ellerini kirletmeye istekli olması çok tuhaf.

Ve tahrik edici.

"Tamam," diye fısıldıyorum usulca. Beni sürücü kapısından uzaklaştırırken eli kıçıma doğru kayıyor ve sıkıca kavrıyor, bir an önce gözlerindeki muzip titreşimi yakalıyorum.

Jed bir metre kadar ötede bekliyor, motor gürültüyle çalışırken kiralık olduğunu tahmin ettiğim parlak yeni kamyona bakıyor.

"Randy'nin adamı seni bekliyor." Römork bağlantısına doğru geri geri giden traktörü işaret ediyorum.

Ama Jed'in dikkati dağılmıyor. "Onun burada ne işi var?" diye tıslıyor. Sesindeki suçlayıcı tonu kaçırmıyorum, sanki yanlış bir şey yapmışım gibi.

"Yarın sabah New York'ta bir toplantısı varmış, o yüzden pilotu bana sürpriz yapmak için yolda buraya uğramış." Paraya tamah etmemem için yetiştirildim ama Henry'den bahsederken gurur duymaktan kendimi alamıyorum - başarısından ve gücünden. Ya da belki de Jed'den çok farklı olduğu içindir, onunla kıyaslandığında sadece bir çocuk.

"Ailen onun burada olmasından memnun olmayacaktır ve onları düşünmemen gerçekten bencilce bir davranış."

"Onlar mı? Yoksa sen mi?"

Jed kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "*Herkesi*. Özellikle de annen."

Annem kesinlikle mutlu olmayacak. Açıkçası babamın çok fazla rahatsız olup olmayacağından emin değilim. Onu gördüğüm zamanlarda öyle ya da böyle pek bir şey söylemedi. "Annem, babamın yaşamasını sağlamak da dahil olmak üzere ailemiz için yaptığı her şey için Henry'ye teşekkür etmeli."

Jed somurtkan bir çocuk gibi, "Aslında hiçbir şey yapmadı," diye homurdanıyor.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun." Yem fabrikasında Lucy ile konuşan Jenny sayesinde artık tüm kasaba da biliyor, o da herkesle konuştu.

"Hala.... Onu burada tutamazsınız. Cemaat gelirken olmaz. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca konuşacakları tek şey bu olacak."

"Peki, bunun son altı aydan ne farkı var? Sayende artık tüm cemaatin benim hakkımda konuşmasına alıştım. Hatırladın mı?"

Jed yüzündeki mahcup ifadeyi saklamaya çalışıyor. "Sadece... bunun hepimiz için mutlu bir gün olması gerekiyordu. Burada olmasaydı daha iyi olurdu. Sana hiç saygı duymuyor bile, seni herkesin içinde böyle hırpalıyor."

Benim de aynı şekilde hırpalandığımı söyleyebilirim ama bunun bir faydası olacağını sanmıyorum.

Jed asık suratlı bir çocuk gibi davranmaya başladı ve karşı tarafa ters ters baktı. "Gördün mü? Şimdiden sorun yaratmaya başladı." Bir el atıyor. "Şimdi de Peggy Sue gidip onunla konuşmak zorunda hissediyor kendini ve onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Gevezelik için vaktimiz yok."

Henry'yi park etmesi için gönderdiğim yere döndüğümde, onu ufak tefek, kambur kadının üzerinde yükselirken buluyorum. Peggy Sue yetmiş yaşından daha yaşlı ve çelimsiz görünüyor, beyaz saçlarını topuz yapmış, gözlükleri yüzünün yarısını kaplıyor. Kendimi bildim bileli gözleri çok kötü görüyordu, o bir santim kalınlığındaki camlar ona ürkütücü böcek gözleri veriyordu. Ama çok tatlıdır,
tanıdığım en verici insan.

Ayrıca, en meraklısı. Eminim şimdiden onu soru yağmuruna tutuyordur.

Jed'i başka bir şey söylemeden bırakarak, "Partiye kalacaksın, değil mi?" diye sorduğunu duymak için tam zamanında onların yanına sıçradım.

"Hey, Peggy Sue!" Araya giriyorum. "Her şeyi bırakıp gelip bize yardım ettiğin için çok teşekkür ederim."

"Oh, Tanrım." Sözlerimi buruşuk bir el ve kıkırdayarak geçiştiriyor. "Zaten tığ işine ara vermem gerekiyordu. Parmaklarıma kramp giriyordu!" Peggy Sue kasabanın yeni doğan bebek patiği üreticisi. Herhangi bir yaz günü, onu orta yaşlı oğluyla paylaştığı küçük fıçı tahtası bungalovun önündeki sundurma salıncağında sallanırken bulabilirsiniz-
Darcy, ilkokulun hademesi - elleri ünlü çizmelerinin tüm renkleri için siparişleri doldurmakla meşgul.

Henry'ye bakıyor. "Bir bebek gibi davranıp sandığı boşaltır mısın? İçinde biraz su ve gazozun yanı sıra birkaç güveç ve bolca buz var. Harvey Laker'ın küçük oğluna bakkaldan benim için yüklettim."

Bir kahkahayı bastırıyorum. Harvey Laker'ın "küçük oğlu" şimdi on altı yaşında, iki metre boyunda ve en az 250 kilo.

Henry medya mensuplarını etkilemek istediğinde onda gördüğüm o büyüleyici gülümsemeyi takınıyor. Yine de bunun gerçek olduğunu biliyorum ve bu tatlı yaşlı kadına bunu yapıyor olması kalbimi kabartıyor. Bu, onun kendisinden hoşlanmasını istediği anlamına geliyor.

"Tabii ki. Hepsini nereye istiyorsun, Abbi?"

Ona endişelenmemesini, terden sırılsıklam olacağını ve bunu yapmak için hâlâ mesaide olan iki sağlam adamım olduğunu söylemeliyim. "İlk ambarda, masaların olduğu yere en yakın duvar boyunca."

Aniden işe koyuluyor, dev gövdeden su kasalarını taşıyor, kollarındaki kaslar güzelce kasılıyor. Yardım edemiyorum ama orada durup hayranlıkla izliyorum.

"Yüze yakın insan bekliyoruz." Peggy Sue takdir dolu bakışlarımı böldü.

"Bu çok fazla!"

"Kesinlikle öyle." Kaşlarını çatarak yola bakıyor. "Diğer hanımlar kasabada hemen arkamdaydı. Buraya gelirken nerede kaybolduklarından emin değilim."

Herkes Peggy Sue'nun kurşuni bir ayağı olduğunu bilir, bu durum araba yerine bir tank kullandığı gerçeğiyle daha da kötüleşir. Beş yıl önce Mike Bartol'a arkadan çarptı,

kaygan yollarda zamanında duramadı. Neyse ki Mike boynu ağrımaktan başka bir şey yaşamadı. Arabası o kadar şanslı değildi.

"Yaptığınız her şey için çok teşekkür ederim."

"Önemli bir şey değil. Birbirimize göz kulak oluruz ve baban Her birimize yardım etmek için her şeyi yapar. Bunu biliyorum çünkü bunu daha önce defalarca yaptı."

Gülümsüyorum çünkü o haklı ve bunda çok tatmin edici bir şey var. Bu küçük kasaba her ne kadar sinirlerimi bozsa da, burada en çok ihtiyaç duyduğunuz anda size yardım edecek bir insan ordusuna sahip olduğunuzu bilmenin rahatlığı var.

"Herkes kurtulduğu için çok mutlu." Bakışları çoktan ahırın yolunu yarılamış, kolları dolu olan Henry'ye kayıyor. "Eski patronun oldukça iyi biri, değil mi? Edith'in kızından çok yakışıklı olduğunu duymuştum ama...." Kaşlarını sallıyor.

Edith'in kızı Mary Jane, Wolf Hotel'in twitter hesabını takip edecek ve yaz boyunca Wolf Cove'la ilgili her konuda annemi bilgilendirecek kadar "nazik". Annemin büyük açılış gecesi, siyah kokteyl elbisesi içinde, saçım, makyajım ve göğüslerim Katie ve Rachel tarafından yapılmış fotoğrafımı görmesini sağlayan da oydu.

Yanaklarımın yandığını hissederek gülüyorum. "Evet, yakışıklı." Yakışıklılık onu kesmiyor. Henry temelde mükemmelliğin bir örneği.

"Uğraması ne büyük incelik. Bir iş toplantısı için yolda olduğunu mu söyledi?"

"Bu doğru." Henry ona başka ne söyledi? Sanırım pek bir şey söylemedi. O akıllı bir adam ve ona bu insanların nasıl olabileceğini zaten anlattım. Peggy Sue'ya bir şey söylemenin kaçınılmaz olarak ve hızla bugün dikkatleri babamın üzerinden çekeceğini biliyorum. Zaten Henry'nin uğramasını konuşuyor olacaklar. Susamış alevlerin üzerine bir testi benzin dökmenin anlamı yok.

Jed'in sesi dikkatimi çekti. Traktörün sürücüsüne bağırıyor ve baş parmağını kaldırıyor. Sanırım hepsi gitmeye hazır, ki bu iyi bir şey çünkü dev saman arabası çok değerli bir alanı kapatıyor.

"Peki o bu sürpriz ziyareti nasıl karşılıyor?"

Kayıtsızca omuz silkiyorum.

Yaşlı kadının yüzü buruşur. "Güzel. Bırak o çocuk kıskançlıktan kıvransın. Her saniyesini hak ediyor. Tanrım, eğer böyle bir adam beni çağırsaydı...." Kadın çantasıyla kendini destekliyor, gözünü dikmiş, telefonunu kulağına dayamış, dönüş yolunda olan Henry'ye bakıyor.

Aman Tanrım. Yaşlılar bile ona karşı bağışık değil.

"Bradley ile senin yaşlarındayken tanıştım. Hemen aşık oldum. Ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk. Ailem onu hiç onaylamadı. Evlenilecek biri olmadığını ve sonunda bana zarar vereceğini söylediler. Arkadaşlarının oğluyla evlenmem için beni zorladılar da zorladılar.

Üç sokak aşağıda oturan, dişleri çürük, tombul bir adamdan hiç hoşlanmamıştım. Bir peynir fabrikasında çalışıyordu ve ekşi süt kokuyordu." Yüzünü buruşturuyor ve bu beni güldürüyor.

"Peki Bradley'i kabul ettiler mi?"

Sanki sorumu değerlendiriyormuş gibi birkaç kez göz kırpıyor. "Oh, Bradley ile evlenmedim. Peynirci adamla evlendim. Marvin'le. O ölmeden önce kırk iki yıl beraberdik."

"Oh." Beklediğim cevap bu değildi. "Bradley ile ne oldu?" Bu, "her şey fiziksel çekimle ilgili değil" mesajlarından biri mi, sonunda Jed'in daha iyi bir seçim olduğuna beni gizlice ikna etmeye mi çalışıyor?

Omuz silkiyor. "Aptallık ettim. Güvenli yolu seçtim. Beni yanlış anlamayın, Marvin iyi bir koca oldu, ruhu şad olsun. Ama Bradley.... Onunla evlenseydim hayatım nasıl olurdu diye düşünmediğim tek bir gün bile yok." Gıdaklıyor. "Annene saygı duyuyorum ama hayatına devam ettiğin için aferin sana. Umarım o adam sana çok şey öğretiyordur. Bahse girerim
bir iki şey biliyor."

Yaşlı kadın ayaklarını sürüyerek sandığına doğru giderken ağzım bir karış açık öylece kalakalıyorum.

Dördüncü Bölüm

Elbisemin yakasını çekiştiriyorum. Pamuklu *olsa* bile böyle bir şey giymek için çok sıcak. Tarzına bakılırsa üst düğmeyi bile açamıyorum. Bu beni özensiz gösterir.

Evden bununla çıktığımda Celeste'in geniş gülümsemesi beni doğru kararı verdiğime ikna etmeye yetti. Yine de naylon çorapları bilerek giymedim. Böyle bir günde onları giymemin imkanı yok.

Henry şimdi bana yaklaşıyor, alnısıcakta çalıştığıiçin terden parlıyor."Görünüyorsun " Sözleri dudaklarını bükerek kayboluyor

"*Little House on the Prairie'*de başrol oynayabilirmişim gibi mi?" Sesimdeki dehşeti gizleme zahmetine girmiyorum.

"Onun gibi bir şey." Gözleri önümde geziniyor, beyaz düğmelerden oluşan bir çizgi boynumdan dizlerime kadar uzanıyor.

"Düğmeleri

seviyor." "Bunu

görebiliyorum."

"Elbiseye girip çıkmayı kolaylaştırıyorlar."

Mavi gözleri hararetle parlıyor. "Bu teoriyi daha sonra test edip sana haber vereceğim."

Midemde çırpınmalar başladı. "Gitmen gerektiğini sanıyordum? Bu akşam bir toplantın yok muydu?"

"Gitmemi ister misin, Abbi?"

"Hayır." Başımı sallayarak bunu vurguluyorum. Gitmesini hiç istemiyorum.

Bir adım daha yaklaşıyor. Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Sevgili kilise hanımları kalmam için bana yalvardılar. Bernadette Mitchell'in bana şahsen teşekkür etmek isteyeceğine dair yemin ettiler."

"Eminim öyle yapacaktır." Kıkırdıyorum, bakışlarım arkamızda Peggy Sue, Edith ve diğer üç kadının bir masanın etrafında gıdaklayan tavuklar gibi kümelendiği yere kayıyor. Annem benden başka hiç kimseye Henry hakkında kötü bir şey söylemeye cesaret edemez. Bunun kendisini ne kadar nankör göstereceğini bilecek kadar akıllıdır ve imajına çok önem verir.

Jed gözüme çarptı. Celeste'in yanında duruyor, az önceki geniş gülümsemesi Henry ve beni izlerken yerini endişeli bir kaş çatmaya bırakmış. Celeste her ne kadar sevimli olsa da, oğluyla tekrar bir araya geleceğimi düşünüyorsa en az Rahip ve Annesi kadar hayalperest demektir.

"Geldiler!" diye sesleniyor biri ve ben de Peder'in yeşil Oldsmobile'inin garaj yolunda ilerlediğini görüyorum.

"Sanırım artık her halükarda çok geç," diye mırıldandı Henry ve geri çekilerek kalabalığın kibarca tezahürat yapmaya başlamasını ilgiyle izledi.

Uzanıp parmağını kendi parmağımın içine aldım ve sıktım. "Burada olduğun için çok mutluyum."

Arabanın durmasını ve Rahip Enderbey'in kocaman bir sırıtışla dışarı fırlamasını izlerken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

Birisi annemin kapısını açmak için koşuyor, bedenini dışarı çıkarmasına yardım etmek için elini uzatıyor. Geçtiğimiz üç hafta boyunca biraz kilo vermesini umuyordum.
mutfağa yakın, yemekten çok ona odaklanmış. Bunu dilemenin korkunç bir şey olduğunu biliyorum, ama başka bir şeyden ziyade sağlığı için endişelenmekten kaynaklanıyor. Ama kilo verdiyse de fark edilmiyor. En azından buradan ve güneşli sarı çadır elbisesinden.

Derin bir nefes alıyorum. Henry'nin burada olmasıyla nasıl başa çıkacaktı? "Şuraya gitsen iyi olur," diye mırıldanarak beni ileriye doğru yönlendiriyor.
Sırtımın küçük kısmına hafifçe bastırarak.

"Biliyorum. Ben sadece...." Aptalca ama korkuyorum. Henry'yi kabul etmesini ve sevmesini istiyorum çünkü ne kadar zor biri olsa da o hala benim annem. Benim mutlu olmamı istememesi canımı acıtıyor ve beni mutlu eden şey Henry.

"Sen git. Ben burada bekleyeceğim." Bakışları tamponun üzerinde geziniyor ve Özellikle de onu yerinde tutan koli bandını. Bu konuda ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum.

Kibar gülümsemeler ve yumuşak mazeretlerle kalabalığın arasından yolumu açıyorum. Yolun bir noktasında Jed yolumu kesti ve şimdi yanımda. Aramıza mesafe koymaya çalışıyorum ama her seferinde o da benimle birlikte yer değiştirerek mesafeyi kapatıyor, ta ki arabaya ulaştığımızda kol kola girene kadar.

Hatta eve koşup bir çift haki pantolon ve mavi düğmeli bir ekose giydi. Garip bir şekilde, elbisemle aynı mavi tonundaydı.

Ona ters ters bakıyorum ama kilise görevlilerinden bazıları babamın arka koltuktan inip tekerlekli sandalyesine oturmasına yardım ederken hemen gözümdeki bakışı siliyorum. Annemin aksine, o

kesinlikle kilo vermiş. Ayrıca beş yaş yaşlanmış gibi görünüyor, cildi solgun ve çeneleri sarkmaya başlamış.

Çok sıkmaktan korkarak kollarımı ona sarıyorum. "Çiftliği yönettiğini sanıyordum ama burada parti veriyorsun."

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor -sesi, gülüşü, tavırları, hepsi her zaman nazikti- ve anında gözlerimi yaşartıyor.

"Sadece senin için büyük bir tane, baba. Evine hoş geldin."

Jed tekerlekli sandalyesinin kollarını tutarak hareket ediyor ve onu çakılların üzerinden çimlere doğru itiyor. "Kıçımızı yırttık ama her şey tıkır tıkır işliyor. Abigail oldukça iyi bir çiftçi."

Babam yine kıkırdıyor, etrafta dolaşan insanları küçük bir el sallamasıyla selamlarken gülümsemesi genişliyor. "Öyle olduğunu biliyorum."

Annem onun arkasında ilerliyor, boncuk boncuk ter yanaklarından aşağı akmaya başlamış bile.

"Sana soğuk su getireyim anne."

"Bu çok hoş olurdu. O trafikte şehirden dönmek çok uzun sürdü. Tanrı taşrada yaşamayı kutsasın." Peggy Sue ve Edith yanlarına gelirken bir dergiyle kendini yelpazeliyor ve gülümsüyor. Peggy Sue yaşlı, ufak tefek ve tatlıyken, Edith kırklı yaşlarının başında, iri kemikli ve annem kadar inatçı; zaman zaman da tuzlu.

"Kızınız kesinlikle harika bir iş çıkarmadı mı?" Edith kalın kolunu sallayarak masaların ve flamaların kurulduğu yere doğru ilerliyor. Bir ahırdan diğerine Noel ışıkları bile dizdik. Güneş battığında güzel bir gölgelik olacak.

"Herkesten çok yardım aldım," diye karşılık veriyorum. Kendime pay çıkaramam; herkes katkıda bulundu.

Peggy Sue, "Evet, o adam bütün öğleden sonra tek bir şikâyette bulunmadan yardımcı oldu," diye ekliyor.

Annesi ışıldıyor. "Evet, Jedediah'ımız hayatımızda olduğu için çok minnettarım." Sadece onunla son derece gurur duyduğunda tam adını kullanıyor.

Yaşlı kadının gözlerinde muzip bir pırıltı parlıyor. "Ben şuradaki yakışıklı otel sahibinden bahsediyordum."

Anneme bir şey vereceğim - yüz ifadesini en iyileriyle aynı seviyeye getirebiliyor ve Peggy Sue'nun bir tepki aradığı çok açık. "Oh? O burada mı?" Sesi hoş bir şaşkınlık gösterisiyle en az iki oktav yükseldi.

Sanki Celeste onu önceden arayıp uyarmadı.

"Evet, hemen şurada." Edith bu bahaneyle etrafı bir şeyler ikram eden kadınlarla çevrili olan Henry'ye bakar -içecekler, yemek tabakları.

Kendileri, eğer bunu yapmanın bir yolunu bulabilirlerse, eminim. Hepsi onu izliyor, bazıları bakışlarını kaçırıyor, bazıları ise hayranlıklarını açıkça belli ediyor. Birkaçının standart meraklı ama zararsız sorular sorduğunu duydum: *Nerede yaşıyorsun? Burada ne kadar kalacaksın?* Başkalarının da yorumlarını duydum. *Daha önce hiç bir Kurt'ta kalmamıştım.*

Birçoğunu sessiz çevrelerde kıkırdarken yakaladım, heyecanlı sesleri benim geldiğimi gördüklerinde kısılıyor, gözleri merak, kıskançlık ve birkaçı da düpedüz kıskançlığın çeşitli tonlarında üzerimde geziniyor.

"Bizi ziyaret ederek sürpriz yapması ne kadar hoş, değil mi?"

"Evet, gidip merhaba demelisin. O gerçekten çok hoş bir adam. "

Peggy Sue, eşek arısı yuvasına sopa sokan küçük bir çocuk kadar kötü. Eğlencemi bastırmak zorundayım. Henry'ye pek çok şey deniyor.

Zengin.... akıllı.... güzel.... azimli

Kibirli, talepkar, küçümseyici....

"Lovely" yeni bir tane.

Annem gırtlaktan onaylar gibi bir ses çıkarır. "Bunu kesinlikle yapacağım. Abigail, seninle biraz konuşabilir miyim?" Sesi hâlâ hafif ve havadar.

Ama arkasındaki öfkeyi duyuyorum.

İç çektim. "Tabii ki." Babam çoktan kalabalığın arasına karışmış, Steven Meyers'in gitarıyla babamın en sevdiği Hıristiyan şarkılarını çaldığı masaların bulunduğu gölgelik alana doğru ilerliyor. Bir süre kaybolduğumuzu fark etmeyecek.

Annemi kenara kadar takip ediyorum. O nazik sesi kaybolmadan önce duyup duymadığından emin olmak için etrafına hızlıca bir göz atıyor. "Onun çiftliğimizde ne işi var, Abigail Margaret Mitchell?"

"New York'a giderken bana sürpriz yaptı. Bugün bu partiyi vereceğimizden haberi yoktu." Ne söylediğimin bir önemi yok, gerçekten.

"Sana onu onaylamadığımı söyledim. Ormanda her ne yaptıysanız, burası Alaska değil. Burası benim evim ve kendi çatım altında bana saygısızlık yapılmasına izin vermeyeceğim."

Onunla tartışmak için ağzımı açıyorum ama uyarı tıslamasıyla hemen kapatıyorum. Tavuklardan biri eve doğru giderken sahte bir gülümseme takınıyor, şüphesiz fırından başka bir güveç çıkarmak için.

Aklıma gelen ilk şeyi, yani kontrolcü, adaletsiz ve her şeyden önemlisi

başka bir şey, saçma. O kısa anlarda sakinleşebiliyor ve kendimi biraz toparlayabiliyorum.

"Anne, sana hiçbir şekilde saygısızlık yapılmıyor. Henry öğle yemeğinden sonra geldi ve bütün öğleden sonra babamın partisine yardım etmekle meşguldü. Bu gece New York'a gitmek üzere ayrılıyor ve ben, kilisedeki tüm hanımlarla birlikte, ondan kalmasını ve babamın eve dönüşünü kutlamasını istedim."

"Evet, eminim öyledir." Homurdanıyor. "Burada kalacağını düşünme sakın."

"Dediğim gibi, bu gece New York'a gidiyor. Çoktan gitmiş olması gerekiyordu ama *yardım* edebilmek için programını yeniden düzenledi."

"Peki ya zavallı Jed? Burada *o adamla* dolaşıyorsun. Onu incitiyorsun. Belki de onu geri çevirecek kadar. Ve sonra senden bıktığında, işleri kurtarmak için çok geç olacak. O zaman ne yapacaksın, ha?"

Henry için yeterince iyi değilim. Söylediği şey bu, hepsinin söylediği şey. Sözlerinin ne kadar incitici olduğunun farkında mı bilmiyorum. Belli ki

bana istediğini söylemeye hakkı olduğuna inanıyor çünkü o benim annem.

Ama şimdi bunu konuşmanın zamanı değil. Derin bir nefes alıyorum. "Partinin ve babamın evde olduğu gerçeğinin tadını çıkarmak için oraya gidiyorum. Büyük ölçüde Henry sayesinde. Eğer yemin ettiğin gibi bir Hıristiyansan

Henry'ye yaptığı her şey için teşekkür et, çünkü onun hakkında ne hissediyor olursan ol yapılacak en doğru şey bu." Bununla birlikte ondan uzaklaştım, sinsice yaklaşmamaya çalışıyordum çünkü Tanrı biliyor ya, insanlar izliyordu.

Henry, Jenny, Beth ve Veronica üçlüsü tarafından çembere alındı. Onları yıllardır bu kilise etkinliklerinden birinde görmemiştim. Sanırım şu anda burada bulunmalarının, Jenny'nin annesinin, "Abigail'in zengin erkek arkadaşı burada" diye bahsetmesiyle çok ilgisi var.

"Abigail burada, çiftlikte sıkışıp kaldığı için onun yerine birini mi arıyorsun? Çünkü ben mükemmel bir yönetici asistanıyım," diyor Beth, dalgalı sarı saçlarını parmaklarının arasında oynatırken, geniş mavi gözleriyle Henry'ye bakıyor.

"John Deere'de zaten bir işin *var,*" diyor Veronica onun yanında. "Orayı sevdiğini sanıyordum."

Beth'in Veronica'ya attığı bakış çok serttir. "Ufkumu genişletmek istiyorum." Henry'ye kirpiklerini fırlatışına bakılırsa hangi ufku genişletmek istediğine şüphe yok. Bu beni şaşırtmadı. Üçü arasında lisede ün kazanmış olan tek kişi Beth'ti, insanlar onu Tommy Chelton'a el işi yaparken gördükten sonra

parti, açıkta.

Ben burada dururken bile ona bu kadar açık bir şekilde asıldıkları için kıskançlık duyguları kabarıyor.

"Abigail!" Jenny kollarını boynuma doluyor ve sanki en iyi arkadaşmışız gibi beni sıkıyor. "Beth ve Veronica'yı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet." Onlara kibarca gülümsüyorum.

"Henry ile otelleri hakkında konuşuyorduk. Alaska gibi bir yerde çalışmak çok heyecan verici olurdu."

"Ya da buradan çok uzakta herhangi bir yerde," diye ekliyor Veronica. Üçü arasında onu en gösterişsiz gelecek bekliyor, babasının tamirci dükkanında resepsiyonist olarak çalışıyor. İsteseydi bile okulda üniversiteye gidecek kadar başarılı olduğunu hiç sanmıyorum.

"O zaman sen de başvurmalısın. Abigail sana yazının ne kadar heyecanlı geçtiğini anlatabilir." Henry'nin gözlerinde o şakacı pırıltı var. Her zamanki gibi kirli şeyler düşünüyor.

Yüzümün kızarmasına karşı koyuyorum ve onların yanından geçip onun yanında duruyorum. Yapmak istediğim şey çok cesur bir ifadeyle kollarımı ona dolamaktı, ama aileme olan saygımdan dolayı yumruklarımı iki yanımda tutuyorum ve bunun yerine soruyorum, "Sana bir şey getirebilir miyim? Mısırın ilk partisi hazır olmalı."

"Bize izin verirseniz hanımlar." Onlara kibar bir gülümseme sunuyor ve yanlarından geçerken Beth'in göğsüne -çünkü Beth göğsünü ona doğru itiyor- çarpmaktan kendini alamıyor. Gölgelik alana doğru ilerlerken sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle, "Neden bu kızların utangaç ve çekingen olmalarını bekliyordum ki?" diye mırıldanıyor.

"Belki de utangaç ve çekingen olduğum içindir?"

"Doğru. Sarhoş olup yabancılara asıldığın zamanlar hariç."

Kıkırdıyorum. Kim olduğunu bilmeden kendimi ona attığım o korkunç ilk gece için şimdi kendime gülebiliyorum.

Onlara tekrar bakar. "Yerinde olsam onlardan uzak dururdum. Oda arkadaşlarından daha fazla sorun çıkarırlar."

"Kim, Katie ve Rachel mı?" Bu ikisine rakip olabilecekleri düşüncesine gülmekten kendimi alamıyorum. "Evet, her neyse."

Babam ileride, Bart'la konuşuyor. Eminim tüm yardımları için ona teşekkür ediyordur. Jed onun yanından ayrılmıyor, olmaya çalıştığı aziz müstakbel damadı gibi onu itip kakıyor.

"Sizi babamla tanıştırmak isterim. Sizinle tanışmak istiyor."

"Tamam." Henry onlara doğru bir adım attı.

Ama ben takip etmiyorum. "Bu sadece.... Size çok minnettar. Lütfen bunu bilin. Ama *diğer* konularda nasıl hissettiğini bilmiyorum." En azından annem tahmin edebiliyor. Ama babam ne diyecek?

Henry elini sırtımın alt kısmında gezdiriyor. Günün geri kalanında elini orada tutması için ona yalvarmak istiyorum. "Sorun değil. Ben halledebilirim."

Ama yapamıyorum. Babamın Henry'den hoşlanmasını çok istiyorum. Çok çaresizce. Annem ümitsiz vaka ama....

Babam dönüp bizi gördü, yaklaşık yirmi adım ötede duruyorduk. Jed'e bir şeyler söylüyor ve bize doğru işaret ediyor. Jed'in yüzünün ekşimesinden, babamın ondan onu bana doğru itmesini istediğini tahmin ediyorum.

"Sanırım öğrenmek üzereyiz," diye fısıldıyorum, onları karşılamak için hareket ederken midemde sinirlerim çalkalanıyor. Eğlenceli, flörtöz türden değil. Ağır dozda kaygı içerenlerden.

"Çok hızlı yürüme," diye mırıldanıyor Henry yanımda. "Ama o tekerlekleri çimlerin üzerinde itmek zor." "Aynen öyle."

Henry'yi ters ters bakarak azarlıyorum ama bu zayıf bir azar, kendi boğazımdan gelen kıkırdamayla yumuşuyor. "Kötü olmayı bırak."

"Daha yeni başlıyorum."

Babam ve Jed'le yarı yolda buluşuyoruz, babamın gözleri Henry ve benim aramda gidip geliyor ve sonunda ona takılıyor.

"Merhaba Bay Mitchell," diyor Henry yumuşak bir sesle, en ufak bir gerginliği yok. Tanrım, keşke benim de onun gibi sinirlerim olsaydı.

Babam gülümser. "Bana Roger de. Kalkardım ama...." Tekerlekli sandalyesini işaret ediyor.

Henry onun rahat gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. "Kısa sürede ayağa kalkacaksın."

"Duyduğuma göre senin sayende." Babamın yüzü ciddiyetle yumuşuyor. "Bugün burada olmanıza sevindim. Kızımı çabucak buraya getirdiğiniz ve Dr. Eisenhower'ı buraya getirdiğiniz için size teşekkür etme fırsatım olmadı. Hemşirelerin bana söylediğine göre, o olmasaydı şu anda bu kadar iyi durumda olmayabilirdim."

İçimde küçük bir rahatlama balonu patladı. Babam az konuşan bir adamdır ama her zaman samimidir.

Henry başını sallayarak cevap verir. "Böylesine inanılmaz bir kadın yetiştirdiğin için en azından bunu yapabilirim." Bana bakmak için dönüyor ve genellikle gözlerinin üzerindeki perde bir anlığına kalkarak bana kısa bir anlık duygularını gösteriyor. Dizlerimi büken ve kalbimin hızla çarpmasına ve ağrımasına neden olan türden. Uzanıp ona dokunma isteğimle savaşmak zorunda kalmama neden olan türden. "Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Aman Tanrım.

Herkes izliyor.

Yanaklarım sıcaktan patladı. Birlikte olmamızla ilgili herhangi bir soru varsa, şimdi söndüklerini söyleyebilirim.

"Yemeğin tadını çıkarın. Yeterince var. Sakıncası yoksa kızımla biraz yalnız kalmak istiyorum. Sanki aylardır hiç yalnız kalmamışım gibi hissediyorum."

Henry gülümser. "Sanırım mısırın çağırdığını duyuyorum. Sana da bir tane getireyim," diyor bana ve sonra hızla uzaklaşıyor.

Baba dönüp Jed'e bakıyor. "Sanırım mısır seni de çağırıyor."

Suratı asık Jed dönüp uzaklaşıyor ve bizi bir arada bırakıyor.

"Eğer bana birlikte olamayacağımı söyleyeceksen-"

"Sus artık. Annen peşimize düşmeden önce fazla vaktimiz yok." Sanki demek istediğini vurgulamak istercesine omzunun üzerinden Biriyle sohbet ediyor. Şu anda bile buraya gelmeye çalıştığını görebiliyorum. "Muhtemelen şuradadır, onlara şu sözde kafa yaralanmamı anlatıyordur."

"Muhtemelen öyledir."

"Kafamda hiçbir sorun yok. Aslında, her zamankinden daha net görüyorum. Ölümle yüzleşince böyle oluyor." Babamın bakışları bana dönmeden önce Henry'ye kayıyor. "Yakışıklı bir adam."

Sırıtıyorum. "Evet, öyle."

"Ve de zengin. Modayı bilmiyor olabilirim ama o pahalı deri ayakkabıların buralarda dolaştıktan sonra iyi bir temizliğe ihtiyacı olacak."

Kıkırdıyorum. "Evet, muhtemelen." Muhtemelen evdeki dolabında on tane daha vardır. "Sanırım Jed onun eline su dökemez."

"Pek çok nedenden dolayı... hayır."

Başını sallıyor, daha çok kendi kendine. "Seni mutlu ettiğini görebiliyorum."

"*Çok* mutluyum. Senin ve annemin istediği gibi biri olmayabilir ama-"

"Kazadan bu yana çok düşündüm. Anneni tanıyorum. Seni o kadar incittikten sonra bile Jed'i sana itmeye devam ediyor." Kaşlarını çatıyor. "Bu doğru değil. Kendine burayı yönetmek isteyecek birini bulman elbette hoşumuza giderdi ama anladığım kadarıyla o öyle biri değil...."

Henry'nin bir traktörün direksiyonunda tulum giydiği düşüncesi aklımdan geçiyor.

Hayır. O değil.

"Kiminle istersen onunla birlikte olmalısın ve eğer bu milyarder adam sana iyi davranıyorsa, o zaman... öyle olsun."

"Peki ya Jed?"

"Jed sahip olduklarının değerini bilseydi Alaska'ya asla gitmezdin."

"Teşekkür ederim baba. Bunun benim için ne anlama geldiğini anlayamazsın. Sence annem yola gelir mi?"

Omuz silkiyor, sonra sanki basit bir hareket canını yakmış gibi acıyla yüzünü buruşturuyor. "Yakın zamanda ya da hiçbir zaman onun kutsamasını bekleme. Ama benimkini aldın. Yine de bacaklarım çalışana ve zaman zaman ondan uzaklaşana kadar bu senin ve benim küçük sırrımız olmalı. Kadın yakında beni içkiye sürükleyecek." Son kısmı daha çok nefesinin altından ekliyor, ama ben yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum.

"Evet, anlayabiliyorum." Tekerlekli sandalyeye bağlı olsaydım ve bütün gün başımda dikilip dursaydı, durmadan gevezelik etseydi ne yapardım?

Kilisenin karaoke makinesinden gelen tiz bir ses bana birinin mikrofonu kullanmak üzere olduğunu söylüyor. Görünüşe göre Peder Enderbey. Annem, Jed ve Celeste onun iki yanında duruyorlar, annemin yüzünde torununun sonogramını tuttuğum gün beklediğim türden geniş bir sırıtma var.

"Millet! Hey, millet!" Rahip Enderbey kalabalığın dikkatini çekmek için elini kaldırıyor. Kolay bir tarzı vardır ve insanlar susup dinlemeye alışkındır. "Roger'ı hastaneden eve uğurlamaya bu kadar kısa sürede geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istedik. Üç hafta önce onu neredeyse kaybediyorduk, ama Tanrı galip geldi ve işte orada, yeniden bir araya geldi ve çiftliğe geri dönmek için can atıyor."

Alkışlar yükselir ve babam onları gülümseyerek uğurlar. "Sanırım Abigail ve Jed yaptığın tüm işler için yeni bir takdir kazandılar Roger. İkisi de her gün çok yoruluyor." Peder Enderbey sanki bir işaretmiş gibi mikrofonu Jed'e uzatır.

"Her gün başımı yastığa koymadan önce kendimden geçiyorum!" Jed şakacı bir sırıtışla itiraf ediyor, ama sonra sırıtışı kayboluyor ve yerini kasvetli bir maske. "İşimi bırakıp Abigail ve Mitchell'ler için burada olmam söz konusu bile değildi, çünkü onlar benim ailem. Her zaman burada olacağım.

onlar için." Bana doğru başını sallıyor. "İşte bu yüzden üniversitenin son yılını da seninle burada kalıp bu çiftliği işletmek için erteledim. Hiçbir şey benim için daha önemli değil."

Bundan sonra şirketini yönetmek üzere uçağa binecek olan Henry'ye ince bir göndermeden bahsediyoruz. Başka kimsenin bunu anladığından şüpheliyim. Henry mi?

Jed'i izlediğini görmek için ona bakıyorum, gözlerinde okunamayan bir bakış var. Ama dudaklarındaki o küçük gülümseme.... Gülümsüyor. Neden gülümsüyor?

Alkışlar yükseliyor ve Jed bana sırıtıyor. Bu tür ilgiye bayılır. Tam da aradığı türden bir sırt sıvazlaması.

Çiftlikte bana yardım ettiği için minnettarım. Ama Tanrım, bu demek oluyor ki bütün gün, her gün burada olacak ve onu geri almayı reddetmemi yavaş yavaş yok edebileceğini düşünecek. Beni Henry ile gördü. Ne kadar mutlu olduğumu gördü. Tamamen kör mü yoksa hiçbir şeyden haberi yok mu?

Yoksa benim göremediğim çok bariz bir şey mi görüyor?

Peder Enderbey mikrofonu geri alıyor. "Pekâlâ, herkes yemeğini yesin ve eğlensin!"

İçimi çektim.

"Bu hiç de mutlu bir ses değil," diye mırıldanıyor babam, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle.

Gülümsemeye zorluyorum. Öyle bile olsa, çok sıkı. "Yardım almak harika olacak. Sanırım."

"O çocuğun yakın zamanda pes etmesini beklemeyin. Yaptığı şey için aptalın teki ve o olduğu sürece hiçbir umudu olmadığını göremediği için daha da büyük bir aptal."

"Duydun mu Abigail?" Annem bağırıyor, bize doğru yürürken her adımda çevresi değişiyor. "Jed bizim için tüm hayatını askıya alıyor. İyi bir aile babası böyle yapar. İnsanlar ona ihtiyaç duyduğunda yerinde kalır."

Özel jetine binip her yere uçmuyor ve işleri halletmeleri için işçiler göndermiyor, söylemediği ama kastettiği bu.

Babam ve ben bakıştık.

Gözleri şüpheyle kısıldı. "Siz ikiniz ne hakkında gevezelik ediyordunuz?"

"Mısır," diyor babam, aynı anda ben de "Saman," diyorum.

Beşinci Bölüm

Bir saman balyasının üzerine yerleşiyorum, pürüzlü kenarlar bu elbisenin pamuğuna batıyor. "Bunlar yüz yıl öncesinden kalma orijinal kirişler. Büyük büyükbabam bana, henüz beş yaşındayken onları makaralarla nasıl çektiklerini izlediğini anlatmıştı."

O gitmeden önce kendimi Henry'nin kollarına atmak istesem de, sanırım bu mümkün değil. Tabii onun kamyonetiyle bir yere gitmezsek ve insanlar hala partiden temizlenirken bunu yapamam. Ben de ona çiftliği gezdirmeye karar verdim.

Ne kadar ilgileneceğinden emin değildim ama Henry hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da mimariyi sevdiğidir.

Henry bitmek tükenmek bilmeyen saman kokusunu içine çekiyor, bakışları yaklaşık elli metre yukarımızdaki kirişlerin üzerinde geziniyor. Toprak zeminde pahalı taba rengi elbise ayakkabılarıyla, oraya buraya saçılmış saman parçalarıyla burada, şimdi ekipman depolamak için kullandığımız orijinal ahırda çok yersiz görünüyor. "Yeni bir çatıya ihtiyacınız var."

Üzerimizdeki üç boşluk da aynı fikirde.

"Son on yıl içinde gerçekten çok yıprandı. Vadide büyük bir fırtına vardı. Pek çok ekin ve bina yıkıldı. Neyse ki bu

aldığımız tek büyük hasar buydu."

Yüzünde meraklı bir ifadeyle küçük atölyeye doğru ilerliyor. "Bütün bu şeyler de ne?"

"Kül suyu ve gliserin, kalıplar... Hindistan cevizi yağı. Sabunlarımı yapmak için ihtiyacım olan her şey. Sana gezdirdiğim bitki bahçesini hatırlıyor musun? Bu yıl buraya gelmediğim için biraz seyrek ama her şeyi orada yetiştiriyorum." Şu anda orada sadece birkaç lavanta ve adaçayı çalısı ile çok yıllık naneler var.

Geçen hafta evdeki bilgisayarımızdan çıktısını aldığım etiket sayfasını eline aldı.

"Biraz daha profesyonel bir şeyler tasarlaması için birini tutmayı düşünüyordum." Bunları Word Clip Art ile kendim tasarladım, eminim bu ilk bakışta oldukça açık bir şeydir.

"Yine ne yapıyorsun? Sabunlar ve...."

"Uçucu yağlar, nemlendiriciler.... Beni meşgul edecek bir şey."

"Bunu ne zamandır yapıyorsun?"

"Birkaç yıl. Bu sadece bir hobi, ama benim. Hiçbir zaman çok kazanmadım. Yine de Alaska'ya uçuş paramı karşılamaya yetti."

"Sana ait olan bir şeye sahip olmak önemlidir." Daha yumuşak bir sesle ekliyor, "Wolf Cove benim için böyle bir yer."

"İnsanların yaptığım bir şeyi kullandıktan sonra ciltlerinin ne kadar iyi hissettiğini söylemeleri çok hoşuma gidiyor. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum." Neden bu kadar

Onunla küçük işim hakkında konuşmaktan utandığım için mi? Belki de evimdeki küçük bir odada sabun ve uçucu yağ üretimi yaptığım içindir. Babamın ahırı, lüks otel zincirinin yanında çok aptalca geliyor.

Uzun bir süre daha etikete düşünceli bir şekilde bakıyor, yüz ifadesi okunamıyor ve sonra tekrar masaya bırakıyor. "Meşgulmüşsün."

"Burada sıkışıp kaldığım sürece kesinlikle bu şekilde kalmaya çalışıyorum." Şimdi benim

Anne ve babam evde, eminim annem her türlü ekstra işle beni yoracaktır. Ve Henry ile gece geç saatlerde yaptığım görüntülü görüşmeler... onlar Temelde bitti.

İhtiyaçlarını başka biriyle gidermeye mi başlayacak?

Mavi gözlerini üzerime dikti. "Peki, baban burayı işletemeyecek kadar yaşlandığında burayı ne yapacaksın?"

Yedi ay önce sorsalardı, görevi devralacağımı söylerdim. Başından beri planımız buydu. Jed'le evlenip bu çiftliği işletmek.

Bu soruyu bana şimdi sorun ve.... "Bilmiyorum. Sanırım duruma göre değişir." "Neye bağlı?"

Nerede olduğunuzu söylemek istiyorum ama korkuyorum. O "bakalım nereye varacak" diyor, bense burada "sana deliler gibi aşığım ve "Hayatımın geri kalanını seninle geçireceğim." Ne kadar sert ve hızlı düştüğümü bilmesini sağlayarak onu korkutmak istemiyorum. Ne kadar derinden bağlı olduğumu.

Onun yerine, "Babam ayağa kalkana kadar buralarda olacağım," diyorum.

"Neden? Siksurat her şeyi halletmek istiyor gibi görünüyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Sürpriz oldu ama ailemin yardıma ihtiyacı var, bu yüzden fazla bir şey söyleyemem."

"Bunu neden yaptığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Senin ilgini çekecek kadar iyi olmadığımı düşünüyor. Yakında benden sıkılıp hayatına devam edeceksin ve o da parçaları toplamak için burada olacak.

Annem de öyle düşünüyor." *İlk kısım hakkında haklılar mı*? Farklı bir şey göremeyecek kadar aşık mıyım?

Henry'nin kaşları sanki aklımı okuyormuş gibi çatılıyor ama bir şey söylemiyor.

"Ne?"

"Bana güvenmemeye başlama. Endişelenecek bir şey yok."

O kadar yumuşak, o kadar gerçekçi söylüyor ki.... Alt dudağımı ısırıyorum, gergin gülümsememin kaçmasını engellemek için savaşıyorum.

"Peki ya okul?"

"En azından Ocak ayına kadar erteledim. Gerekirse gelecek Eylül'e."

"Yani önümüzdeki iki yıl boyunca burada ve Chicago'da kalmaya kararlısın,

temelde."

"Temel olarak." *Beklemek için çok mu uzun Henry?* "Gelecek yıl yine Wolf Cove'da çalışabilirim."

Kıkırdıyor ama bu mizahi değil. "Dışarıdaki ekiple mi? Tabii ki hayır. Hiç şansın yok." Dudaklarını büküyor. "Daha önce söylemeyi unuttum, muhasebede bir hata olmuş. Kısa süre içinde hesabınıza bir çek yatırılacak."

Henry'nin aniden konu değiştirmeyi sevdiğini öğrendim. Ben de buna alıştım. "Gerçekten mi?" Zaten çok para kazanıyordum - buralardaki herhangi bir işte kazanabileceğimden daha fazla.

Omuzlarını rahatça silkiyor. "Ne olduğunu bilmiyorum ama önemsiz gibi görünüyor. Belinda'ya sormalısınız. Bunların hepsini o yönetiyor."

Doğru. Wolf Cove genel müdüründen bahsedince gülümsedim, Henry'yle yatmış ve bir süre benimle uğraşmış bir puma. Aslında sonunda o kadar da kötü değildi. Henry'nin kardeşi Scott'a karşı ortak bir nefretimiz vardı. "Belinda nasıl?"

"Medeniyete geri dönmeye hazırım."

"Komik, oradan ayrılmak için her şeyi yaparım." Gerçi Belinda Greenbank, Pennsylvania'ya asla "medeniyet" demezdi. Duraklıyorum. "Peki Wolf Cove'da her şey yolunda mı? Duyduğum kadarıyla iyi gidiyor gibi görünüyor." Ronan ve Connor hâlâ ara sıra bana mesaj atıyor ama bu mesajlar giderek azalıyor.

"Senin sikik oğlanlar yeni bir oyuncak buldular, şimdilik eğleniyorlar gibi görünüyorlar," diye cevap veriyor, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi.

Bakışlarımı hala kırmızı cila izleri olan ayaklarıma çeviriyorum. Alaska'dan önce aklıma bile gelmeyen pediküre fena halde ihtiyacım var. Bunun için Katie'yi suçluyorum.

"Sorun nedir? Başka biriyle birlikte olduklarını duymak seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır! Tabii ki hayır!" Aynı hızla bakışlarını karşılıyorum. "Keşke olanları silebilseydim."

Yavaşça bana doğru yürüyor, ahırdaki incelemesi şimdi tamamen bana kaymış durumda. Yüzüme ve sonra daha aşağıya, elbisemin boynumdan dizime kadar uzanan düğmelerine. Elbise vücuduma çok az şey katıyor, gerçi Celeste en azından biraz şekil vermek için göğüs kısmına pensler koymuştu. "Neden? Hoşuna gitmediği için mi?"

"Evet" demek için ağzımı açıyorum ama bu bir yalan olacağı için tereddüt ediyorum. Ben *yaptım.*

tadını çıkar. "Çünkü bana kızmanı istemiyorum."

"Gitmene izin verdim. Olanlar için sana kızmaya hakkım yok."

"Yani bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Başka biriyle birlikte olduğunu mu? Bundan nefret ediyorum. Bunu her düşündüğümde karnıma bir yumruk yemiş gibi oluyorum." İç geçiriyor ve parmağını elbisemin yakasında gezdirmek için uzanıyor. "Ama sana kızgın değilim. Olayların bu şekilde gelişmesine izin verdiğim için kendime kızgınım. Eğer ben

Sana karşı tamamen açık olsaydım, seni kendimin ve Wolf Hotels'in önüne koysaydım, tüm bunlardan kaçınabilirdik."

Parmakları gözümden süzülen yaşı silmek için elbisemden ayrılıyor. "Bu konuyu bir daha açmamaya çalışacağım. Tamam mı?"

Başım bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Saman balyasından kayıyorum ve ona uzanıyorum, ağzını ağzımda, vücudunu vücudumda hissetmeye ihtiyacım var. Kendimi ona doğru bastırıyorum ve kollarımı boynuna dolayarak onu ağzıma çekiyorum, dudağımın her sıyrılışında, dilimin her vuruşunda onu ne kadar çok istediğimi, ne kadar çok hissettiğimi anlatmaya çalışıyorum.

"Buna şimdi başlayamazsın Abbi," diye homurdanıyor öpücükler arasında, kolları etrafımda sıkılaşarak beni kendine çekiyor. Bana karşı sertleştiğini hissediyorum.

"Neden olmasın?" Acı dolu bir inilti olarak çıkıyor.

"Çünkü bu gece New York'a gitmek istiyorsam gitmek zorundayım ve ikimiz de biliyoruz ki annen kendi çatısı altında böyle bir şey olmasını hoş karşılamayacaktır.

Baban da yapmazdı. Onlara bu şekilde saygısızlık edemem."

"Burası ahır, ev değil," diye dudak bükerek karşı çıkıyorum. O haklı.

Ama yine de gitmesine izin veremiyorum. Bütün gün onu izliyorum, bulduğum her yere gizlice dokunuyorum, onu öpmeyi düşünüyorum ama yapamıyorum, önümde soyunduğunu hayal ediyorum, geceleri benim için kendini okşadığında neye benzediğini hatırlıyorum.

Tamamen gerginim ve kendime dokunmam beni tatmin etmeyecek.

Ayrıca, kim bilir onu bir daha ne zaman göreceğim!

"Bir saniye bekle." Kendimi ondan kurtarıyorum ve açık kapılara doğru ilerliyorum. Son eğlenenler de gitmiş gibi görünüyor. Bütün arabalar Enderbey'ler bile gitti. Annemin mutfakta hareket ettiğini görebiliyorum. Şüphesiz babam çoktan yatağına girmiş, günün yorgunluğunu atmıştır.

Karnım heyecanla çırpınıyor. "Beni takip edin." Açık araziye bakan diğer tarafa doğru ilerlerken ona gülümsüyorum. Güneş ufuk çizgisinin altına iniyor, puslu pembe ve mor çizgiler bırakıyor ve yarın yine sıcak bir gün vaat ediyor.

"Burada ne var?" diye soruyor, kapının hemen dışında duran saman yığınına bakarak. Uzun bir günün ardından oturup dinlenmek için güzel bir yer.

"Çatı yok." Elbisemin üst düğmesini açmak için uzanırken gülümsüyorum. O da sırıtıyor. "Semantik olarak seks mi?"

"Tek yolu bu." Sesimi yumuşak bir sükûnete bırakıyorum. "Ve sana ihtiyacım var."

Yüzündeki mizah bir anda kaybolur. "Emin misin? Burada mı?"

"Herkes gitti ve annem bizi kontrol etmek için buraya kadar yürüyecek değil. Bu babamı yalnız bırakmak anlamına geliyorsa, hayır."

Bir düğmeyi daha açıyorum, elbiseyi göğüslerimin arasında bir arada tutan düğmeyi.

Loş ışıkta bile, yumuşak pembe sütyenimin üzerinde gezinen bakışlarındaki sıcaklığı seçebiliyorum. "O çirkin şeyin altında saklanan vücudunun ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutuyordum."

Kıkırdıyorum. "Keşke Celeste bana elbise dikmeyi bıraksa. On yaşında bir kız gibi görünüyorum."

Henry düzgün adımlarla ilerliyor, elleri elbisemin içinde kayıyor, sutyenimi ortaya çıkarmak için her iki tarafını da iterek açıyor. Parmakları göğüslerimin dış kıvrımına yerleşiyor, başparmakları neredeyse yatıştırıcı bir şekilde şişlikleri ileri geri okşuyor. "Hayır, bana bir kadın gibi görünüyorsun." Ağır bir iç çekişle elbisenin iki yanını kavrıyor ve eteği çekip ayırıyor. Düğmeler patlıyor ve yere saçılıyor.

Şok içinde ağzım açık kaldı.

"Sadece bunu bir daha giymeyeceğinden emin olmaya çalışıyorum." Sırıtıyor ve elbise kollarımdan sıyrılana kadar iki yanımı omuzlarımdan itiyor. Onu derme çatma samanlığın üzerine atıyor ve beni sutyenim ve külotumdan başka bir şeyle bırakmıyor. Birkaç adım geri çekilerek, gözlerimi göğüslerimden karın kaslarıma, oradan da bacaklarımın ayrıldığı yere, kalçalarımdan pamuklu külotumun kasıklarına doğru kaydırıyor. Bakışlarının her darbesini sanki parmak uçlarıymış gibi hissediyorum.

"Gerisini çıkar," diyor o soğukkanlı, buyurgan tavrıyla.

Tereddüt ederken midemde çalkantılar oluyor. Eteğimi yukarı kaldıracağını düşünüyordum. Tamamen çıplak olmayı beklemiyordum. Daha iyi bilmeliydim.

"Bunu sen başlattın." Kollarını göğsünde kavuşturmuş, beklenti içinde bekliyor. "Fazla zamanım yok. Uçağım belli bir saatten sonra kalkamayacak."

Onu içimde hissetmeyeli üç hafta oldu. Üç hafta. Onu tekrar görene kadar üç hafta daha geçebilir.

Nefesimi tutarak geriye uzandım ve sütyenimi çözdüm. Göğüslerim dışarı fırlıyor, ağır ve şiş, meme uçlarım şimdiden beklentiyle çakıllı.

Gözleri hemen üzerlerine yerleşiyor, çenesi geriliyor. Yine de hiçbir şey söylemiyor ve ben hâlâ beklediğini biliyorum.

Sütyenimi yanıma koyuyorum, külotumun kenarlarını kalçalarımdan itiyorum ve malzemenin düşmesine izin veriyorum. Ayaklarımı bacaklarımın arasından geçirirken parmak arası terliklerimi silkeliyorum.

Ve şimdi açık havada Henry'nin önünde çırılçıplak duruyorum.

Pantolonunun içindeki ereksiyonunun sert çıkıntısını seçebiliyorum, bu yüzden bundan zevk aldığını biliyorum, ama o sadece bana bakıyor - göğüslerime, karnıma, bacaklarımın arasındaki çıplaklığa - en uzun an boyunca, tenimi yakıyor. Hâlâ içimi gerginlik, heyecan ve sınırda dehşetin tuhaf bir karışımıyla dolduruyor.

Kollarımı ya da bacaklarımı çaprazlama dürtüsüyle savaşıyorum.

Sonunda Henry tişörtünü başından sıyırmak için arkasına uzanarak bir hamle yaptı. "Otur," diye emrederek tişörtünü yana fırlatıyor. Vücudunun üst kısmına tekrar baktığımda nefesimin kesilmesine engel olamıyorum, o kadar sert ve mükemmel şekillendirilmiş ki. Spor rejimine sıkı sıkıya bağlı ve tek tük içtiği viskiler dışında zararlı ya da kalitesiz hiçbir şey tükettiğini görmedim.

Zekice, tekrar saman balyasının üzerine tırmanıyorum ve Jed'in annesinin benim için diktiği elbisenin üzerine oturuyorum; bu elbise artık çıplak tenim ile kaşındırıcı saman arasında bir bariyer görevi görüyor.

Henry bana doğru yürüyor, kemerini ve tokasını çözüyor, kot pantolonunun açılmasına izin veriyor. Aletinin kalın, sert çıkıntısı boxer külotunun içinden görünüyor. Ona uzanıyorum ama gülümseyerek ellerimi engelliyor. Sonra kalçalarımı yukarı itiyor ve o kadar açıyor ki sırtüstü yatmaya zorlanıyorum.

Dizlerinin üzerine çöküyor, açık bacaklarımın önünde göz hizasına yerleşiyor.

"Kahretsin, bunu özlemişim."

Şu anda keşke Katie yanımda olsaydı da beni pürüzsüz tutsaydı diyorum. Tıraşa başvurmak zorunda kaldım çünkü şehirde Brezilya fönü yaptırabileceğim bir yer yok. Greenbank'te yapan var mı onu bile bilmiyorum. İhtiyatlı olsun ya da olmasın, annemin bir şekilde öğrenmesinden ve bu konuşmanın dayanılmaz olmasından korkuyorum.

Henry dilinin ucuyla klitorisimin üzerinden geçerek yarığım boyunca uzun bir gezinti yaparken nefesim kesiliyor.

"İzle," diyor. Başımı kaldırıp gözleriyle buluşmak için mücadele ediyorum, yoğunluğu karşısında hafif bir inilti çıkarıyorum, bakışlarım etrafımızda geziniyor. Bunu kimse göremez, diye hatırlatıyorum kendime.

Ağzını üzerime kapatıyor ve dilinin kuvvetle içeri girdiğini, içimde derinlere doğru ilerlediğini hissediyorum. "Aman Tanrım!" Soluk soluğa, başımı arkaya atıp kararmaya yüz tutmuş mavi gökyüzüne bakıyorum, kolları kalçalarıma dolanmış, ağzı durmaksızın çalışırken beni hareketsiz tutuyor, birikim çok hızlı geliyor.

Çok geçmeden, burada bir balya samanın üzerinde, çıplak ve açıkta olmam umurumda değil. Tek istediğim boşalmak.

Birden dili kayboluyor. Hoşnutsuzluğumu dile getiriyorum ve o da kıkırdıyor, ellerimden tutup beni balyadan yukarı çekiyor. "Arkanı dön," dedi.

Güçlü elleri çoktan ince kalçalarımın etrafına dolanmış ve beni döndürmüş olsa da emir veriyor. Eli omurgamdan yukarı, sırtımın ortasına doğru kayıyor ve sonra beni itiyor. Bana eğilmemi istediğini söyleme şekli.

Pantolonunu aşağı itip kendini dışarı çekerken pantolonunun hışırtısını duyabiliyorum. Onu görmek istiyorum -tamamını- ama çok hızlı, aceleci elleri kalçalarımın iç kısımlarını buluyor ve onları daha da ayırmaya zorluyor.

Sikinin pürüzsüz, yuvarlak başını yarığıma bir kez sürttüğünde nefes nefese kalıyorum ve sonra tek bir hamleyle içeri itiyor.

Haykırıyorum.

"Çok mu fazla?" Sesinde biraz mizah var ama ona alışmam için duraklıyor.

"Benim için her zaman çok fazlasın," diye takılıyorum, ona karşı geri iterken bile.

İç çekerek bir elini belime doluyor ve bacaklarımın arasına sokup klitorisimi yavaşça ovuyor. Parmakları her yerimde kayıyor, çok ıslağım. "Son birkaç haftadır bunu kaç kez düşündüğümü bilemezsin." Kalçaları yavaş ve metodik bir şekilde hareket etmeye başlıyor.

"Daha hızlı," diye fısıldıyorum.

"Yani çok erken gelebilir misin? Hiç sanmıyorum." Yavaşça yürümeye devam ediyor. Hız. Bu hem cennet hem de cehennem. Sadece benim için de olamaz. Beni gördüğünden beri seks yapmadıysa, bu iştahlı bir adam için üç haftalık el işi demektir.

Tabii ki beni son gördüğünden beri seks yapmadı. *Kendine gel, Abbi!*

Ani ve sert bir itiş beni inletiyor. "Kafan

nerede?"

"Hiçbir yerde." İçime girip çıkmaya devam ederken sesimin solmasına izin veriyorum.

Eli klitorisimden ayrılıp yukarı kayıyor ve sol göğsümü kavrayıp acı verecek kadar sıkıyor. "Dizler yukarı."

İstenileni yapıyorum, balyanın üzerine diz çöküyorum, kıçım havada. Henry bacaklarımı birbirinden olabildiğince ayırıyor, dirseklerimin üzerinde durana kadar, kendimi dengelemek için alnımı balyaya dayıyorum ve sanki yarılacakmışım gibi hissediyorum. Ama Henry, bir uzman olarak, zorlanmamı çabucak unutturuyor, hamleleri sertleşiyor ve hızlanıyor, ta ki mahvolmuş elbisemin kumaşını parmaklarımın arasına alıp çığlık atmamaya çalışana kadar. Hafif esinti olmasaydı, korkardım. seslerimizin eve kadar taşınacağını düşündüm. Şu anda tek duyabildiğim, kalçalarının kıçıma çarpması ve ıslak göbeğime dalarken çıkardığı höpürdetme sesi.

"Damlatıyorsun," diye mırıldanıyor pantolonunun arasından.

"Seni özledim." Ve eğer bu hızla devam ederse, çok yakında geleceğim.

Bir an için yavaşlıyor -ve bunu kabul ettiğim için kendime lanet ediyorum çünkü ne düşündüğümü biliyor gibi görünüyor- hızlanmadan önce eli klitorisime uzanıyor. Bu sefer onu çimdikliyor. Nazikçe, ama zaten çok hassas olduğu için tıslamama yetecek kadar.

"Öyle mi? Ne kadar?"

"Çok fazla."

"Beni düşündün mü?"

"Her gün ve her gece." "Ve?

Geceleri ne yapıyorsun?"

Detay istiyor. Henry kirli detaylara bayılır. "Kendime

dokun." "Boşalana kadar mı?"

"Her zaman. Beni her gece boşaltıyorsun."

Temposu artık cezalandırıcı. Yarın dizlerimin saman yüzünden çizileceğinden eminim, pamuğun içinden bile. "Sadece ben mi?"

"Sadece sen. Sadece sen olacaksın, Henry. I-" Gerçekten söylemek istediğim şeyi ağzımdan kaçırmamak için dilimi ısırıyorum.

Seni çok seviyorum.

Birden çekip beni sırtüstü çeviriyor, kalçalarımı sıkıca kavrıyor ve kalçalarımı samanların üzerinden kaldırıyor. Ve o kadar derin ki. İnanılmaz derecede derin, acı verici.

Şimdi onun her şeyini görebiliyorum -yüzüm, zıplayan göğüslerim ve bedenlerimizin birleştiği yer arasında gidip gelen mavi gözlerini; eforla gerilen sert göğsünü; o mükemmel kas yığınını; bir ok gibi güzel boyuna doğru inen V'yi; içime girip çıkan, her geçişte içimde derin bir şeye çarpan o siki.

Kan bacaklarımın arasına hücum ediyor, kaslarımı spazma ve duyarlılığımı bir uçuruma gönderiyor. Onun adı dudaklarımdan nefes nefese bir çığlıkla dökülürken

kontrolü elimde tutmaya çalışıyorum. Ama Henry'yle ilgili olan şey bu, onunla birlikteyken olan şey: *Tüm* kontrolü kaybediyorum.

Bir saniye sonra o derin, mide bulandırıcı homurtuyu çıkarıyor. İçimde nabzının attığını, beni sıcak tohumunun fışkırmalarıyla doldurduğunu hissediyorum. Sadece bunu düşünmek bile daha sert nefes almamı, kalçalarımı daha da açmamı sağlıyor.

İç çekerek başımı yana yatırdım, saçlarım etrafa dağılmıştı ve kısmen yüzümü örtüyordu.

Ahırın köşesinde duran ve yüzünde taş gibi bir ifade olan Jed'i görmemi engelleyecek kadar değil.

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede gitti - gözümü kırpıp ağzımı açmama yetecek kadar uzun bir süre, ama çığlık gerçekten kaçmadan önce.

"Aman Tanrım!" İki dakika önce, orgazmın eşiğindeyken, onun ve ırgatların sandalyeleri çekmesi umurumda olmayabilirdi. Ama şimdi, dehşete düştüm.

Henry içimden sıyrılıp boxer'ına sarılıyor, görünüşe göre hiç etkilenmemiş.

"Onu gördünüz mü? Ne kadar süre izledi?"

Külotumu ayaklarımın üzerinden geçirmek için diz çöküyor ve yavaşça kalçalarımdan yukarı kaydırıyor. Giymeyi bitirmek için beni balyadan çekiyor. "Umarım mesajı alacak kadar uzun sürmüştür."

Ne? "Orada olduğunu *biliyor* muydun?" Sesim suçlamayla kalınlaştı.

"Evet," diye mırıldanıyor, dilini meme ucumun üzerinde gezdirmek ve emmek için öne doğru eğiliyor.

Dikkat dağıtıcı ama yeterli değil. "Henry...."

"Ne? İzlemeyi seviyorsun ama izlenmekten hoşlanmıyor musun?"

"Jed tarafından değil! Beni tamamen çıplak gördü!"

Ayağa kalkıyor ve tişörtünü başından çekiştiriyor. "Seni daha önce hiç çıplak görmedi mi?"

"Hayır! Sen ilktin!" Bir de Wolf Cove'daki arkadaş canlısı ve önüne gelenle yatan oda arkadaşım Katie vardı. Ama Henry ilk erkekti.

Kıkırdıyor. "Daha da iyi. Şimdi *tam olarak* ne kaybettiğini biliyor." Sütyenimi tutuyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu nasıl devam ediyor?"

"Bir konuda uzman değilsin. Sonunda," diye homurdanıyorum, giymek ve bağlamak için elinden çekiştiriyorum. "Ve bu hiç komik değil."

Henry iç geçirir. "Biz gelmeden hemen önce onu fark ettim. Onu durduracak değildim."

"Harika." Yanaklarım kızardı. Kim bilir ne kadar süre orada durdu.

"Hey...." Çenemi parmaklarının arasında kavrıyor ve gözlerimi kendisiyle buluşturmak için kaldırıyor. "Geldiğinde bir şeyleri böleceğini çok iyi biliyordu.

geri döndü, seni arıyordu. Ne olmuş yani, bizi sevişirken gördü. Belki şimdi pılısını pırtısını toplayıp uslu bir çocuk gibi üniversiteye geri döner."

Bunu yapacağına ikna olmadım.

"Sen de temelde aynı şekilde içeri girmedin

mi?" "Evet, girdim. Acıdı!"

"Ama ona hiçbir şey borçlu değilsin. İşiniz bitti, değil mi?" Ses tonunda bir meydan okuma var.

"Evet, tabii ki işimiz bitti."

"Öyleyse, sana nasıl davrandığını gördükten sonra gerçeklerin onun için acı verici olabileceğini umursuyor musun?"

Bir an için bunu düşündüm. "Hayır, sanırım öyle değil. Sadece... bu bizim için çok özel bir andı." *Burada, ahırın arkasında, açıkta bile*. "Bunu onunla paylaşmak istemiyorum."

Yıkık dökük elbiseyi kollarımın üzerinden kaydırıyor ve kopmamış düğmeleri iliklemeye başlıyor. "Utanmanı gerektirecek bir şey yok. Kaldı ve izledi çünkü sahip olduğum şeyi istiyor." Dudaklarıma tatlı, sıcak bir öpücük kondurmak için beni ayağa kaldırıyor. "Ve o buna sahip olamaz."

Henry sahiplenici davranıyor ama umurumda değil. Hoşuma gidiyor.

Akşamın serin havası bana elbisemin açık olduğunu hatırlatıyor.

"Bu elbiseyi anneme nasıl açıklayacağım?"

Sırıtıyor.

"Bunu anlayacak ve senden nefret edecek."

"Zaten benden nefret ediyor." Ona ters ters baktığımda iç geçirdi. "Çamaşır ipinde asılı başka bir elbise gördüm. Senin olduğunu varsayıyorum. Neden içeri girmeden önce onu giymiyorsun? Değiştiğini fark edebilir ama en azından içeri yarı çıplak girmemiş olursun."

Sinsiliğine gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Her zaman benden bir adım öndesin. Sanki bunu planlamış gibisin."

"Orada beni baştan çıkaran sendin, hatırladın mı? Ben oluyordum tamamen saygıdeğer. Yine de bütün gün o elbiseyi üzerinden yırtıp atmayı düşündüm." Kolunu belime doluyor ve beni ahıra geri götürüyor. "Yine de şimdi gitmem gerekiyor."

Başımı göğsüne yaslayıp bir süre daha sıcaklığının tadını çıkarıyorum. "Kaldığın için teşekkür ederim. Geleceğini düşünmemiştim."

"Ben de yapacağımı düşünmemiştim."

Kesik patika boyunca eve doğru beş yüz metre yürüyoruz ve kamyoneti aniden çok yakınımıza geliyor. Akşam gökyüzü yükseliyor ve onunla birlikte birçok yıldızın ipucu da beliriyor. "Yani, New York ve sonra...?"

"Los Angeles, Seattle, Alaska. Ondan sonra... emin değilim. Asistanıma sormanız gerekecek."

"Nasıl gidiyor... adı neydi?"

"Miles." Sırıtıyor. "Şey, onu henüz yatağımda iç çamaşırlarıyla bulmadım, yani bu da var."

Henry'nin asistanı olduğum ilk günleri düşünüp kıkırdayarak, "Çalışanlarına giydirdiğin o aptal naylon çorapları suçla," diyorum. Onlar tam bir cehennemdi. Hiç deneyimim yoktu ve sürekli çuvallıyordum. Beni kovacağından emindim. Benden etkilendiğini bilmiyordum. Tekrar oraya dönüp asistanı olmak için neler yapmazdım. Gerçi bu ilişkimizi saklamak anlamına gelirdi ve bunu yapmaya asla geri dönmek istemiyorum.

Pennsylvania'daki bu çiftlikte sıkışıp kalmış olabilirim ama en azından bizi saklamak zorunda değilim.

"Henüz çözen olmadı mı?"

"Belinda şüpheleniyor ama şaşırtıcı bir şekilde ortaya çıkıp sormadı. Bunun dışında... hayır, henüz değil. Eminim yakında ortaya çıkacaktır."

"Senin için fark eder mi?"

İçini çekti. "Babamdan biraz tepki alacağıma şüphe yok ama seni başka bir departmana transfer edip Alaska'dan ayrılmam işe yarayacak. Ve şimdi... bunun bir önemi yok. Sen bir Wolf çalışanı değilsin, yüzde 61'i bana ait. Babam vefat ettiğinde daha fazlası."

Babasından ya da pankreas kanseri onu almadan önce en fazla üç yıl ömrü kaldığı gerçeğinden nadiren bahsediyor. Sormak için ağzımı açtım.

ama bir rüzgâr dikkatimi dağıtıyor, elbisemi yakalıyor ve uçmasını engellemek için tutuşumu düzeltmeye zorluyor.

Sebze bahçesinin yanından geçerken yavaşlıyor, tombul kırmızı domates sarmaşıklarına bakıyor. Onların ötesinde biber, kabak ve salatalık sıraları var. Çalı fasulyeleri neredeyse bitmek üzere. "Bütün bunlarla ne yapıyorsun?"

"Cumartesi günleri Main Street'teki çiftçi pazarında satıyoruz. Bazılarını sos için saklıyoruz ama annem babama baktığı için bu yıl böyle bir şey olacağını sanmıyorum. Muhtemelen asmadan taze taze satacağız. Yarın yapacağım şey bu. Çok heyecan verici, değil mi? Bir çiftçi kızın hayatı. Eminim benim gibi biriyle birlikte olmayı hiç beklemiyordun." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz söylediğime pişman oldum. Ona hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu hatırlattım.

Bir anlık unutmuş olabilir diye.

"Sanırım bu senin." İki dev meşe ağacının arasında uzanan giysi -elbise, üst, külot- sırasına başıyla işaret ediyor. Almalıydım
ama aklımda çok fazla başka şey vardı, en büyüğü de yanımdaki uzun boylu, muhteşem adamdı.

Eve bir göz attım. Tüm ışıklar yanıyor ama annemin pencere camına dayanmış çatık kaşlı yüzünü göremiyorum. Babam bir ricayla dikkatini dağıtmış olmalı. "Evet. Şunu bana atar mısın lütfen?" Saklanmak için yer değiştirerek soruyorum.

Elimden geldiğince sandığın arkasına geçip kalan iki düğmeyi açıyorum ve elbisenin yere düşmesine izin veriyorum.

Henry sundress'i ipten alıyor ama getirmesi zaman alıyor, beni orada sütyenim ve iç çamaşırlarımla bırakıyor.

"Acele et!" Gergin bir kıkırdamayla tıslıyorum.

Henry ile yapamayacağınız bir şey varsa o da acele etmek istemediği halde onu acele ettirmektir. Elbiseyi omzuna atıp sandığa yaslanıyor, vücuduma bakarken dudaklarında bir sırıtma beliriyor.

"*Cidden*, annem birazdan şu pencereden dışarı bakacak ve beni burada iç çamaşırlarımla görünce kalp krizi geçirecek. Senden nefret etmesini umursamadığını biliyorum ama ben umursuyorum. Bu beni rahatsız ediyor."

Yüzündeki eğlence kayboluyor. Elbiseyi bana uzatıyor ve başımın üzerinden geçirmemi sessizce izliyor. Annemin onaylamayacağını bildiğim için almaya cesaret ettiğim uzun, siyah-beyaz çizgili, vücuda oturan pamuklu bir elbise,
çünkü yaz için serin olacağını düşündüm.

Ellerimi kalçalarımın üzerinde yumuşatıyorum. "Tamam, hazırım."

Hâlâ beni izliyor. "Benden nefret etmesini umursamadığımdan değil, Abbi. Aslında benden hoşlansa çok mutlu olurdum ama seni ülkenin bir ucundan diğer ucuna koşturup en iyi travma cerrahını getirmek bana bir şans kazandırmazsa hiçbir şey kazandırmaz diye düşünüyorum. Beni açıkça silmiş olan birini memnun etmek için kendimi öldürmeyeceğim.

Bunu yapmak için zaten yeterince zaman harcadım.

kendi annemle." Sanki bunu söylemek istememiş gibi dişlerini sıkıyor. İç çekerek kendini ağaç gövdesinden çeker. Kamyonetine doğru yürümeye başladı.

Aradaki mesafeyi kapatmak için hızlanıyorum ve elimi onunkinin içine sokuyorum. "Son zamanlarda onu hiç gördün mü?" Çekinerek soruyorum.

"Hayır." Hepsi bu kadar. Tek bir kelime. Belli ki bu onun konuşmak istediği bir şey değil.

Tereddüt ediyorum. "Belinda bana onunla yakın olmadığınızı söyledi?"

Ayakları yavaşlayarak durur ve gerginlik ondan yayılmaya başlar. "Ne sikime Belinda'yla annem hakkında konuşuyordun?"

"Scott ve baban Wolf Cove'dayken birdenbire gündeme geldi." "Özel hayatım yeni mi *gündeme geldi*?"

Harika. Şimdi onu kızdırdım. Kızgın Henry'yle konuşmak hiç kolay olmamıştı. "Orada olup olmayacağını sordum ve annenin... bir süredir ortalıkta olmadığını söyledi." Yanlış hatırlamıyorsam, Belinda'nın sözleri tam olarak "bıktım *onlardan" şeklindeydi* ama bunu tekrarlayacak değilim.

"Ailem hakkında hiçbir şey bilmiyor." Yürümeye devam ediyor.

Önüne geçip ellerimi göğsüne koyuyorum ve olabildiğince sakinleştirici bir şekilde ovuyorum. "Ben de öyle. Ama istiyorum. Konuş benimle."

Bana bakmıyor bile, gözleri benim öteme, kamyonuna kilitlenmiş. Kaçmak için. "Seviştiğim kadınlarla özel hayatım hakkında konuşmam-" Sözünü kesiyor, çenesi geriliyor.

Söyleyeceği şeyin özünü yakalamıştım. Yüzümdeki acıyı gizleyemeyerek hafifçe geri çekildim.

Sorunun ağzımdan kaçmasına engel olamıyorum. "Ben bu kadar mıyım?" Sonunda çelik bakışlarını üzerime dikiyor.

Ve cevaptan korkarak nefesimi içime çekiyorum.

"Ben on bir yaşındayken kapıdan çıkıp gitti. Bıktığını söyledi. Boşanma tazminatını tahsil etmek için avukatlarını gönderdi ve bu da her şeyin sonu oldu. Yıllarımızı yatılı okullarda ve yazları Alaska'da geçirdik. Wolf'ta çalışmaya başlayana kadar babamı görmedim bile."

Kaşlarımı çattım. "Ve o zamandan beri onu görmedin mi?" "Neredeyse yirmi yıldır görmedim."

Kafamı toparlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum. "Bir kadın bunu nasıl yapar?" Benim çocuğum bile yok ama yine de onları bırakıp gitmeyi hayal bile edemiyorum. Kabul ediyorum, Henry ve Scott bebekler ama yine de....

Onlar onun çocuklarıydı.

"Bilmiyorum, Abbi. Sanırım bazı kadınlar bunun için yaratılmamış. En azından onun bahanesi buydu." Boğazını temizliyor. "Yetişmem gereken bir uçak var."

Etrafımdan dolanarak sürücü kapısını açtı ve cüzdanını konsola fırlattı. "Babanın iyi olduğunu gördüğüme sevindim."

Az önce annesi hakkında söyledikleri hakkında ona bir şeyler söylemek istiyorum. Ama ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. "Ben de öyle."

Aramızdaki ani gerginliği hissedebiliyorum ve bundan nefret ediyorum.

O da bunu hissetmiş olmalı çünkü bir iç çekti. "Buraya gel."

Bir kol mesafesine gelene kadar öne çıkıyorum. Beni vücuduna çekiyor, bir eli sırtıma dolanıyor, diğeri yüzümdeki saçları okşuyor. "Bu... ilginç gün için teşekkür ederim." Dudaklarıma yumuşak, tatlı bir öpücük kondurmak için eğiliyor. "Ve harika bir sevişme."

Gerginliğe rağmen kalçalarım onun sözleriyle sıkılıyor. Onu hâlâ içimde hissedebiliyorum ve bu çok lezzetli bir yanma. "Keşke kalabilseydin."

Sırıtıyor. "Ve ne? Televizyon kulene tırmanıp odana gizlice mi gireceksin?"

Yanaklarım kızardı. Şu anda kendimi çocuk gibi hissediyorum. "Orada bir han var Kasabada, ana caddenin hemen dışında. Belki bir dahaki gelişinde orada kalabilirsin." Bir dahaki sefer olacak mı?

"Adı ne?" Tereddüt

ettim. "The Inn."

"Bu... orijinal."

"Eski bir Viktorya dönemi evi. Küçük ama şirin. Gerçekten güzel. İnsanlar orada kalmayı seviyor gibi görünüyor. Eminim Bay ve Bayan Rhodes sizi rahat ettirmek için ellerinden geleni yapacaktır." Tercihen kedi temalı odada değil. "Yani, tam olarak sizin seviyenizde olmadığını biliyorum ama-"

"Bunu bir dahaki sefere düşüneceğim. Gitmem gerek. Yoğun bir programım var ve yeni bir iş ortağıyla görüşeceğim."

Wolf Hotels biriyle ortaklık mı yapıyor? Merakım daha da artıyor. "Ne için?"

Sırıtıyor. "Beni oyalamayı bırak." Başka bir öpücük için tekrar eğiliyor, bu seferki hızlı ve iffetli. "Annen izliyor."

Omzumun üzerinden bakıyorum. Siluetinin çalışma odasını doldurduğundan eminim. Pencere. Perdeleri sonuna kadar açmış, elleri kalçalarında öylece dururken bunu saklamaya bile çalışmıyor.

Jed onu arayıp ne gördüğünü söyledi mi? Hayır... verandada Henry'ye araziden defolup gitmesi ve bir daha geri dönmemesi için bağırıyor olurdu.

"İndiğinde beni ara."

Henry'nin arka lambaları yoldaki bir virajda kaybolana kadar uzaklaşmasını izlerken kalbim hayal kırıklığıyla ağırlaşıyor. Sonra ayaklarımı sürükleyerek eve giriyorum.

Creak...

Thump.

Creak...

Thump.

Creak...

Thump.

Annem çalışma odasındaki sallanan sandalyesinde oturuyor ve temposuna bakılırsa öfkeden kuduruyor.

O beni seviyor, kendime hatırlatıyorum. Beni seven ve artık annem olmak istemediği için beni asla terk etmeyecek bir annem var. Buna sahip olduğum için şanslıyım.

"Abigail!"

Saçmalık. "Bir dakika!" Henry'nin gerekçesine rağmen, oraya farklı bir elbise giyerek gidemem. Bunun iyi bir açıklaması yok. Merdivenleri koşarak çıkıp odama giriyorum ve pijamalarımı olabildiğince hızlı bir şekilde giyiyorum.

Aşağı iniyorum ve kendime bir bardak su dolduruyorum. Büyük bir isteksizlik ve korkuyla derin bir nefes alıyorum ve hiçbir sorun yokmuş gibi çalışma odasına giriyorum. Doğruca hastane yatağına yerleşmiş olan babama gidiyorum. "Ben uyuyacağım."

"Küçük bir konuşma yapmadan olmaz," diyor annem arkamdan.

Sırtıma saplanan hançerleri hissedebiliyorum. "Ne hakkında?" Kayıtsızca soruyorum. "Tam olarak ne hakkında olduğunu biliyorsun."

Yorgun görünen babama bakarak iç geçiriyorum. Bana ve Henry'ye onay verdiğini kendime hatırlatıyorum. Yani en azından ben sadece ciddi

bir şekilde

ailemden birini hayal kırıklığına uğratıyor.

Elimi tutmak ve sıkmak için uzandı. "İyi geceler, Abigail. Evinize hoş geldiniz partisi için teşekkür ederiz."

"Evde olduğun için çok mutluyum." Gülümsüyorum ve alnına bir öpücük kondurmak için eğiliyorum.

"Seni etkilemesine izin verme," diye fısıldıyor, sonra da bana gizlice göz kırpıyor.

Keşke o kadar kolay olsaydı. Annemin derinizin altına girip orada kalmanın bir yolu var.

"Neden biraz uyumasına izin vermiyorsun Bernadette? Son birkaç haftadır iliklerine kadar çalıştı."

"Az önce o adamın kamyonunun yanında ne yaptığımı görseydin böyle konuşmazdın" diye karşılık veriyor. "Çatımın altında bu tür davranışlara izin vermeyeceğim!"

"Tek yaptığı beni öpmekti!" Suçlu bakışlarımı kaçırıyorum, çünkü ahırın dışında olanlar kesinlikle bundan daha fazlasıydı.

"Bana sesini yükseltme, Abigail Margaret Mitchell. Ya Jed bunu görseydi?"

Bu sefer yanaklarım ateşle parlıyor. Keşke sadece bunu görseydi. Dürüst olmak gerekirse, babamın nazik sözlerine rağmen, Jed'in ağzından laf kaçırması halinde onu pek destekleyeceğini sanmıyorum.

Sonunda onunla yüzleşmek için döndüm. "Jed ve ben tekrar bir araya gelmeyeceğiz anne. Bunu kabul etmeniz gerekiyor."

Kaşlarını çatıyor. "Şimdi böyle söylüyorsun ama o adam gelmeyi bıraktığında, ki bırakacak, Jed'e daha iyi davranmadığın için üzüleceksin."

"Henry'nin gelmeyi bırakacağını kim söyledi?"

"Oh, hadi ama. Sen benim kızımsın ve seni seviyorum, bunu biliyorsun. Bunu sana sadece daha fazla acı çekmemen için söylüyorum. Sen o adamın ilgisini uzun süre çekecek türden bir kız değilsin."

Yine sözlerini sakınmıyor, güvensizliğimin derinliklerine saplanmış bir bıçak gibi sunuyor. Onunla ilk tanıştığımdan beri beni rahatsız eden ve pek çok soruna neden olan güvensizliklerime.

Ama düşüncelerimi zehirlemesine izin vermeyeceğim. "Belki de öyleyimdir."

"Bunu söyleme bile. Onun ihtiyaç duyacağı türden bir kadın...." Yüzünü buruşturdu. "Babanın önünde bu tür sözler söylemeyeceğim ama ahlaklı biri değil diyelim."

Ekipman ambarınızın dışındaki bir saman balyasının üzerinde kendisini becermesine izin veren türden mi?

Bakışlarımı indirdim. Bunu yaptığıma hâlâ inanamıyorum ama Henry'nin bana çekingenliğimi unutturan bir tarzı var.

"Ailenize ve bu çiftliğe karşı sorumluluklarınızı hatırlamaya başlamanın zamanı geldi."

İçimde öfke alevleniyor. "Son üç haftadır yaptığım her şeyi bu aile ve çiftlik için yaptım! Yaz işimden ayrıldım.

Üniversite... Daha ne istiyorsun?"

"Bu *benim* ne istediğimle ilgili değil. Babana bir bak! Hiç gençleşmiyor. Emekli olmayı düşünmeye başladı."

"Hayır, görmedim," diye homurdanıyor babam.

Kadın onu görmezden geliyor. "Ama çiftliğin devam edeceğini ve faturalarımızı ödeyebileceğimizi bilene kadar yapamaz. Yaşlılığımızda sokakta yaşamamızı mı istiyorsun?"

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. "Böyle bir şey olmayacak."

"Ne yapacağımızı sanıyorsun, çiftliği satacağımızı mı? Mitchell'lerin dört nesli burada çiftçilik yaptı. Dört. Bu bir tarih. Buna burun kıvıramazsın. Sen ve Jed'in işleri yoluna koyup yerleşmeniz gerek. Al Başından beri planladığımız gibi."

Ona bunun başından beri benim değil onun planı olduğunu söylemek isterdim ama bu tamamen doğru olmazdı. Ben de istediğimin bu olduğunu düşünmüştüm. Ta ki dünyada başka neler olduğunu görene kadar. "İşler değişti, anne."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu hayatın bana göre olmadığını düşündüğüm anlamına geliyor."

Homurdanıyor. "Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki öyle!"

Bağırmamak için nefesimi tutuyorum. "Hayır... değil. Neden beni dinlemiyorsun?"

Sanki az önce ona evi yakmak üzere olduğumu söylemişim gibi bana bakıyor. Sonra başını sallıyor. "Sözlerimi bir kenara yaz, sana her ne olduysa

yeterince hızlı hareket edecek. Alaska'ya gitmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Ama gitmene izin verdik, böylece sen-"

"Gitmeme *izin* vermedin. Bu benim hayatım, senin değil ve ne olursa olsun gidecektim," diye çıkıştım.

Annemin ağzı açık kalır. "Gördün mü Roger? O adam yüzünden tatlı kızımıza ne olduğunu görüyor musun? Onu ikna etmeye çalışıyorsun. Pes ediyorum."

Babam iç geçirdi. "Abigail, neden biraz uyumuyorsun? Geç oldu ve erken kalkman gerekiyor."

Uğraşması gereken son şey bu. Onun kovmasını ayrılmak için bir bahane olarak kabul ediyorum ve kapıdan çıkarken "İyi geceler" diye mırıldanıyorum.

Arkamda, annem hala konuşuyor. "O adam bir daha bu araziye adımını atmayacak."

"Burası Mitchell toprağı. *Benim* arazim. İstediği zaman buraya gelebilir."

"Başındaki yaralanma yüzünden böyle konuşuyorsun. İkimiz de sen tekrar doğru düşünene kadar buradaki kararları benim vermem konusunda anlaşmamış mıydık?"

"Aman Tanrım, kadın! Lanet olası bir kafa travmam yok! Kalın kafana sokman için kaç doktorun bunu onaylaması gerekiyor?"

Annemin nefesini duyuyorum. "Belli ki kendinde

değilsin!" "İyi geceler!" Lambanın tık sesini duyuyorum.

Annemle daha fazla uğraşmak istemediğim için merdivenleri koşarak çıktım.

Uykuya daldığımda saatin tam olarak kaç olduğundan emin değilim ama saat ikiyi epey geçiyor. Henry'nin sağ salim indiğini söylemek için mesaj atmasına yetecek kadar geç.

Ama yapmıyor.

Altıncı Bölüm

Bir kamyon garaj yolumuza girerken Jed kaşlarını çatıyor. "Gittiğini sanıyordum," diye mırıldanıyor, daha çok kendi kendine, pazara götüreceğimiz bir kile domatesi römorka yüklerken. Bütün sabah benimle neredeyse hiç konuşmadı, sadece annem bir içkiye ihtiyacımız olup olmadığını sormak için kafasını kapıdan çıkardığında kaşlarını çattı.

Şimdi onu görmezden geliyorum, gümüş kamyonun yaklaşmasını izlerken kalbim göğsümde çılgınca atıyor. Bu sabah Henry'den bir mesaj aldım, sadece geç geldiğini ve önümüzdeki iki günün çoğunda meşgul olacağını söylüyordu.

O olmadığını biliyorum ama yine de keşke o olsaydı demekten kendimi alamıyorum.

Çok geçmeden bir araba kamyonu takip etmek için garaj yoluna sapıyor ve şimdi benim kaşlarım da Jed'inkilerle aynı.

Kot pantolonlu ve düğmeli orta yaşlı bir adamın parlak gümüş renkli Dodge Ram'den inişini izliyoruz. Otoparktan yeni çıkmış gibi görünüyor. "Burada Abbi Mitchell diye biri var mı?"

Elimi kaldırıyorum.

Gülümsüyor ve kolunun altına sıkıştırdığı panoya doğru ilerliyor. "Şurayı, şurayı ve şurayı imzalar mısınız?"

"Uh... peki ben ne için imza atıyorum?"

"Yeni aracınız."

"Benim yeni...." Yeşil Toyota kamyonun arkasına yanaşır ama sürücü olduğu yerde kalır, telefonuyla konuşmakla meşguldür. "Ne?"

"Evet. Bu sabah nakit ödendi. Size söyleyeyim, böyle bir iyilik perisine ihtiyacım var. Biraz talepkâr olsa bile." Kıkırdıyor ve
evrak işi.

Hiç düşünmeden adımı karaladım. *Henry bana yeni bir kamyonet mi aldı?*

"Anahtarlar konsolda. Sana yol göstermemi ister misin?" "Hayır, ben
hallederim."

"Peki o zaman. Keyfini çıkarın. Çok güzel. Sınırlı sayıda, tamamen dolu." Bununla birlikte arabanın yolcu koltuğuna tırmanır. Toyota döner ve saniyeler içinde gider.

Arkamda çakıllar çıtırdıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun, Abigail? Sana bir fahişe gibi davrandı ve sen bunu kabul mü edeceksin? Bu altmış bin dolarlık bir kamyonet!"

Ağzım bir karış açık kalıyor ve bu sabah ilk kez yüzümü ona dönüyorum.

Göğsüme şimşek hızıyla bir bakış atıyor ve ben içgüdüsel olarak kollarımı kavuşturuyorum, muhtemelen neyi hayal ettiğini biliyorum. Yardım edemem ama utanıyorum.

gördüğü şeyle. Keşke ben de bu konuda Henry kadar rahat olabilseydim.

"Henry bana hiç *böyle* davranmadı."

Jed dudaklarını sıkıca büzer. "Sana bir otel odası kiralayacak kadar bile saygısı yok. Ahırın arkasında, herkesin girebileceği bir yerde sana bunu asla yapmazdım."

"Eskiden hep o ahırda öpüşürdük." Çatı katında, samanların arasında saklanırdık.

"Şey... bu farklı. Ben de düğmeler buldum. Her yere saçılmış. Ne yaptı, annemin senin için diktiği elbiseyi bir tür hayvan gibi parçaladı mı?"

Dilimi ısırıyorum. Evet, aslında yaptı. Ve bu hoşuma gitti. "Surat asmayı bırak, Jed. Buna hakkın yok. Benden ayrılmıştın, unuttun mu?"

Dudaklarını büzüyor. "Eğer onunla böyle devam edeceksen, ben Chicago'ya geri dönüyorum." Bunu bir tehdit gibi söylüyor, yüzünde sanki bana karşı bir şey tutuyormuş gibi kendini beğenmiş bir ifade var.

"Devam et. Senden kalmanı hiç

istemedim." "Hayır, ama annen istedi."

Gözlerimi deviriyorum ama ona inanıyorum. Bu tam da onun yapacağı

bir şey. "Sen aptal değilsin, Abigail. Ne yaptığını görmüyor musun? O

satın alıyor

Sen. Oraya buraya para saçacak. Sonra, birkaç haftada bir, onun için uygun olduğunda, sizi kullanmak için gelecek ve sonra gidecek."

"Onun için *uygun* mu?" Gülmeye başladım. "Sence buraya gelmek onun için *uygun mu*?"

"İstediğini elde edene kadar, evet. Ve bu çok fazla olduğunda, sen artık o tatlı küçük çiftlik kızı olmadığında... onu bir daha asla görmeyeceksin. Sana sadık bile değil, söz veriyorum."

Önce Mama, şimdi de Jed. Zayıf noktalarıma saldırıp duruyorlar. Onlara izin vermeyeceğim. "Verdiğin sözler pek tutmuyor, Jed."

Ellerini havaya kaldırır. "Oh, hadi ama! Bir hata yaptım ama artık buradayım. Ne zaman bu kadar acımasız oldun?"

Bir kahkaha patlattım. "Yaptığın hataları üstlenmeyi ne zaman öğreneceksin?"

Yüzünü buruşturuyor. "Gerçekten klas. İçinizdeki en iyiyi ortaya çıkardığını görebiliyorum."

"Hayır, Jed. Sen sadece içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyorsun." Burada duracağız, kelimeleri ileri geri atacağız, aynı şeyleri tekrar tekrar söyleyeceğiz. Benden bu kadar. "Ne yapmak istiyorsan yap, burada kal ya da Chicago'ya geri dön. Umurumda değil." Topuklarımın üzerinde dönüp yeni kamyonuma doğru yürüyorum, kendimi sakinleştirmek için derin nefesler alıyorum. Hiç kimse kanımı Jed gibi kaynatma yeteneğine sahip değil.

Satıcı şaka yapmıyormuş, direksiyona oturduğumda fark ettim. Tüm zil ve ıslıklara sahip - deri koltuklar, push start, alarm sistemi, navigasyon ekranı, elektrikli tavan penceresi.

Ve bu bir sopa.

Başımı sallayarak telefonumu çıkardım.

Deli misin sen?

Henry sanki mesajımı bekliyormuş gibi hemen cevap veriyor.

Ben mi? Hayır. Çılgın insanlar tamponlarında koli bandıyla dolaşıyor.

Gözlerimi deviriyorum.

Bana yeni bir kamyon alamazsın.

Ne istersem onu yaparım.

Eski kamyonum gayet iyi çalışıyor.

Bu yolda bir tehlike. Ya o tampon sonunda düştüğünde masum bir seyirciye zarar verirseniz?

O zaman bana yeni bir tampon alabilirdin.

Gecenin bir yarısı eski bir toprak yolda mahsur kalmanız an meselesidir.

Gecenin bir yarısı dışarı çıkmam.

Seninle tartışacak zamanım yok, Abigail. Al şu lanet kamyoneti.

Gözlerimi deviriyorum. Mesajındaki ciddi tonu duyabiliyorum ve tam adımı kullanmış olması ciddi olduğu anlamına geliyor.

Bu çok abartılı.

O zaman banka hesabınızda gördüklerinizden hoşlanmayacaksınız.

Ekranıma bakıyorum. Dün gece bir muhasebe hatası olduğunu ve Belinda'nın aradaki farkı yatıracağını söyledi.

Şimdi konuşamam. Öğle yemeği toplantısına gidiyorum. Tadını çıkarın kamyon, babana ahır için yeni bir çatı al ve yardım tut.

Sik suratlı Chicago'ya geri dönebilir.

Ardından göz kırpan bir surat geliyor.

"Ne yaptın sen Henry?" Ne kadar para yatırıldığını görmek için telefonumdaki banka hesabı uygulamasını açarak mırıldanıyorum.

Rakamlar karşısında ağzım açık kaldı.

"Abigail!" Annem bana ters ters bakarak merdivenlerden iniyor. "Kimin kamyonetinde oturuyorsun?" Çoktan anladı. Bu yüzden bu kadar kızgın.

Henry'ye mesaj atmalıyım. Hayır, onu arayıp hesabıma para yatıramayacağını, parayı geri alması gerektiğini söylemem gerekiyor. Muhasebe hatasıymış, hadi oradan. Bu bütün yaz kazandığımın on katı!

Ama önce annemle ilgilenmeliyim.

"Abigail, beni görmezden gelme!"

"Görünüşe göre onun," diye cevap veriyor

Jed benim yerime. Ona ters ters

bakıyorum.

"Onun" da ne demek? Bu yepyeni bir kamyon! Yeni bir kamyonet alacak paramız yok. Bunu sana *o adam* mı aldı?"

Başımı güzel, konturlu koltuk başlığına yasladım. Bu bir kabus olacak.

"Oh, hayır. Kesinlikle olmaz. Ondan bu tür hediyeler kabul edemezsiniz."

Az önce Henry'ye de söyledim, ama şimdi annem bana neyi yapıp neyi yapamayacağımı söylediği için, birdenbire ona karşılık vermekle daha az ilgilenmeye başladım. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Onu geri al."

"Yapamam. Zaten galeriden çıkarıldı." Arabalar hakkında çok fazla bilgim yok ama yepyeni bir araba galeriden çıkar çıkmaz değerinin önemli ölçüde düştüğünü biliyorum.

"Ve hemen geri dönebilirsin. Jed sizi bayiye kadar takip edecek ve eve getirecek."

Ellerim direksiyonun etrafında kıvrılıyor. Bu onun *bana* hediyesi, ona değil. "Jed, git ve Abigail'in kamyonetinin anahtarlarını al. Yüzüğün üzerinde olmalılar.

kapının yanında."

İçeri doğru gitmeye başladı.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Bu kamyonun sahibi sen değilsin. Ben sahibim."

Elleri kalçalarına yerleşiyor. "Ve karşılığında senden ne tür şeyler bekleyeceğini ancak hayal edebilirim." Jed'in bilmiş bakışlarını üzerimde hissediyorum ama görmezden geliyorum, bunun yerine annemin burun deliklerinin alevlenmesini izliyorum, kendi öfkem taşmaya hazır. "O şeyin hemen şimdi mülkümden çıkmasını istiyorum, duydun mu beni?"

"Sorun değil!" Motor düğmesine bastım ve sadece yepyeni bir kamyonetin başarabileceği sessiz ama güçlü bir gürültüyle canlandı. Birinci vitese takıp debriyaja basıyorum ve kükreyerek garaj yolundan aşağı iniyorum, dikiz aynamı bir kez kontrol edip toz bulutunun arasından annemle Jed'in yan yana durduklarını görüyorum, ikisinin de yüzünde şok olmuş bakışlar var.

~ ~ ~

Lucy Hornback eski usul yazar kasanın düğmelerine basıyor. Yem fabrikasının sahibi olan babası Lloyd, dükkânda bilgisayar kullanılmasına inanmıyor. Banka ve kredi makinelerini sadece beş yıl önce getirmiş ve kullanmanıza izin vermeden önce en az yirmi beş dolar harcamanızı istiyor.

"Bunu hesabımıza ekleyebilir misiniz? Yarın gelip hallederim. Ne aptalım, cüzdanımı evde unutmuşum." *Annemden kaçmak için deli gibi acele ederken.*

"Elbette." Kalın, kara kaşlarını çatarak defterine miktarı yazıyor. Katie'nin o tırtıllara nasıl tepki vereceğini hayal etmekten kendimi alamıyorum. "Yeni bir kamyonet aldığını duydum."

İki saat oldu. Annemle Jed'i bir toz bulutu içinde bırakalı bu kadar oldu. İnsanlar şimdiden bunun hakkında konuşmaya başladı. Kasabanın etrafında birkaç tur attım, sadece alışmaya ve öfkemi yatıştırmaya çalıştım. Pek çok insan beni gördü, bu yüzden yem almak için uğrayan birinin Lucy'ye bundan bahsetmiş olması oldukça muhtemel. Ya da belki de

Bayilik, kafede yüksek sesle satın alınan ve parası peşin ödenen ve Mitchell çiftliğine götürülen kamyonet hakkında konuşmak.

"Daha bugün aldım."

"Jed aradı, uğrayıp uğramadığını sordu. Bana söyledi," diyor ve benim sormama gerek kalmadan kaynağını doğruluyor. Köşeyi dönüp pencereden dışarı bakar. "Vay canına! Bu yepyeni bir

şey." "Evet."

"Alaska'da *o* kadar para kazanmadın, değil mi?" Gözlerinde meraklı bir parıltı var. "Bunu sana patronun mu aldı?"

Sanırım Jed bu kısmı ona söylemedi. İnsanların yeni erkek arkadaşımın ne kadar zengin olduğunu konuşmasını isteyeceğini sanmıyorum. Bize yardım etmek için üniversiteden nasıl geri kaldığını ve bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu konuşmalarını istiyor.
İkimiz tekrar bir araya gelmeden önce.

Lucy'i ilkokuldan beri tanırım. Belki de bu yüzden bana açıkça sormanın uygun olduğunu düşünüyor. Ona ne söylersem söyleyeyim kasabada duyulacak, orası kesin. Herkesin bunu konuşmasını istiyor muyum? Eminim çoğu
İnsanlar nasıl olsa öyle aldığımı düşünecekler, ama bunun için beni yargılayacaklar mı?

Jed ve annemin inandığı gibi herkes onun *beni* satın aldığını mı düşünecek?

Tanrıya şükür Lloyd tam o sırada arkadan belirdi.
ve beyzbol şapkasını düzeltiyordu. "Abigail Mitchell. Nasılsın?

Roger nasıl? Dün eve geldiğini duydum."

"O yaptı. İyileşiyor." Buraya her geldiğimde, Lloyd mutlaka babamı soruyor. Birbirlerini bebekliklerinden beri tanıyorlar. Lloyd'un karısı - Lucy'nin annesi- üç yıl önce kanserden öldüğünde, ben ve babam onlara yas tutmaları için zaman tanımak amacıyla birkaç günlüğüne yem dükkanının işletilmesine yardım ettik.

"Yine tavuk peleti mi istiyorsun?"

"Dört torba."

Arka cebinden iş eldivenlerini çıkarıyor. "Arka tarafa çek, onları senin için atayım."

"Harika, teşekkürler." Ağır çantalar ve idare edebilsem de yardımı tercih ederim. "Sonra görüşürüz, Lucy."

"Kesinlikle!"

Sorgulamasına devam edemeden kaçıyorum.

~ ~ ~

"Neden hayatımı yaşamama izin vermiyor?" Bir dilim şeftalili tartın üzerinde sessizce şikayet ediyorum. Saat öğleden sonra üç ve İnci öldü. Köşede, pencerenin yanında gazetesini okuyan bir adam dışında. Bir saat sonra insanlar dedikodu yaparken bir alana bir bedava yemek indiriminden yararlanmak için içeri girdiklerinde yeniden hareketlenecek.

"Senin nasıl yaşamanı istediğine uyduğu sürece yaşayacak." May Teyze dilini bana doğru uzattı.

"Sen büyürken sana da böyle mi yaptı?"

"Biz büyürken mi?" May Teyze kahvesinden bir yudum alarak homurdanıyor. "Daha geçen hafta bana Lloyd Hornback'in kendine yeni bir eş bulma zamanının geldiğini ve ilgilendiğimi ona bildirmem gerektiğini söyledi." Eğildi. "Lloyd Hornback'i severim. İyi bir adamdır. Ama onunla ilgilenmiyorum ve onun da yeni bir eş aradığından şüpheliyim. Sadece spagetti sosumu seviyor."

Bir kahkaha paylaşıyoruz. Zavallı May Teyze. O kadar çok çalışıyor ki, biriyle çıkacak vakti yok. Yıllar boyunca birkaç erkek koklamaya geldi. Nedenini anlamak zor değil; yüksek sesle gülen ve eğlenceli bir mizah anlayışı olan çekici, kıvrımlı bir kadın. Ama hiç evlenmemiş, annem çok üzülüyor.

"Hâlâ hayatımı benden daha iyi yaşayabileceğini düşünüyor. İşin iyi tarafı onu dinlemek zorunda değilim. O benim annem değil."

İnledim. "Artık hayatımı yönetmesine izin veremem."

May Teyze iç geçirir. "Bernadette seni seviyor. Gerçekten seviyor, bundan asla şüphe etme. Yaptığı ve söylediği her şeyi seni sevdiği ve kendi yolunun en iyi yol olduğunu düşündüğü için yapıyor. Bunu annemizden almış."

"Hâlâ Jed'le tekrar bir araya geleceğimi ve çiftliği işleteceğimi düşünüyor. Onunla tekrar bir araya gelmeyeceğim!"

"Peki ya çiftlik? O konuda da fikrini kesinlikle değiştirdin mi?" "Evet.

Yani, sanırım. Bilemiyorum. Yirmi bir yaşındayım, May Teyze! Ne? Hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğimi biliyor muyum? Ama hayatımın geri kalanında kendimi burada göremiyorum. Artık göremiyorum."

Beni düşünceli bir şekilde inceliyor. "Tabii ki bilmiyorsun. Dış dünyanın tadına baktın ve orada başka neler olduğunu gördün, ki bu çok fazla. Suçluluk duygusuyla bir yere hapsolmaktan daha kötü bir şey yoktur. Bana bir bak." Zeytin yeşili gözleri, büyük büyükannem Pearl'ün açtığı restoran olan Pearl'ün çiçekli duvarlarında geziniyor. Burası büyükanneme geçmişti. Büyükannem kalp krizinden ölünce May Teyze devraldı. Ben dokuz yaşındaydım ve annem çoktan çiftçilik hayatına sıkı sıkıya bağlanmıştı.

"O kadar da nefret etmiyorsun, değil mi?"

"Artık değil. Olsaydı da bir önemi olmazdı çünkü yeni bir hayata başlamak için çok yaşlıyım. Nereden başlayacağımı bilemem."

"*O kadar da* yaşlı değilsin." Aslında Henry'den sadece dört yaş büyük.

Aman Tanrım. Daha önce hiç hesap yapmamıştım.

Başını geriye doğru eğiyor ve restoranın her yerinden duyulabilen o derin kıkırdaması yemek salonunu dolduruyor. "Demek istediğim, burayı devraldığımda bana ait olmayabilirdi ama artık benimmiş gibi hissediyorum.

İhtiyacınız olan şey bu, size ait bir şey. Kendin için yaptığın bir şey,

çünkü bunu yapmayı *siz* seçtiniz. Sana dayatıldığı için değil." Yüzü ciddileşiyor. "Sana şunu sorayım: Eğer bu adamla birlikte olmasaydın-"

"Onun adı Henry," diye düzeltiyorum onu. Onun bir adı var ve bu ad "bu adam", "o adam", "kurt" ya da annemin ona taktığı başka bir ad değil.

"Doğru, *Henry.* Henry ile birlikte olmasaydın, hala bu kadar umutsuz olur muydun? Greenbank'ten ve çiftçilik hayatından uzaklaşmak için mi?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Bilmiyorum. Acaba I?

Üzücü olan şu ki, yaz için Greenbank'e geri dönseydim ve Jed, Cammie'ye caka satarken sessizce acı çektim, Henry, Ronan ve Connor'la hiç tanışmadım, Alaska'ya giden o uçağa hiç binmedim, daha iyisini bilmediğim için Jed'i memnuniyetle geri alırdım.

Elini kaldırıyor. "Cevap verme. Sadece bunu düşün. Bolonez sosu kontrol etmem gerekiyor. Hemen dönerim." May Teyze menü için çoğu şeyi sıfırdan yapar ve olağanüstü aşçılık becerileriyle tanınır.

Telefonum çalmaya başladı.

"Eğer o ise, cevap vermelisin," diye omzunun üzerinden sesleniyor. "Her ne kadar zor biri olsa da, o hâlâ senin annen."

Bir iniltiyle -çünkü o haklı- telefonuma uzanıyorum. Ama arayan annem değildi. Tanıdığım bir numara bile değil.

"Alo?"

"Evet, Abbi Mitchell ile mi görüşüyorum?"

"Evet?" Kaşlarımı çattım. "Kim arıyor?" Kadın Abbi dedi, yani Wolf Cove'a bağlı. Başka kimse beni bu isimle çağırmaz.

"Ben Nailed It Branding'den Zaheera Khan. Hesabınıza atandım ve sizinle birkaç şeyin üzerinden geçmek istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Benim

hesabım mı?" "Evet,

senin işin için."

"Affedersiniz, siz kimdiniz?" Aptal gibi konuşuyor olmalıyım.

"Nailed It Branding'den Zaheera Khan. New Jersey'de yaşıyoruz. Biz tüketim malları ürün markalama ve lansmanında uzmanlaşmıştır. Ürünleriniz için ambalaj ve platform tasarlamanıza yardımcı olmak üzere işe alındık."

Ürünlerim mi?

Sabunum. Konu bu olmalı.

"Seni kim işe aldı?" Neden sorma zahmetine giriyorum ki? Bunun her yerinde Henry yazıyor.

"Açıkçası emin değilim. Ancak ilk özellikleri inceledim ve sizinle birlikte bazı tasarım planları oluşturmak için heyecanlıyım."

İlk özellikler?

Uzun bir duraklama oldu. "Pazartesi günü için bir zaman ayarlayabilir miyiz?" "Evet... Tabii. Tamam."

Onunla bir telefon görüşmesi yapmayı kabul ettikten sonra telefonu kapattım ve hemen Henry'ye mesaj attım.

Markalaşmayı Başardınız mı?

Neredeyse hemen cevap veriyor.

Bir sorun mu var?

Gözlerimi deviriyorum. İş modunda.

Neden beni arıyorlar?

Sizin için ambalaj tasarlayacak birini işe almak istediğinizi söylediniz.

Yani hemen ertesi gün gidip onları işe mi aldınız? Ben zaman kaybetmem. Bunu biliyorsun.

Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum.

Bu sadece bir hobi.

O zaman bunu iyi paketlenmiş bir hobi haline getirin. Bütün bunları benim için neden yapıyorsun?

Sadece konuş onlarla. Gitmem lazım. Toplantıdayım.

"Her zaman 'toplantıdasın'," diye mırıldanıyorum. Bana hemen cevap verdiğine göre ne tür önemli iş toplantılarında olduğunu bilmiyorum.

May Teyze kabine geri kayar. "Bernadette ne dedi?"

"O değildi. O... kimse değildi." Teyzemi ne kadar sevsem ve ona ailemdeki herkesten daha çok güvensem de, Henry'nin benim için aldığı ve annemin de onaylamayacağı bir sonraki "savurganlığı" anneme söylemeyeceğine tam olarak güvenemiyorum. Bu tür şeyler şirketlerin maliyeti nedir?

"Dün geceki partinin çok popüler olduğunu duydum. Keşke kaçırmak zorunda kalmasaydım ama bu kadar kısa sürede mutfağa kimseyi sokamadım ve akşam yemeği için kapatmayı göze alamam."

"Gerçekten harikaydı. Çok fazla insan geldi. Sanırım babam çok mutlu oldu."

"Duyduğuma göre bu adam... pardon, *Henry*-" Özür dileyerek gülümsüyor. "- dün gece geç saatlere kadar orada mıydı?"

"Bunu nereden duydun?"

Bana "Ne düşünüyorsun?" der gibi bakıyor.

"Peki onun hakkında ne dedi?"

"Tekrar edeceğim bir şey yok. Ama buralarda çok konuşulan biriydi. Resmi olarak sevgili misiniz?"

"Nereye gideceğine bakıyoruz. Dürüst olmak gerekirse? Bilmiyorum."

Ön camdan dışarı, park halindeki yeni Dodge'uma bakıyor. "Bir yere gidiyor gibi görünüyor."

İç çekiyorum. "Ona çok fazla olduğunu söyledim ama geri almıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Demek senin için para harcamayı seviyor. Bu ne zaman bu kadar kötü bir şey oldu bilmiyorum!" Hemen ekliyor, "Annene bunu söylediğimi söyle ve

İnkar et, inkar et."

"Her zaman arkamı kolladığın için teşekkürler."

Göz kırpıyor. "Peki bu yakışıklı milyarderle ne zaman tanışacağım? Onu yemeğe götürmeniz gerekiyor."

Bakışlarım şirin iç mekana kayıyor. Küçük, sadece on iki masa için yeterli yer var, her biri kırmızı-beyaz kareli masa örtüleri ve bardak altlıklarıyla dengelenmiş. Sorunun zeminde mi yoksa masalarda mı olduğunu bir türlü anlayamadım. Henry'yi beş bin dolarlık takım elbiselerinden birini giymiş, elinde bir kase spagetti ile burada otururken hayal etmeye çalışıyorum ama zorlanıyorum. Böyle giyinip gelmeyeceğini kendime hatırlatıyorum. Onun da rahat bir tarafı var. Öyle olsa bile, köpek yarışındaki ceylan gibi göze batardı.

"Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum. İşiyle çok meşgul ve her yere seyahat ediyor."

"Eminim onunla bir yerde buluşabilmeniz için bir bilet almaya fazlasıyla istekli olacaktır."

Ya da özel jetini gönderir. Normal insanların milyarder olmanın neye benzediğini anlayabileceğini sanmıyorum. Matematiğim berbattır ama eminim bugün mal varlığından elde ettiği faiz o kamyonun parasını fazlasıyla karşılamıştır.

"Evet ama çiftlik ve babam ne olacak? Annem tüm bunları tek başına yapamaz."

"Bern birkaç kilo verebilir ama yine de babanıza bakabilecek durumda. Ayrıca, haberim olursa ona yardım edebilirim. Ve bir sürü

Bir iki günlüğüne çiftliğe yardım edecek ırgatlar bulabilirim. Bırak Jed yapsın, o çiftliği işletmeyi çok istiyor."

"Bilmiyorum."

Kabinden dışarı kayar. "Teklifim hâlâ geçerli. Bana biraz haber verin, ne yapabileceğime bakayım."

"Teşekkürler May Teyze." Annem neden onun gibi

olamıyordu? "Tamam, acele için hazırlanmalıyım."

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Pearl'de sipariş alıp tabakları hazırlamayalı uzun zaman oldu ama zor değil.

"Bir süre daha ondan uzak durmayı mı

umuyorsun?" Utangaç bir şekilde

sırıtıyorum. "Belki."

Mutfağa doğru başını sallıyor. "Taze önlükler askıda."

~ ~ ~

Tekrar evin önüne geldiğimde saat onu çeyrek geçiyordu. Pederin yeşil Oldsmobile'i benim eski kamyonetimin yanına park etmişti, yani Jed'in ebeveynleri içeride. Neredeyse hiç yalnız seyahat etmezler.

May Teyze, Bolonez sosunun geri kalanını plastik bir paket servis kabında, bir somun sarımsaklı ekmek ve ev yapımı Sezar salata sosuyla birlikte eve gönderdi.

Makarna hariç yarın için akşam yemeği hazırlandı - bugün erken saatlerde buradan fırlayıp gittiğim ve tek bir telefona bile cevap vermediğim için barış teklifim.

Mutfağa girdiğimde çalışma odasından cılız sesler geliyor. Birkaç dakika sonra, tanıdığım ağır ayak sesleri koridorda gıcırdıyor. Jed de burada.

"Nerelerdeydiniz? Meraktan öldük!"

İçimi çektim. "İnci'deydim ve İnci'de olduğumu biliyorsun çünkü May Teyze endişelenmesin diye anneme söylemek için burayı aradı." Ona doğru bir bakış fırlattım. "Suçluluk duygusuyla iyi deneme" bakışı.

Yanağının içini çiğniyor. "Bütün gün orada mıydın?" "Yem dükkanına da gittim. Dört torba tavuk yemi aldım." "Sanırım bir ayı daha gelmeden önce gidip onları kaldırsam iyi olacak. sorun," diye mırıldanarak kapıdan çıktı.

Tavuk yemlerimizi kümesin dışındaki metal kutularda saklardık. Rakunları dışarıda tutan küçük mandalları vardı, bu yüzden iyi olduğumuzu düşündük. Hiç sorun yaşamamıştık. Sonra beş yıl önce dağlardan bir kara ayı geldi. Bir gece tüm erzağa girdi, tenekeleri parçaladı ve korkunç bir karmaşa yarattı.

Daha da kötüsü, geri gelmeye devam etti, çünkü bir ayıyı bir kez beslediğinizde, en iyi arkadaşınız kadar iyi olurlar, sadece size karşı kullanacakları dişleri ve pençeleri vardır. Orman İşletmesini defalarca aradık ama gelmediler. O kadar yıkıcı bir baş belasına dönüştü ki, babam silahıyla dışarı çıkıp onu vurmak zorunda kaldı.

Şimdi düşündüğümde cılız, üzgün görünümlü bir şeydi, siyah kürkü yamalı, kas ve etten yoksun kemikleri vardı. O zamanlar çok korkmuştum.

Ama Alaska'da Henry ile odun kesmeye gittiğimiz gün ceketimi parçalayan boz ayı gibi değildi.

Gülümsüyorum. Tüm düşünceler bir şekilde Henry Wolf'a geri dönüyor. Yemin ederim, ben

Adama kafayı takmış durumdayım. Onunla dışarıda olmak isterken burada kapana kısılmak neredeyse acı verici.

Elleri beni kavrarken ve ağzı üzerimdeyken.

İçimdeyken.

Çalışma odasından gelen sessiz sesler hayallerimi yıkıyor. "Hepimiz bu işi oluruna bırakmak zorundayız Bernadette," diye fısıldıyor Rahip. "Sınanıyor, hepsi bu. Güç, açgözlülük ve bedensel cazibeler. Ama sonunda ışığı görecek. Bize daha güçlü bir şekilde geri dönecek. Döneceğini biliyorum."

"Nasıl olur da öylece oturup o adamın kızımın masumiyetini avlamasına izin verebilirim?"

Artık o kadar masum değilsin anne.

"Artık her şey Tanrı'nın elinde. Onu zorlayamayız. Ona elimizden geldiğince rehberlik ettik ama şimdi günaha karşı nasıl mücadele edeceğini ve kazanacağını öğrenmeli."

"Ve onun için dua edeceğiz," diye ekliyor Celeste. "Sonunda onun için iyi olmadığını görmesi için dua edeceğiz, tıpkı bizim Jed'in kendi sonucuna vardığı gibi. Onun buraya, Jed'in yanına ait olduğunu, mütevazı ve dürüst bir hayat yaşadığını görecek."

"Ve o zamana kadar Roger ve ben kızımızın bir tür materyalist dinsize dönüşmesini boş boş mu izleyeceğiz?"

Ne?

Gözlerim yaşarırken hayal kırıklığıyla çenemi sıkıyorum ve benim hakkımda konuşmalarını ve Henry'yi zengin olduğu için kınamalarını dinliyorum. Babamı kurtaran onun zenginliği ve bağlantıları olsa bile. Ama o kadar dar görüşlüler, o kadar yargılayıcılar ki, bunu gördüklerini asla kabul etmiyorlar.

En azından babam onların cadı avına katılmadı. Bu beni biraz olsun rahatlatıyor. Muhtemelen onlarla aynı fikirde olmadığı anlamına geliyor, ama hiçbir şey söylemeyecek çünkü ne düşünürse düşünsün Peder'le asla tartışmaz.

"Eğer çok zorlarsanız, onu ona kaptırırsınız. Onu nazikçe yönlendirmeye çalışmalıyız."

"Jed'in dün gece ne gördüğünü duydun. Ahırımızın arkasında ona yaptığı ağza alınmayacak şeyleri! Elbisesini yırtmış!" Annem tıslıyor.

Yanaklarım alevlenirken ağzım açık kalıyor. Aman Tanrım. Gerçekten onlara söyledi mi? O sümüklü küçük....

Verandanın kapısı gıcırdayarak açıldı. Jed'in ellerini kalçalarına silerek içeri girdiğini görmek için tam zamanında döndüm. "Hâlâ biraz yem kalmıştı, ben de-"

Jed'in yanağına sertçe vuran elimin sesi mutfağa ve eminim çalışma odasına kadar ulaşıyor. "Senden nefret ediyorum!" Tıslıyorum.

Eliyle yüzünü örtmek için uzanıyor, hızla kızgın kırmızı bir yara oluşuyor. "Bunu hak edecek ne yaptım ben?" Gözleri gerçek bir şokla dolu. Aslında hiçbir fikri yok.

Ona tekrar tokat atmama saniyeler kaldı. Bu gerçekleşmeden önce mutfaktan çıkıp üst kata çıkıyorum. Pijamalarımı giyiyorum ve günün terini vücudumdan temizlemek için duşa giriyorum.
kendimi sakinleştirmeye çalışırken rahatsız edilmemeliyim.

~ ~ ~

Yeni duş almıştım ve pijamalarımı giymiştim ve bundan kaçınmanın başka bir yolu yoktu. Bu yüzden kurşunu ısırdım ve çalışma odasına gittim. Enderbeyler bir ara gittiler, Tanrı'ya şükür. Annem sallanan sandalyesinde bir İngiliz pembe dizisi izliyor, babam da John Grisham'ın son kitabını çıkarmış, kaşları çatık
Sayfaya derin derin baktım.

İkisi de bana bakmak için döndüğünde irkilmemeye çalışıyorum. Babamın gözlerinde boyun eğmiş bir ifade vardı. Annemin gözlerinde ise hayal kırıklığı ve incinmişlik karışımı bir ifade, sanki onu kişisel olarak rencide edecek bir şey yapmışım gibi.

Sanırım oldum. Kendim oldum ve bu onun olmamı istediği kişi değil.

"Sadece iyi geceler demek istedim. Uyumaya gidiyorum." Gitmek için döndüm. "Abigail, bekle." Babam kitabını bıraktı ve gözlüklerini çıkardı.

"Buraya gelin ve bizimle biraz konuşun lütfen. Yatağa kızgın gitmeyelim."

En azından sesi kızgın gelmiyor. Yatağının yanındaki ahşap mutfak sandalyesine oturmak için annemin etrafından dolanıyorum.

Kimse bir şey söylemiyor ama annemin dudakları sanki konuşmamak için elinden gelen her şeyi yapıyormuş gibi birbirine sıkıca bastırılmış durumda. Yüzü tam anlamıyla meydan okumaktan kızarıyor.

İç çekiyor. "Ne kamyon kullanıyorsun sen öyle."

İç çekiyorum. "Evet, öyle. Henry bunu takdir edeceğimi düşündü ve eski kamyonetimi kullanmam konusunda endişeliydi. Pek iyi durumda değil. Bunun çok daha güvenli olacağını düşündü."

"Hayır, öyle değil. Haklısın. Ve senin güvenliğin için endişelenmesi hoşuma gidiyor."

"Eğer onun güvenliği için endişelenseydi, o-" "Bernadette!"

Babamın sesi eski evde gümbürdüyor.

Hemen ağzını kapatıyor.

Gıcırtı.

Güm.

Gıcırtı.

Güm.

Gıcırtı.

Güm.

Öfkeli bir tempoyla sallanan sandalyede bir ileri bir geri gidiyor.

"Hepimiz senin mutlu olmanı istiyoruz. Ancak kim olduğunuzu gözden kaçırmamanız da önemli. Bazen para gibi şeyler normalde yapmayacağınız şeyleri söylemenize ve yapmanıza neden olabilir. Bir gün kim olduğunuzla gurur duymaz hale gelebilirsiniz ve bizim işimiz bunun olmasına izin vermemek."

Henry ile ahırın arkasında seks yaptığım için utanmam gerektiğini mi söylemeye çalışıyor?

İç çekiyorum. "Biliyorum baba. Ama kendi hatalarımı yapmalı ve kendi hayatımı kendim kurmalıyım. Ve sana şunu söyleyebilirim ki, yarın Henry hayatımda olsa da olmasa da, Alaska'ya gittiğimde olduğum kız değilim ve bunun için mutluyum. O kız Jed'i geri alırdı. Ben asla almayacağım. Ben bunun için fazla iyiyim."

Annem konuşmak için ağzını açıyor ama babam ona bir bakış daha fırlatıyor. "Seni yüksek sesle ve net bir şekilde duyduk, değil mi Bernadette?"

Sonunda başıyla onaylıyor ve dilini yakan fikirler yok olana kadar birkaç kez yutkunuyor. "Jed'e vurdun. Bir yara izi bırakacak kadar sert."

"Biliyorum. Özür dilerim. Sadece o...."

Kaşlarını kaldırarak beni uyarıyor ve mazeretlerim azalıyor. "Haklısın. Yeterince iyi bir sebep yok. Özür dilerim."

Bakışları televizyona kayıyor ama o buna dikkat etmiyor. "Benden özür dileme."

İç çektim. "Onu arayacağım."

Başını sallıyor ve neredeyse "Abigail'in Yapması Gerekenler" listesindeki bir kutuyu işaretlediğini görebiliyorum.

"Enderbeyler ve benim aklımıza güzel bir fikir geldi. Yaklaşan bir barbekümüz var ve salonu onarmak için bağış topluyoruz. Çekiliş ödülü sıkıntımız var, bu yüzden tanesi elli dolardan bilet satarsak, o kamyonun kısa sürede fazlasıyla getireceğini düşündük. Şimdiden bütün gün telefonlar susmadı, seni kamyonla kasabada dolaşırken görenler kamyonu soruyorlar."

Ağzım açık kaldı. Kamyonetimin çekilişle satılmasını konuşuyorlardı. Henry'den bana bir hediye. Kamyonetim mi?

"Asla olmaz!"

Annemin kaşları kalktı. "İyi talihinizi kilise ve cemaatinizle paylaşmayacağınızı mı söylüyorsunuz?"

Bu iyi talihimi paylaşmakla ilgili değil. Bu annemin öyle ya da böyle istediğini elde etmesiyle ilgili. Şimdi hayırseverlik kartını oynuyor çünkü bunun güçlü bir kart olduğunu biliyor. "Bu adil değil! Ayrıca, Milner'lar zaten bir inek bağışladılar. May Teyze'nin de 100 dolarlık bir hediye kartı koyduğunu biliyorum. Zaten bir sürü ödül var."

Annem başını sallar. "Çoktan başladı bile. Materyalizm. Bencillik."

Bencil mi? Şimdi de bana bencil mi diyor?

Babam uzanıp elimi tuttu ve ben ona bağırmaya başlamadan önce dikkatimi başka yöne çekti. "Enderbeyler sadece sana seçenekler sunmaya çalışıyorlardı, kamyonu geri vermeyi doğru bulmuyorsan ama elinde tutmayı da doğru bulmuyorsan diye. Kimse size istemediğiniz bir şeyi zorla yaptıramaz. Eğer kamyonu elinde tutmak istiyorsan...." İç geçirir. "O zaman bu senin seçimin."

Dudaklarım bükülüyor. Beni desteklediğini duymak beni rahatlatsa da, bunun göstermelik olduğunu düşünmeden edemiyorum. Bunu saklamam yanlış olur. Ne de olsa kilisenin işine yarayabilir. Tüm cemaatimizin işine yarayabilir. Annem haklı mı? Bencillik mi yapıyorum?

"Sen ne yapardın?" Yumuşak bir sesle soruyorum, ne olursa olsun bana dürüst fikrini söylemesi için yalvarıyorum.

Ağzı titriyor. "Başka bir şekilde para toplamakta sorun yaşamazlar. Kızımı yolda güvende ve mutlu görmeyi tercih ederim."

Sallanan sandalye sarsıcı bir şekilde durur. Annesi bakışlarıyla onu şişliyor. Adam birkaç gün boyunca kaşlarını çatmayı hak etmiştir, anne onun ve Enderbeylerin başarmaya çalıştığı her şeye karşı nasıl çalıştığını anlatırken ondan uzaklaşamaz. Devam edecek, devam edecek ve devam edecek, eğer onunla yeterince uzun *konuşursa,* onu yıkacağını ve istediğini elde edeceğini düşünecek.

Ona acıyan bir gülümseme veriyorum.

Kitabındaki sayfayı bir kez daha bulduktan sonra gözlüğünü gözlerinin üzerine kaydırır ve homurdanır, "Ama ben ne bilirim ki? Başımda bir yara var,

hatırlıyor musun?"

Eğilip alnına bir öpücük kondurduktan sonra dışarı çıkıyorum ve üst kata çıkıp yatağıma giriyorum. Henry'den gelen iki mesaj beni neşelendirmek için bekliyor.

Eğer hala uyanıksan... İyi geceler.

Ve on dakika sonra ikinci bir tane:

Ve eğer değilse... Günaydın.

Gülümsüyorum.

Şimdi uyuyacağım. Zor bir gündü. Seni özledim.

Cevap beklerken Jed'e mesaj atmaya karar verdim.

Onlara ahırın arkasında Henry'yle benden bahsetmemeliydin. Ama sana vurduğum için üzgünüm.

Birkaç dakika sonra cevap veriyor.

Onlara sadece seni sevdiğim için söyledim.

Her ne kadar ona cehenneme gitmesini ve hayatıma devam etmemi söylemek istesem de bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum.

Pazarda görüşürüz.

Henry'nin mesajını beklerken uyuyakalmışım.

Yedinci Bölüm

"Dün akşam yemekte biraz yedik. Bu yıl çok tatlı." Annem *her* yıl mısırlarımız için bunu söyler. Genelde bir yılı diğerinden ayırt edemem, bir keresinde yeterince yağmur yağmamıştı. Koçanlar yarı büyüklükte ve tatsızdı.

"Sende her zaman en iyi mısır vardır." Peggy Sue küçük bozuk para cüzdanından iki dolar yetmiş beş senti sayıyor, her bir çeyrekliğe ve on sente dikkatle bakıyor. Mısırı ona bedavaya vermeyi çok isterdim çünkü çok nazik ve bize çok yardımcı oldu, ama bu düşünce süreciyle herkese mısırı bedavaya vermiş olurdum. Elimizden geldiğince birbirimizin işlerini desteklememiz yazılı olmayan bir kural ve bugün bizim için bu iş çiftçi pazarındaki standımız.

Ağustos olduğu için herkes mısır kızartması yapıyor. Jed arabayı bir kez doldurdu bile ve daha öğlen oldu.

Peggy, onun için seçtiğim mısır koçanı torbasını alırken, "Seni yeni parlak kamyonetinle kasabadan geçerken gördüm," dedi. "Bayideki Charlie, Henry'nin bunu evinize teslim ettirdiğini söyledi, değil mi?"

Annem dinsiz kızının altmış yaşında bir çocuğu kabul ettiğini saklamak için elinden geleni yapsa da bunun ortaya çıkmasının uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Şeytanın kendisinden bin dolarlık bir hediye.

Vantilatör annemin nefesinin altında homurdandığı her şeyi bastırıyor ama bunun hiç de hoş olmadığını tahmin edebiliyorum. Bu sabah kahvaltıda hafif bir nezaketten başka bir şey konuşmadık, bu da beni rahatlattı. Babamın hayatını kurtarmasına yardım eden adam hakkında Enderbeyler dışında kimseye olumsuz bir şey söylemese de, eminim herkes onun onaylamadığını çoktan anlamıştır.

Onu duymazdan geliyorum ama duyabileceği kadar yüksek sesle, "En azından artık bir yerde kaza yapmaktan ya da tamponumu kaybedip masum bir insana zarar vermekten endişe etmeme gerek yok. Henry güvende olmamı istedi." *İyi şanslar*
Onu bu yüzden küçümsüyorsun anne.

"Çok nazik bir davranış. Roger nasıl Bernadette?"

"Oh, gayet iyi yerleşiyor. May şu anda orada, ona su ve yiyecek getiriyor, ben de bu domateslerin bir kısmını satmasına yardımcı olabilirim."

Domatesleri tek başıma da satabilirdim. Annem dedikodudan bunaldı. Kiliseden sonra pazar, kimin kimi aldattığını ve kimin hamile olduğunu öğrenmek için en iyi yerdir. Annem Pazar ayinine zaten bilgi sahibi olarak gelmeyi sever, böylece iki sentlik değerini biraz inançla ekleyebilir.

Peggy elindeki yarım düzine mısır koçanını arabasına yerleştirirken buruşuk yüzünde sinsi bir gülümseme beliriyor. "Ee, Abigail, yakışıklını ne zaman göreceğiz?

Yine mi arkadaş?"

Görünüşe göre annesini kızdırmaya bayılıyor.

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Muhtemelen yakın bir zamanda değil. Çok seyahat ediyor."

"Pek aile babası sayılmaz, değil mi?" Annem küçük bir memnuniyet kıkırdaması çıkarıyor ve ben de göz devirmemi gizleme zahmetine girmiyorum.

"Umarım bu gezilerden bazılarında ona katılırsın. Ne macera olurdu ama."

Yaşlı kadına gülümsüyorum. "Umarım ben de öyle yaparım. Yarın kilisede görüşürüz." "Evet, canım. Ve sence bundan daha fazlasını yapacak mısın?

Papatya sabunu mu? Cildim için harikalar yaratıyor."

"Sipariş ettiğim avokado yağını bekliyorum. Gelir gelmez bir parti yapıp size haber vereceğim." Bu da bana bir haftadan biraz daha uzun bir süre sonra marka yetkilisiyle görüşmem gerektiğini hatırlattı. Ne önerebileceğini merak etmeye başladım. Henry'nin bu konudaki kararına güvenmek zorundayım. Yaptığı işte iyidir.

"Bu harika olur. İyi günler Bernadette."

"Uh-huh." Peggy Sue kulak kesilir kesilmez ekler: "O yaşlı bunak, her şeye burnunu sokarak kocasını içkiye alıştırdı. Bu kadar erken ölmesi şaşırtıcı değil."

Gerçekten hayırsever anne. "Ondan hoşlandım," diye mırıldanıyorum, bir sonraki müşteri masaya yaklaşırken gülümsüyorum.

Böylesine küçük bir kasaba için pazarımız çevredeki en büyük pazarlardan biri. Eyaletin her yerinden turistler geliyor. Getirdiğim tüm sabunları ilk bir saat içinde sattım. Daha fazlasını yapmak için zamanım olsaydı, iyi para kazanabilirdim. Şu anda paraya ihtiyacım olduğundan değil zaten.

Saat üç ve Edith'in kızı Mary Jane çıkageldiğinde neredeyse mısır stokumuzu bitirmiştik. "Hey, Abigail! Görüşmeyeli uzun zaman oldu!"

"Biliyorum. Sen nasılsın?" Onu son gördüğümden beri pek değişmemiş, uzun düz sarı saçlarını at kuyruğu yapmış, kaşları doğal ve biraz bakıma ihtiyacı var. Zaten sağlam olan alt kısmına biraz kilo aldırmış. Ortaokuldaki çocuklar kalın bacaklarından dolayı ona Şimşek Bacaklı derlerdi.

Jed'e olan ve Jed dahil herkesin bildiği gizli aşkına rağmen bana karşı hep nazik davrandı.

"Duydunuz mu? Çocuklar için Pazar okulu programını ben yönetiyorum. Şimdilik geçici olarak, ama daha kalıcı bir şeye dönüşeceğini umuyorum."

Geçici olarak, çünkü Peder Enderbey üniversiteyi bitirdiğimde kiliseyi yöneteceğim umudundan hâlâ vazgeçmiş değil. Sanırım beni kiliseye geri döndürmeyi başarırsa Jed hakkındaki fikrimi değiştireceğimi umuyor.

"Bu harika. Tebrikler."

Gururla gülümsüyor. "Her zaman yapmak istediğim şey buydu."

Greenbank'ten ayrılmış olsaydı bunu yine söyler miydi diye sessizce merak ederken ona gülümsüyorum. Gerçekten ayrılmıştı. Elbette üniversiteye gitti ama bir saat uzaklıktaydı ve her gün gidip geliyordu. Hayatının geri kalanında ne yapmak istediğini gerçekten biliyor mu, yoksa benim gibi sadece farkında olduğu seçenekler arasından mı seçim yapıyor?

Ama bu ona bağlı, kendime hatırlatıyorum. Eğer mutluysa, ne mutlu ona. "Merhaba, Bayan Mitchell!" Anneme el sallıyor, o da ayağa kalkmış

Başka bir müşteri de birkaç kavanoz reçel falan alıyor.

Annem de ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Hemen geliyorum tatlım." Annem Mary Jane'i birçok nedenden dolayı *seviyor,* bunlardan biri de Mary Jane'in bir sosyal medya bağımlısı olması ve Wolf Hotels'e kişisel ilgi duyması.

"Babanın eve hoş geldin partisini kaçırdığım için çok üzgünüm. Harika olduğunu duydum." Mary Jane'in gözlerinde bir pırıltı var. "Henry dün gece New York'ta mıydı?"

"Öyleydi." Gözlerimi deviriyorum. Yani artık ilk isimle mi hitap ediyor?

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum, Abigail. Onun başka bir kadınla çekilmiş fotoğraflarını her gördüğümde kıskançlıktan çıldırırdım."

Sözleri mideme inen bir yumruk gibi, ama gülümsememi yüzümde tutmaya devam ediyorum. "Çok fazla iş toplantısı yapıyor. Ve medya onun fotoğraflarını çekmeyi seviyor." Başka bir kadın mı? Neden bahsediyor bu?

Annemin dinlediğini hissediyorum.

"Oh, biliyorum." Bunu gerçekten biliyormuş gibi elinin tersiyle itiyor. "Ama yine de çıldırırdım! Özellikle de Margo Lauren ile!"

Margo Lauren?

Süper model mi?

Henry'nin önemli bir iş görüşmesi yaptığı kişi bu muydu?

Bir süper modelle yüz yüze görüşmek için acilen New York'a mı uçması gerekiyordu?

"Ona güveniyorum."

Ona

güveniyoru

m. *Ona*

güveniyoru

m. *Ona*

güveniyoru

m.

Bundan emin olmadan önce bunu kafamda kaç kez tekrarlamam gerekiyor? *Bu yola tekrar girmeyeceğiz, Abbi.*

"Mary Jane!

Omzunun üzerinden yolun karşısındaki bal standına bakıyor, Edith orada onu bekliyor. "Gitmem gerek. Sonra görüşürüz!" Mary Jane küçük bir el sallıyor ve beni hasta hissetmem için bırakarak uzaklaşıyor.

Mary Jane ne gördü? Ve nerede?

Onu bulmam gerek.

"Sana söylemedim mi?" Annemin sesi normalden daha yüksek. İçten içe kına yaktığı gerçeğini gizlemeye çalışıyor.

"Tuvaleti kullanmam gerek." Masanın altından çantamı aldım. "Tamam. Jed geldi. Jed, Abigail'in yerine sen bakacaksın, değil mi?" Çantayı bıraktı.

Masanın altına bir kutu reçel ve jöle koyduktan sonra yüzünü bana dönerek yanağındaki kırmızı çürüğü iyice görmemi sağladı. "Elbette." Bugün sadece şeker ve pasta var. Fahişelerden bahsetmiyor.

Yakındaki kafeye gidip soğuk bir içecek alacak kadar para sayıyorum. Bayan Delyn ancak bu şekilde insanların tuvaletlerini kullanmasına izin veriyor. Bir şahin gibi izliyor ve gizlice girmeye cüret ederseniz sizi herkesin önünde utandıracak.

"Şeftalili smoothie lütfen, Bayan Delyn!" Yanından geçerken faturaları elimle kaldırıyorum.

Güvenli bir şekilde kabine girer girmez arama akışlarımı kontrol ediyorum. Oda arkadaşlarımdan biri, konsiyerj Autumn, sosyal medyada Wolf Hotels'i takip etmemi sağlamıştı ve bunu hâlâ düzenli olarak yapıyorum. Henry ve Margo Lauren hakkında hiçbir şey göremiyorum. Mary Jane nerede görmüş olabilir? Biraz daha hafiyelik yaptıktan sonra Margo Lauren'in Instagram hesabında buldum.

Arkadan çekilmiş bir fotoğraf, ikisi parlak bir kayan yazı ve küre ışıkların kırmızı halıyı kapladığı bir restorana doğru yürüyorlar. Şık giyinmişler; kadın seksi, sırtı açık siyah bir elbise giymiş, erkek ise takım elbise.

Onu kapıya doğru götürürken elini sırtının alt kısmına koyuyor.

Henry'yi başlığında özellikle belirtmemiş olsa bile tanıyabilirdim:

Bir bayan ve bir kurt. Henry Wolf, yani. Ardından bir dizi kalp ifadesi geliyor.

Kıskançlıktan karnıma ağrılar girdi. Neden bana güzel ve göz alıcı bir Fransız süper modelle yemek yediğini söylemedi? Bana söylemediyse, bu onu benden sakladığı anlamına mı geliyor? Bu yemeği kimseden saklamadığı çok açık. Ve ona karşı bir şeyler hissediyor. Tabii ki var. Her kadın ister.

Kes şunu, Abbi!

Seni daha önce aldatmadı ve şimdi de aldatmıyor! Onu aldatan *bendim,* kendime hatırlatıyorum.

Ama daha önce Ronan ve Connor'a ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. Şimdi biliyor. Ya bunu öğrenmek onun için çok fazla gelirse? Ya serbest kalması gerektiğini hissederse?

Ya da iki.

Tuvaletin kapısı gıcırdayarak açılıyor ve bana burada çok uzun süredir oturduğumu hatırlatıyor. Eminim içkim tezgâhın üzerinde duruyordur ve şimdiye kadar dağılmaya başlamıştır.

Ama ben ne yapacağım?

Ona bir şey söylemeli miyim? Neden bana söylemediğini sorsam mı?

Hiçbir şey söylemeyip bilmiyormuş gibi mi davranayım ve cahil mutluluğuna devam mı edeyim? Çok geç....

Bu beni delirtecek!

Dişlerimi sıkarak geçirdiğim üç saniyenin ardından hızla yumruk atıyorum,

Son zamanlarda hiç muhteşem süper modellerle yemek yediniz mi?

Ve sonra fikrimi değiştiremeden Gönder'e basıyorum, içkimi alıyorum ve sıcak çadıra geri dönüyorum.

~ ~ ~

Henry'nin cevabının gelmesi neredeyse bir saat sürüyor ve geldiğinde de içimi rahatlatmıyor.

Aslında var. Neden sordunuz?

Sadece bundan bahsedebileceğinizi düşündüm.

"Abigail, telefonunu kaldır. Nefesini yalan söyleyerek harcamak istiyorsa, bunu müşterilere hizmet vermediğimiz zamanlarda yapmalı." Annem gülümsüyor, sanki keskin sözlerini dengeliyor.

Bir mola verip telefonumu tekrar kontrol edebilmem için on dakika geçmesi gerekiyor.

Sana katıldığım her iş toplantısının detaylarını vermem gerektiğini bilmiyordum.

İş toplantısı mı?

Gördüğüm bu muydu? Kıskandın mı?

Olabilir.

Yalan söylemenin bir anlamı yok. Henry yalanlarımı zaten görüyor.

Adımı çekici bir kadınla her gördüğünde bunu yapamayız. Bana güvendiğini sanıyordum.

Bu bir metin ve metinlerdeki tonu doğru ayarlamak zordur. Yine de, öfkesinin ortaya çıktığını hissediyorum.

Yine oluyor. Benimle dalga geçtiğini varsayıyorum.

Haklısın. Özür dilerim. Elimde değil. Burası ve buradaki herkes. Kafamı şüpheyle doldurup duruyorlar. Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

"Abigail!"

Telefonumu cebime sokuyorum. Bu konuşmayı yapmak için gerçekten doğru zaman ve yol değil - bir mısır tezgahının ortasında mesajla, endişelenmemeye çalışıyorum ve sefil bir şekilde başarısız oluyorum.

Yirmi saniye sonra telefonum çaldı.

Hemen ona uzandım.

"Müşterilerimiz var," diyor Mama, vantilatörün hızını ayarlarken.

Henry'nin adı ve fotoğrafı ekranımı dolduruyor ve kalbim otomatik olarak hızlı atıyor.

Onun sert bakışları altında cevap veriyorum. "Bana bir saniye izin verir misin?" Standın etrafında dönüyorum. "Abigail!"

Gölgeliğin altından çıkıyorum, yanlarından geçerken mısır almak için bekleyen iki kişiye özür dileyen bir gülümsemeyle bakıyorum. Annem ve Jed iki müşteriyi idare edebilir.

"Hey, sadece marketteyim," diye açıklıyorum, kalabalığı yararak caddenin karşısındaki küçük parka doğru ilerliyorum.

"Neler oluyor?" Derin sesi içimde titreşiyor. Orada bir şeylerin ipucu var... endişe?

Gözlerimi kapatıp iç geçiriyorum ve keşke burada yanımda olsaydı diyorum. "Çok fazla." Ona dün kamyonla, Enderbey'lerle ve Jed'le ilgili her şeyi anlattım. "Ve sonra Mary Jane bana Margo Lauren'den bahsetti ve bilmiyorum... Panikledim. Düşündüm ki.... Neden bana iş toplantılarından sonra onunla çıkacağını söylemedin?"

"O benim iş görüşmemdi, Abbi. Bir teklifte bulundu.
Fransa'da bir mülk. Nesillerdir ailesine ait olan eski bir kale. Burayı Wolf adı altında bir otele dönüştürmek istiyor."

"Bir kale mi? Ciddi misin?" Rahatlamam bir anlığına merakımın gölgesinde kaldı. "Bu gerçekten harika olurdu."

Derin kıkırdaması kulağımı gıdıklıyor. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Bu noktada her şey çok ön ve gizli. Aslında benden başka kimse bilmiyor. Ve şimdi de sen."

İç çektim. "Çok özür dilerim. Ben sadece.... Annemden uzaklaşmam lazım. Bir geceliğine bile olsa. İstediği şeyi istiyor ve bunu elde etmek için bana zarar verip vermemesi umurunda değil."

"Sana daha önce de söyledim, baban iyileşene kadar çiftliği işletmek için yardımcı tutacağım, böylece orada kalmak zorunda kalmayacaksın."

"Hayır, yapamam. Teşekkür ederim ama yapamam." Kamyonu kabul etmek başka bir şey, ama ailem seyahat etmem ve Henry ile sonsuz, harika seks yapmam için bana ihtiyaç duyarken onları terk etmek yanlış. Bunun bir seçenek olup olmadığını bile bilmiyorum. Tam olarak teklif etmedi.

"Tamam. İşin bitince New York'a gel." Kalbim küt küt

atıyor. "Ne?"

"Beni duydun."

"*Bugün mü*?" Çabucak hesapladım. "Bu da en *az* saat ondan önce orada olamayacağım anlamına geliyor."

"Altıya kadar hazır olabilir

misin?" "Uh...." Kaşlarımı

çattım. "Sanırım. Neden?" "Gelip

seni alacağım."

"Bekle! Kaçabilir miyim bilmiyorum." May Teyze haber verirsem yardım edeceğini söyledi. Bu dört saat önceden haber vermek demek. Pek iyi değil. Ama benim

Cumartesi akşam yemeğinde aileler Enderbey'lerde olacak, o da akşam vardiyasından sonra gelebilir. Ve yarın balya yapmamıza gerek yok. Jed hayvanları bensiz idare edebilir.

"Senden bana gelmeni talep edersem her şeyi bırakıp koşarak geleceğini söylediğini hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bunu talep ediyorum. Saat altıda hazır ol ve beni dışarıda bekle."

"Tamam mı?" Yaltaklanıyorum. "Ne getireyim?"

"Kendin."

Ben cevap veremeden telefonu kapatıyor. Telefonuma bakakalıyorum, şok, şaşkınlık ve heyecan karışımı bir duygu beni sarıyor. Bu gece Henry'yi tekrar mı göreceğim?

Bu gece Henry'yi görmeye gideceğim.

Standımıza dönüp bakıyorum. Birkaç kişi yığını karıştırıyor, kalanlardan en iyi koçanları arıyor. Gece için ayrılmam yanlış mı?

Hızlıca Pearl'ü arıyorum ve May Teyze'nin cevap veremeyecek kadar meşgul olmaması için parmaklarımı çaprazlıyorum.

"İnci, senin için ne yapabilirim?" "Hey."

"Abigail?"

"Evet." Tereddüt ettim. "Bir iyilik isteyeceğim."

Telefon onun iç çekişiyle doluyor. "Ne zaman

gidiyorsun?" "Altıda mı?" Nereden biliyordu ki?

"Tamam. Ben yoğun kısmı tamamlayıp Chrissy'ye kapatmasını söyleyebilirim." Chrissy ve teyzem yıllardır çok iyi arkadaşlar. Pearl'de çalışıyor.

Neredeyse May'de olduğu kadar. "Yine de sabah erken çıkmam gerekecek, kilise sonrası koşuşturmacası yüzünden."

Pazar kilisesi. "Kahretsin!" Tamamen unutmuşum.

"Gesundheit." Bu May Teyze'nin küfürlere cevap verme şekli. Bu onun beni nazikçe azarlama şekli.

"Özür dilerim, sadece yarının Pazar olduğunu unutmuşum. Babamın ilk ayini. Eğer orada olmazsam annem sinir krizi geçirecek." Gerçekler ortaya çıktıkça gözyaşlarımın eşiğine geldim. Bunun olmayacağını biliyordum.

Henry'yi görmeye gitmeyeceğim. Uçağına binmeden önce onu arasam iyi olur.

"Abigail?"

İç çekiyorum, hayal kırıklığım ağır basıyor. "Öyle

mi?" "Kiliseye gitmeyi mi yoksa Henry'yi

görmeyi mi tercih edersin?" "Henry'yi görmeyi."

Hiçbir şeyi kaçırmadım.

"O zaman yapman gereken bu. Tanrı ile her yerde konuşabilirsiniz. Her yerde iyi bir insan olabilirsin. İyi bir insan olmak ya da Tanrı ile konuşmak için dört duvara ve size doğruyu yanlışı söyleyen bir rahibe ihtiyacınız yok."

"Ama anne-"

"Hayatta kalacak. Sadece çantan arabaya girene kadar gideceğinden bahsetme. Kendinizi baş ağrısından kurtarın. Ama unutmayın...."

"İnkâr edeceksin, inkâr edeceksin." Gülümsüyorum. "Teşekkürler, May Teyze."

"Sekiz gibi orada olurum. Yemek artığı bile getiririm. Ne zaman döneceksin?"

"Tam olarak bilmiyorum. Öğleden sonra mı? Akşam mı?"

"Tamam. Akşam için plan yaparız. Sen git ve eğlen."

Telefonu kapattım. Ve gülümsüyorum.

Henry ile otelde bir gece. Henry ile kaldığım ilk gece. Anne yok, çalışanlardan saklanmak yok. Kulağa cennet gibi geliyor. Oraya varmak için önce cehennemden geçmem gerekiyor.

Annem bunu ona söylemekten duyduğum korkuyu kalp ağrısı sanıyor olmalı, çünkü mısır standına döndüğüm anda bana doğru uzanıyor ve sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovuyor. "Şimdi, şimdi. Bir süre acıyacak ama yakında atlatacaksın ve çok minnettar olacaksın." Dilini şaklatıyor. "O adamın başka birini bulmasına sevindim. Onun gibilere ihtiyacın yok. İhtiyacın olan şey tam olarak şurada." Geriye kalan son birkaç koçanı -toplanmış ve artık hayvanlardan başka bir işe yaramayan- bir kutuya atmakta olan Jed'e doğru başını sallıyor.

O bir Terminatör. Hiç

durmayacak.

"Eve gidip temizleneceğiz, sonra da akşam yemeği için Enderbey'lere gideceğiz. Ondan sonra da Baldwin'ler gelecek. Eğer briç oynamayacaksa babanın yerini alabilirsin."

Yaltaklanıyorum. Baldwin'lerle briç yapmak neredeyse her zaman Mrs. Baldwin bana adet döngümü soruyor ve Bay Baldwin utanmadan göğüslerime bakıyor. Bu ikisi çok garip.

Tek kelime etmedim. Sadece para kutusunu alıyorum ve adımlarımdaki hafif sıçramayı gizlemeye çalışarak kamyonetime doğru ilerliyorum.

Sekizinci Bölüm

"Abigail! Gitme zamanı!"

Krem rengi dantel elbiseyi kalçalarımın üzerinde bir kez daha düzeltiyor, aynadaki yansımamı inceliyorum. Babamı hastanede ziyaret ettikten sonra eve dönerken ani bir kararla satın almıştım. Vitrindeki bir mankenin üzerinde gördüm ve almak zorunda kaldım. Şimdiye kadar giydiğim her şeyden çok daha kısa ama bacaklarımı uzun gösteriyor, özellikle de onunla birlikte aldığım askılı sandaletlerle. Ve satıcı kızın beni almaya ikna ettiği soluk kot ceketle?

Aslında şık görünüyorum.

Yine de New York City ve Henry için yeterli mi?

Büyük açılış gecesinde Rachel ve Katie'nin yaptığı makyajı taklit etmeye çalıştım. O kadar iyi olmasa da iyi göründüğümü düşünüyorum.

Kıyafetlerimi ve banyo malzemelerimi koyduğum küçük spor çantamı kaptığım gibi derin bir nefes alıp merdivenlerden aşağı iniyorum.

"Birkaç dakika geciktik ama eminim anlayışla karşılayacaklardır, babanla birlikte-" Beni tepeden tırnağa süzerken sözleri dilinin ucuna kadar geliyor. "Bu kıyafetle hiçbir yere gidemezsin."

"Bu gece için New York'a gidiyorum. May Teyze sekiz gibi burada olacak ve ihtiyacın olursa babana yardım edecek, yarın da yine gelecek." Beklemedim.

onun cevabı. Çantam omzumda, kapıya doğru yürümeye devam ediyorum.

İstediğinde hızlı hareket edebiliyor, kapıdan çıkarken neredeyse peşimden geliyordu. "*New York'*a gitmiyorsun!"

Jed, babamın Enderbey'lerin Oldsmobile'inin arkasına binmesine yardım ediyor. İkisi de kargaşayı görmek için dönüyorlar.

"Hayır... değilsin! Baban daha iki gün önce hastaneden çıktı! Ona bakmak için burada olmalısın!" Spor çantama uzandı.

"Kes şunu anne!" Ulaşamayacağı bir yere çekiliyorum. "Dediğim gibi, May Teyze yardıma geliyor. Sen iyi olacaksın. Sadece bir geceliğine uzaklaşmam gerek."

Daha kelimeler ağzından çıkmadan başı titremeye başlıyor. "Bir daha Kızın istediği gibi girip çıkıyor ve yetişkin bir adamla birlikte oluyor. Biz seni böyle günah işlemen için yetiştirmedik!"

"Ben kimseyle 'birlikte' değilim!"

"Öyle mi? Peki tam olarak nerede uyuyacağını sanıyorsun?"

Nerede kalacağımı çok iyi biliyor ve onunla bu konuşmayı yapmak istemiyorum, özellikle de babamın önünde. "Yarın gece döneceğim."

Şok içinde ağzı açık kaldı. Ne söylememi bekliyordu ki? *Tamam, anne! Kalacağım.* "Roger! Ona gidemeyeceğini söyle!"

"O yetişkin bir kadın. Bunu ona söyleyemem."

Öfkesini bana yöneltmeden önce ona ters ters bakıyor. "Yarın kilisede olman gerekiyor. Babanın geri dönüşünün ilk günü. Roger, senin ilk gününü kaçıracak! Bir şey söyle!"

Bıkkınlıkla iç geçiriyor. "Yani, *önümüzdeki* Pazar orada olacak."

Sanki acı çekiyormuş gibi eli göğsüne, kalbinin üzerine gidiyor. "Kızının bir Cumartesi gecesi New York'a beş saat araba sürmesine izin mi vereceksin?" Bana ters ters bakıyor. "Senin güvenliğini önemsediğini söylediğini sanıyordum."

"Ben sürmüyorum. Beni o alacak." Ortaya attığı her argümana karşı bir cevabım var. Ama bir önemi yok. Onun için asla önemli olmayacak. "Ben gidiyorum anne. Gidiyorum ve beni durdurmak için söyleyebileceğin ya da yapabileceğin hiçbir şey yok."

Oflayıp pufluyor ama söyleyecek söz bulamıyor.

"Kes şunu! Kendine kalp krizi geçirteceksin."

"Hayır! Kızım böyle giyinirse bana kalp krizi geçirtecek. Kesinlikle gülünç görünüyorsun! Elbisen kıçını zar zor örtüyor! Onu da mı sana o aldı?"

Bilinçli bir şekilde alt kısmını çekiştiriyorum, birden kendimi o kadar da şık hissetmiyorum. "Hayır, bunu kendim aldım."

"Bu sen değilsin!" Yüzündeki acı gerçek. "Bir bakmışız, köşe başında para topluyor olursun."

"Bernadette!" diye kükrüyor babam.

Ağzım açık kaldı. "Şimdi saçmalamaya başladın anne."

"New York'a nasıl gideceksin?" Jed gözlerini kısarak gökyüzüne bakarak araya giriyor.

"Onun uçağında." En azından öyle olduğumuzu varsayıyorum. Yoksa on bire kadar gelmezdi. Jed'in neye odaklandığını görmek için gözlerimi kısıyorum. Bu...?

"Benimle dalga mı geçiyorsun!" Jed haykırır, sesi kızgınlık doludur.

"Jed!" Annem azarlıyor ama Jed özür dilemeye bile kalkışmıyor. Şık siyah helikopter yaklaştıkça yüz ifadesi ekşiyor, pervanelerinin sesi giderek yükseliyor.

Aman Tanrım. *Helikoptere mi* bineceğiz?

Sağımızdaki düz çimenlik alana iniyor, inişi yavaş. Etrafında bir bulut halinde tozlar uçuşuyor. İçinde kalamayacak kadar uzakta duruyoruz ama rüzgar bize ulaşıyor ve elbisemin altını yakalıyor. Helikopter inene ve pervanesi kesilene kadar onu tutmak zorundayım.

Yan tarafındaki Wolf şirketinin logosuna inanamayarak bakıyorum. Tabii ki onun da bir helikopteri var.

Kapı açılıyor ve Henry dışarı tırmanıyor, kolay ve zarif hareketleri nefesimi kesiyor.

"O şeye binersen onu kendi ailene tercih etmiş olursun," diye uyarıyor anne, ses tonundaki küçümseme kesilerek.

Bana doğru yürümeye başladı. Buraya gelmek istiyor.

Annem böyle davranırken onun buraya gelmesine izin veremem. "Güle güle anne. Güle güle baba! Jed!" Çantamı omzuma atıyorum ve koşmaya başladım, çimenler sandaletlerimin arasından çıplak ayak parmaklarımı gıdıklıyordu. Henry'nin üzerinde elbise pantolonu ve yakası açık, kömür rengi düğmeli bir gömlek var. Cumartesi günü yaptığı toplantıdan gelmiş olmalı ve
Lezzetli.

Ve bu gece tamamen benim.

Bunu kabul edip helikoptere yaklaşırken gülümsüyorum. Bakışları üzerimde geziniyor, tanımaya başladığım o bakışla göğsümde oyalanıyor. Göğüslerimi çıplak ve onun altında zıplarken hayal ediyor.

Sert vücuduna ve beni saran kollarına doğru ilerliyorum. Kolonyasının kokusu bile şu anda bana büyük bir rahatlık veriyor.

"Gidip merhaba diyelim mi?"

"Hadi gidelim." Gözlerimle yalvarıyorum. *Lütfen soru sorma.*

Bakışları annemle babamın üzerinde geziniyor, annem yumruklarını kalçalarına dayamış, kaşlarını çatmış, şeytanın kendisi için ayrılmış bir çatık kaşla orada duruyor. "Tamamdır." Onlara doğru kibarca el sallayarak - babamın da el salladığını görmek için tam zamanında dönüyorum - çantamı elimden alıyor ve helikopterin küçük iç kısmına tırmanmama yardım ediyor. Buna hazır olduğumdan emin değilim. Arkamdaki esintiyi hissederken elbisemin bunun için kesinlikle çok kısa olduğunu fark ediyorum.

Dört kişilik koltuğuma sürünerek oturuyorum ve pilota gergin bir gülümseme veriyorum.

Mayıs ayında biri bana Ağustos ayında bir helikopterde uçacağımı söyleseydi güler geçerdim.

Bana başka bir adama aşık olacağımı söyleselerdi, onlara inanmazdım.

Ama öyleyim. Çılgınca.

"Gitmeye hazır mısın?" Pilot Henry'ye

sorar. "Abbi?" Henry'nin sorgulayan

bakışları üzerimde.

Annemle babama ve köpeğini ayaklarının dibinde ölü bulmuş gibi görünen Jed'e son bir kez bakıp yüzünü üzüntü ve teslimiyet maskesiyle kapattıktan sonra başımı sallıyorum.

Ve fısıldayarak, "Hayır, anne. Ben kendimi seçiyorum."

~ ~ ~

Pilot helikopteri sadece iki saat sonra Kurt Kulesi'nin çatısına indirir, gökyüzü muhteşem bir gün batımıyla turunculaşmıştır.

En azından, sanırım iki saat oldu. Aslında dikkatimi vermiyordum, altımızdaki manzaranın büyüsüne kapılmıştım, tüm bu süre boyunca yüzümde bir gülümseme vardı.

Chicago'da üç yıl geçirdim, bu yüzden "büyük bir şehirde" yaşadığımı söyleyebilirim. Yine de New York bambaşka bir şey, baş döndürücü, ezici bir güç, her yöne uzanan bir mimari deniz.

Yüksek binalar burada bir düzine, bloklar ve bloklar sarı taksi ordusuyla dolu caddeleri kaplıyor.

Burası Henry'nin dünyası.

Alaska'da gördüğümden tamamen farklı bir taraf.

Vahşi doğanın ve huzurun genişliği, çocukluğuyla bir bağlantı. Hâlâ zengin ve güçlü olduğu ama yine de bir şekilde dünyadan kopuk hissettiği bir yer. Aramızda bir bağ kurduğumuz bir yer.

Burada, *sahibi* olduğu gösterişli bir binanın yaklaşık seksen kat yukarısında, helikopterden inip yaklaşırken gördüğüm iki katlı cam çatı katına doğru ilerlerken, onunla ilgili hiçbir şey bastırılmış veya abartısız görünmüyor. Etrafındaki hava bile burada aniden farklı hissettiriyor.

Bu dünyaya uyum sağlayabilir miyim?

Henry'nin pilotun elini sıkmasını biraz da hayretle izliyorum ve kendime Pennsylvania'dan yirmi bir yaşında bir çiftçi kızıyla ne işi olduğunu sormaktan kendimi alamıyorum.

"Yarın bana saat kaçta ihtiyacınız olacak?" diye sorar pilot.

"Yarın akşam yedi civarı. Teşekkür ederim."

Midem küçük bir takla atıyor. Ben de onu bir günlüğüne alıyorum.

Pilot bize küçük bir selam veriyor ve ardından düğmelere basma ve gösterge tablosundaki şeyleri kontrol etme görevine devam ediyor.

"Gel." Henry elini benimkinin içinden geçirdi ve beni bir kapıya doğru götürdü. Bizi içeri sokmak için bir anahtar kart kullanıyor ve sonra başka bir kapıdan geçene kadar bir dizi basamak ve dar bir koridordan geçiyoruz. Bizi başka bir kapıdan geçirip soğuk gri mermer ve beyaz duvarlardan oluşan aydınlık ve ferah bir fuayeye sokmak için anahtarını tekrar kullanırken kameraların yukarıdan hareketlerimizi izlediğini fark ediyorum. Geniş mekânı hayranlıkla incelerken ağzımın açık kalmasına engel olamıyorum. Dış duvarların tamamı cam. Hepsi, bana bir
Manhattan'ın silüetinin muhteşem panoramik manzarası. Çatı katının kendisi şık ve moderndir, dekoru çoğunlukla siyah ve beyazdır, birkaç renk ipucu vardır
-Bronz bir lamba tabanı, kıpkırmızı minderler, şeffaf perdelerin alt kısımları boyunca uzanan ince bir gümüş şerit ona kişilik kazandırıyor.

Ailemin çiftliğine tamamen zıt.

"Demek burası senin çatı katın." Wolf Tower'da, şehirdeki en yüksek karma konut ve otel binası.

"Öyle." Anahtarlarını ve cüzdanını ağır ayaklı yuvarlak bir masanın üzerine atıyor.

Eski asistanıyla seks yaptığı masayı fark ettim. Tavana bakıyorum, her şeyi kaydeden, kadın ona para için şantaj yaparken ve onu kendisine saldırmakla suçlarken ona koz sağlayan kamerayı arıyorum.

"Solda, pervazın arkasında." Henry'nin sesinde kesin bir mizah var. Geçmişte yaptığı hiçbir şeyden zerre kadar utanmıyor. Keşke

Ben de öyle olabilirim.

Elimde olmadan o masaya bakıp irkiliyorum ve Henry'nin asansörden çıktığında masanın üzerine yayılmış çıplak bir kadınla karşılaştığını hayal ediyorum.

O, soğuk mavi gözlerinde parlayan ateşle, az önce yaptığı gibi eşyalarını savuruyor, elbise pantolonunun kemerini çözüyor ve bir öpücük bile almadan doğrudan kadının içine dalıyordu. Kadınların Henry'yle ön sevişmeye ihtiyacı yoktur.

Ona bakmak bile ön sevişme gibi.

"Burada başka var mı?" Sol taraftaki bembeyaz mutfağı ve sağ taraftaki geniş açık verandayı incelerken kendimi tamamen yabancısı olduğum bir ortamda hissederek onu takip ediyorum.

"Hayır. Olmasını istemediğiniz sürece olmaz. Bu kolayca ayarlanabilir." Şu anda güvenlik kameralarından bahsetmediğini biliyorum.

Kehribar rengi sıvıyla dolu uzun kristal sürahiye yöneliyor ve kendisine viski olduğunu tahmin ettiğim bir şey dolduruyor. Ama onu orada bırakıp mutfağa gidiyor. "Kırmızı mı beyaz mı?" Şaşkın bakışlarımı görünce dönüp ekliyor: "Şarap. Kırmızı mı beyaz şarap mı?"

"Um...." Yutkunuyorum ve biraz da utanarak itiraf ediyorum: "İkisini de hiç yaşamadım."

Derin bir iç çekerek tezgahın altındaki dar buzdolabından bir şişe çıkardı. "Pinot Grigio ile devam edelim. Bu elbise için muhtemelen daha

güvenli."

Şişenin ağzını açıp uzun, şık bir bardağa doldurmasını hayranlıkla izliyorum. Sarımsı sıvıyı kasenin içinde birkaç kez döndürdükten sonra bana doğru uzatıyor. "Bunu dene. Bakalım beğenecek misin?"

"Bu...." İlk tadımla dudaklarımı şapırdatıyorum, serin, gevrek lezzet Bana meyveyi hatırlatıyor. "Tadı elmaya benziyor."

Sırıtıyor. "Bütün şarapların tadının üzüm suyu gibi olacağını sanıyordun, değil mi?"

"Hayır." *Evet.*

Şişeyi buzdolabına yerleştiriyor. "Konuşmalıyız."

Sesindeki ani ciddiyet midemin sıkışmasına neden oluyor. Bu üç kelime kulağa uğursuz geliyor. Kalbimin kırılmasıyla son bulacakmış gibi geliyor.

Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. *Kendine gel, Abbi*.

Elindeki viski bardağını aldı ve adaya doğru eğilip parmak uçlarıyla mermer tezgâhtaki damarları yokladı. "Ailenle aranda sorun çıkmasına neden olmak istemem."

"Sen değilsin."

Henry'nin kara kaşları çatılır.

"Sadece annem. Babam benim mutlu olmamı istiyor."

"Eminim annen de istiyordur."

"Kendi tarzında. Ama mesele de bu. Onu memnun etmeye çalışırken asla mutlu olamayacağım. Eskiden olduğum kişi değilim ve onun benim için istediği hayatı istemiyorum. Bunu kabul etmek zorunda kalacak ya da...." Omuz silkiyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum.
Ama bunu kabul etmek zorunda kalacak."

Tereddüt ediyor. "Yani ben hayatında olmasaydım, sik kafalıya geri dönüp çiftliği ele geçirmeyecek miydin?"

Başımı sallıyorum, içimdeki ses ona hayatımda olmaması gibi şeyleri aklına bile getirmemesi için bağırsa da.

İçkisinden uzun bir yudum alıyor, yüzü düşünceli. "Hayatımda bir annenin olmamasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Senin için buna sebep olmak istemem."

Elimi onunkinin üzerinde kaydırıyorum, sözlerindeki çiğ gerçek acı veriyor. "Olmayacaksın. O hiçbir yere gitmiyor, güven bana. Savaşmaya devam edebilir, istediğini elde etmeye çalışabilir ama bavulunu toplayıp gitmeyecek." Nereye gidebilir ki?

"Ama yapmak istediğin şey bu mu? Bundan yıllar sonra? Hala onunla kavga etmek mi? Öyle olduğunu sanmıyorum, Abbi."

"Eğer sen bitmezsen, başka biri bitecek. Jed olmayan herhangi biri."

Bu da ne böyle? Annem yüzünden *bizi* yeniden düşünmeye mi başladı? Belki de bununla uğraşmak istemiyordur. Belki de onun için buna değmez.

Tanrım, her konuşmamızda benden ayrıldığını varsayarsam kendimi delirteceğim. Bu onun güvensizliği.

sevmiyor.

"Gel." Elimi tutuyor ve beni ana kata götürerek çeşitli odaları gösteriyor - özel, tam donanımlı spor salonu, yirmi kişilik tiyatro salonu, kendi kişisel ofisine bağlı iki katlı bir kütüphane. Brezilya gül ağacı ve traverten mermer salonlar gibi tüm spesifik detayları vurgulamıyor ama ben tüm nefis, zengin detayları fark ediyorum.

Üst katta, en büyüğü onunki olmak üzere üç büyük yatak odası var. Hepsi havadar, mobilyalar çok hantal değil, kumaşlar ince ve yumuşak.

"Burada *havuzunuz mu* var?" Şaşkınlıkla yatak odasının veranda kapısının hemen dışındaki dikdörtgen yüzme havuzuna bakıyorum, kristal mavisi sular bu sıcak ve yapışkan havada, bu saatte bile çok davetkâr görünüyor.

"İstersen içeri girebilirsin."

"Takım elbisemi

getirmedim."

O derin, gırtlaktan gelen kıkırdaması iliklerime kadar titretiyor. "Gerçekten takım elbise giymene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Etrafımızdaki binalara göz gezdiriyorum. Uzakta, neredeyse göz hizamda bir sürü bina var. Beni burada çıplak görebilirler miydi?

O sırada Henry'nin telefonu çaldı. O cevap verirken ben de oraya yürüyorum ve sandaletlerimi çıkarıp ayak parmaklarımı suya daldırıyorum. Beklediğimden de sıcaktı. Ben

kesinlikle hava karardıktan sonra yüzmeye gideceğim.

"Abbi, gel." Avlu kapısında durmuş beni bekliyordu. "Buraya gel çünkü hemen şimdi seks yapacağız" tarzında değil.

"Ne yapıyoruz biz?"

Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Akşam yemeği için dokuzda Margo ve erkek arkadaşıyla buluşacağız. Hazırlanmak için fazla vaktimiz yok."

Margo Lauren? "Nerede?"

"Bir Fransız mekanı. Şehrin en iyisi olması gerekiyor. Sonra da dışarıda, eminim. Neresi olduğunu bilmiyorum. Planları onun yapmasına izin verdim. Gece hayatını seviyor."

Elbiseme bakıyorum. "Kulüp için pek hazırlıklı gelmedim." Seçecek bir şeyim olduğundan değil.

"Onun adamları yolda. Seni hazırlayacaklar." Tişörtünü çıkarıp elbise gömleğinin yanına yatağa fırlatıyor ve sonra tokasına doğru ilerliyor, ben orada öylece durup altın sarısı vücuduna bakarken, iki gece önce gergin ve terden sırılsıklam olduğu zamanları düşünüyorum.

Bu benim.

Ve sadece onu görmek bile kanımın damarlarımda dolaşmasına neden oluyor.

Pantolonu inerken kendimi onun için hareket ederken buluyorum. Bana ne yaptığının farkında bile değil, aklı saat dokuzdaki teslim saatinde. Geç kalmayı sevmez, özellikle de bir iş toplantısı içinse.

"Abbi, olacaklar-" Elimi boxer külotunun içine sokup aletini kavradığımda protestosu yumuşak bir iniltiyle kesiliyor. Anında avuçlarımın içinde büyümeye başladı.

Gülümsüyorum ve yatağın kenarına, onun önüne oturuyorum. Onu itiyorum İç çamaşırlarını kalçalarından çıkarıp parkeye bıraktım. Sonra öne eğildim ve dilimin ucunu boyuna kadar gezdirdim.

"İşini bitirmeni sağlayacağım," diye uyarıyor.

Dudaklarımı sikinin ucuna doluyorum ve aşağı kayarak onu tamamen içime alıyorum. Haftalardır bunu yapmanın hayalini kuruyordum.

Dudaklarında hınzır bir gülümseme var. "Tamam.... Bunu sen istedin." Bacaklarını ayırıyor ve sonra başımın arkasını kavrayarak ağzıma hafifçe girip çıkmaya başlıyor, saçlarımı yüzümden uzak tutuyor, böylece uzunluğunun içimde kaybolduğunu, boğazımın arkasına çarptığını görebiliyor.

"Alo?" Bir kadın sesi uçsuz bucaksız uzayda yankılanıyor.

Geri çekilmeye çalışıyorum ama Henry'nin eli başımın arkasını sıkıca kavrıyor.

"Merdivenlerin üstündeki ilk yatak odasına yerleşin. Bir dakika içinde orada olacak!" Henry sesleniyor, gözleri hâlâ bende, gözlerinde o hınzır parıltı. Daha yumuşak bir sesle, "Sikimi emmeye devam et, Abbi. Ne kadar çabuk bitirirsem, yakalanma ihtimalimiz o kadar azalır."

Kapı ardına kadar açık ve Henry'nin odası, merdivenlerden çıkan ya da ilk yatak odasında duran hiç kimsenin bunu görmeyeceği kadar koridorun sonunda olsa da, bir soru sormak ya da başka bir şey için aşağıya inerlerse, bunu görecekler. Bu haliyle, korkarım yakında duyacaklar.

Henry hiç endişeli görünmüyor. Aslında ağzımın içinde şişiyor. "Ya böyle yaparsın ya da seni yatağa yatırıp işini öyle bitiririm. Hangisini istersin?"

Bu, buna tercih edilebilir mi?

Hayır, sanmıyorum.

İç geçiriyor, parmaklarının tersiyle yanağımı sıyırıyor. "Hadi bebeğim. Şimdi gelmem gerekiyor."

Gelmesini istiyorum ama duşta tek başına değil. Bu yüzden ikinci kata çıkan merdivenleri tırmanan birden fazla ayağın sesini duymazdan gelmeye çalışıyorum.

En azından doğru yatak odasını bulmuş görünüyorlar.

"Kaç beden demiştiniz?" diye sesleniyor bir kadın.

"Dört numara. Ayakkabılar altı numara. Göğüsler 36D." Henry benim yerime cevap veriyor, ağzıma dalmaya başladığında sesinde bir dalgalanma oluyor. Bütün bunları nereden biliyor, bilemiyorum.

"Ve Margo siyah bir elbise istediğini söyledi?"

Henry'nin dudakları aralanıyor, bana bakarken gözleri şehvetle kararıyor. "Evet," diye çıkmayı başarıyor ve sonra eli başımın arkasını sıkıca kavrıyor. Yakışıklı yüzünü bir buruşturma kaplıyor ama sıcak, tuzlu sıvı ağzımda patlarken ve uzunluğunun nabzının attığını hissederken ondan tek bir ses çıkmıyor. Bu şimdiye kadarki en hızlı boşalmasıydı. Sanki yakalanma riski onu daha da tahrik etmiş gibi.

Üzerinden kayarken sertçe emiyorum, rahatsız edici bir homurtu duyuyorum -çok hassas- ve sonra ağzımda kalanları yutuyorum.

Başparmağının ucuyla alt dudağımı okşuyor, bana bakarken gözlerinde hayranlık dolu bir parıltı var, göğsü inip kalkıyor. "Sen " Sözleri soluklaşıyor.

Neyim ben?

Elimi tutup beni yukarı çekti. Şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra kıçıma bir tokat atarak beni kapıdan çıkardı. "Acele et. Fazla vaktimiz yok."

~ ~ ~

Yarım saat sonra merdivenlerden inerken acele etmiyorum, Bonnie ve Morgan'ın bana giydirdiği topuklu ayakkabılar şimdiye kadar giydiğim her şeyden daha yüksek. Tehlikeli derecede yüksek değil ama yine de dikkatli olmazsam gelecekte yüzüstü yere kapaklanacağımı tahmin ediyorum.

Yirmili yaşlardaki ekip üzerimde hızla çalıştı, Bonnie makyajda, Morgan saçta, ikisi de beni giydirmede. Modellikte çalışıyorlar.

podyum gösterileri için mankenleri giydiriyorlar, bu yüzden görünüşe göre sıkı zaman çizelgelerine ve çok fazla et görmeye alışkınlar. Bu yüzden elbisemi soyarken ve göğüslerimi bantlayabilmek için sütyenimi açarken hiçbir şey düşünmediler. Kendimi giydirilen bir Barbie bebek gibi hissettim, soğuk parmakları bana daha önce sadece erkeklerin dokunduğu yerlerde dokunuyordu. Ama sineye çektim ve orada öylece durdum, yapmaları gerekeni yapmalarına izin verdim, sonucun buna değeceğini biliyordum.

Henry merdivenlerin dibinde duruyor, sırtı bana dönük, telefonda biriyle konuşuyor. Tepeden tırnağa siyahlar içinde çarpıcı görünüyor, özel dikim elbise pantolonu kıçını çok lezzetli bir şekilde sarıyor.

Topuklarım travertene vurarak başını bana doğru çekiyor.

Bana giydirdikleri seksi siyah straplez elbiseyi göstererek onun için bir dönüş yapıyorum. Etime yapışmayacak kadar bol ve kısa. Daha önce bacaklarımın uzun göründüğünü sanıyordum ama bu topuklularla kendimi 1.80 boyunda gibi hissediyorum.

Dumanlı göz makyajı ve saçımdaki gevşek buklelerle birlikte, bu gece Henry'nin koluna aitmişim gibi hissediyorum. Ya da en azından öyle görünüyorum.

"Evet, tamam. Gitmem gerek. Yarın yolda daha çok konuşuruz." Boş bardağını tezgâhın üzerine bırakıyor, bakışları tüm vücudumda geziniyor. "Gittiler mi?"

"Evet, birkaç dakika önce. İyi görünüyor muyum?"

Aramızdaki mesafeyi saniyeler içinde kapatmak için ileri atılıyor ve elleri doğrudan elbisemin eteklerine gidiyor. Elbisemi belime kadar kaldırıyor. Elbiseyi orada tutuyor ve uzun bir süre, kızların bavulundan çıkan siyah külotla kaplı alt tarafıma bakıyor. Kalçalarım, bana orada yapacağı her şeyin beklentisiyle birbirine yapışıyor.

Sonunda, ağır bir iç çekişle, bırakıyor ve geri adım atıyor. Elbisem tekrar yerine düştü. "Hemen gitmeliyiz yoksa bu gece hiçbir yere gidemeyeceğiz."

Benimle göz göze geldi ve şaka yapmadığını anladım.

Azıcık bile değil.

Dokuzuncu Bölüm

Şoförümüz trafikte dolanıyor, önünü kesen sayısız taksiden kaçmak için sarsılıyor. Burası korna sesleri ve kırmızı ışıklarla dolu bir deniz. Bu şehirde kim nasıl araba kullanıyor bilmiyorum.

"Peki, nasıl biri?"

"Kim, Margo mu? Hoş biri." Bakışları pencereden dışarı

kayıyor. "Peki ya şu erkek arkadaşı?"

"Onunla hiç tanışmadım."

"Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Bu sorular da neyin nesi?" Dönüp bana bakıyor. "Hâlâ bir şeyler olduğundan mı endişeleniyorsun?"

"Hayır." *Olabilir.*

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi bana düz bir bakış atıyor. Ama eli bacaklarımın arasındaki çatlağa yerleşiyor, başparmağı pürüzsüz tenimde geziniyor. "Endişelenecek bir şey yok, söz veriyorum. Bu kesinlikle bir iş."

"Kulüplere gitmek iş için mi?"

"Bazen öyle. Bu gece eğlence için. Biz de arkadaş olduk."

Henry'nin arkadaşlarından bahsettiğini duymak garip. Hiç arkadaşı olmadığı düşünülebilir. Ama görünüşe göre var. Muhteşem Fransız süper model arkadaşları.

"Sakin ol. Onu seveceksin." Dudağı bir gülümseme imasıyla seğiriyor. "Bence o da senden hoşlanacak."

~ ~ ~

"Abigail! Sonunda seninle tanıştığıma sevindim," diye mırıldanıyor, Fransız dilinde çok hoş bir selamlama. Yemek masasının etrafında dönüyor, söğüt gibi,

Narin vücudu her adımda baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyor, krem rengi elbisesi hareketleriyle birlikte akıyor. Kuzgun kanadı renginde ve loş mum ışığındaki restoranda bile bir şekilde parlak olan poker düz saçlarıyla büyük bir tezat oluşturuyor. Omuz hizasındaki küt saçları köşeli yüzünü çok güzel çerçeveliyor.

Bacaklarımın uzun göründüğünü sanıyordum ama sadece kendimi kandırıyormuşum. Benden beş santim daha uzun duruyor ve tek gördüğüm bacaklar ve diri göğüsler.

Omuzlarımı kavrıyor ve sol yanağımı öpmek için eğiliyor, sonra başını diğer tarafa çevirip aynısını sağ yanağıma yapıyor. Saçları nefis kokuyor. Geri adım atıyor, keskin yeşil gözleri yüzümü yakından inceliyor.

Sıcak ve dostane karşılama o kadar beklenmedikti ki, ne diyeceğimi bilemedim.

Sanki benimle tanışmak için bekliyormuş gibi

konuşuyor. Henry ona benden ne zaman bahsetmiş?

Sonunda bir "merhaba" diyebildim. Çünkü ben böyle yumuşak başlıyım.

"Henry. İki gece üst üste. Bu bir zevk." Kadın da onunla havadan öpüşüyor, ama Henry Fransızlarla nasıl başa çıkacağını bilen sofistike bir adamın zarafetiyle buna karşılık veriyor.

Adam uzaklaşıyor ve kadın ona hayranlıkla

gülümsüyor. Sanki onu istiyormuş gibi.

Kes şunu, Abbi. Kıskançlık yapma.

Olmamak çok zor, şimdi onun önünde dururken daha da zor. Fotoğrafı görmemle Henry'nin mesajıma cevap vermesi arasında geçen bir saat içinde okuduklarım dışında onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Yirmi beş yaşında ve Fransız kraliyet ailesinden sayılabilecek bir aileden geliyor; babasının ataları kral ve kraliçeymiş. On dört yaşında mankenliğe başladı ve dünyadaki tüm büyük podyumlarda defalarca yürüdü. Şimdi Times Meydanı reklam panolarını ve otobüs duraklarını, mağaza vitrinlerini ve dergi kapaklarını süslüyor.

O mükemmel, egzotik ve göz alıcı.

Henry'nin koluna benden daha çok yakışırdı.

Kes şunu, Abbi. Henry seninle.

"Bu Joel. Joel, Henry ve Abigail."

Henry'nin adını söyleme şekli, *H*'yi tamamen atması, çok çekici. Tam adımı kullanması umurumda bile değil; dilinden dökülürken kulağa büyüleyici geliyor.

Erkek arkadaşı Joel, uzun boylu, yakışıklı, gamzeli ve gözlerinde muzip bir parıltı olan sarışın bir adam, önce Henry'nin elini sıkmak için ayağa kalkıyor ve sonra yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor, baharatlı parfümü burun deliklerimi gıdıklıyor, aynı derecede çekici Fransız aksanı kulak zarlarımı okşuyor. Yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ediyorum.

"Daha önce burada yemek yedin mi Abigail?" diye soruyor ve beni hemen yanındaki görkemli berjer koltuğa oturtuyor. Bu restoranla ilgili her şey özenli - yukarıda asılı şamdanlardan şam duvar kağıdına, smokinli şampanya servisi yapan garsonlara kadar. Tabakların fiyatını görmek istediğimden bile emin değilim.

"New York'a hiç gitmedim," diye itiraf ediyorum.

"Ne?" Güzel gözleri abartılı bir şaşkınlıkla açılırken birden bire bir dizi Fransızca kelime geveledi. "Joel, Henry'yi Abigail'inin burada görülecek her şeyi gördüğünden emin olması için ikna etmeme yardım et. Bu şehri gerektiği kadar takdir ettiğini sanmıyorum."

Onun Abigail'i.

Henry yanılıyordu, ondan

hoşlanmıyorum. Margo Lauren'e

bayılıyorum.

~ ~ ~

Margo elbisesinin üzerinden dümdüz karnını okşarken sevimli, şakacı bir ses çıkarıyor. "Artık resmileşti. Burada çok fazla yedim ve içtim,

her zamanki gibi. Gidip çalışmam lazım."

Telefonuma baktım. Saat gece yarısı. Üç saattir telaffuz edemediğim yemekler yiyor ve bayıldığım kırmızı şarabı içiyoruz. Zaman

Margo'nun podyum felaketleriyle ilgili komik hikayeler anlatması ve şu anda dünyanın dört bir yanındaki sanat müzelerinde eserleri asılı olan bir fotoğrafçı olan Joel'in kariyeri boyunca uğraşmak zorunda kaldığı korkunç modellerle ilgili korku hikayelerini paylaşmasıyla hızlı bir şekilde geçti.

Henry garsonun dikkatini çekmek için arkasına bakar. Garson koşarak gelir ve Henry ona kartını uzatır.

"Hayır, Henry! Dün gece de bir şeyler almışsın," diye uyarıyor Margo, masanın öbür ucuna uzanıp elini onunkinin üzerine koyarak. Bu çok samimi bir hareket ve doğrudan benim önümde. Joel'e bakıyorum. Fark etmiş olmalı, ama bundan hiç de etkilenmiş görünmüyor.

Gerçekten sakinleşmem gerek. Onun peşinde olduğundan şüphelenmemi sağlayacak hiçbir şey yapmadı.

Henry Fransızca bir şeyler geveliyor -çünkü, evet, Henry'nin Almanca ve İspanyolca'nın yanı sıra yatılı okulda geçirdiği yıllardan dolayı Fransızca'yı da akıcı bir şekilde konuştuğunu yeni öğrendim- ve o da elini sıkıp çekiliyor.

"Güzel. Ama şatoma ziyarete geldiğinizde, bu benim için bir ziyafet olacak." Bana döndü. "Sen de geleceksin, Abigail. *Oui*?"

"Uh... *oui*?" Henry'nin Margo'yu dikkatle incelediğini görmek için ona doğru bir bakış fırlatıyorum.

Ona Fransızca bir şeyler daha söylüyor. Ses tonunu okuyamıyorum ama kulağa pek de rahatmış gibi gelmiyor.

Margo sadece omuz silkti ve bana göz kırptı. Bu

da neydi şimdi?

Fransızca öğrenmeliyim.

Joel elleriyle masaya vuruyor. "Hazır mıyız?"

Margo bir kedi zarafetiyle sandalyesinden kalkıyor. Acaba tüm modeller mi böyle hareket ediyor, yoksa sadece Margo mu? O ve Joel önümüzde yürüyüp bizi restorandan çıkarırken onu takdir etmemek mümkün değil, sırtı çıplak, ince ama kıvrımlı kalçaları her adımda sallanıyor, kumaş yuvarlak kıçını öyle sıkı sarıyor ki kendimi çıplak halinin nasıl göründüğünü hayal ederken buluyorum. Daha önce yaptığımı hiç sanmadığım bir şey. Onda tam olarak anlayamadığım bir çekicilik var.

"Ondan etkileniyorsun."

Henry'nin alçak sesle ve kulağıma doğru söylediği sözlerle irkiliyorum. "Hayır, korkmuyorum!"

Kıkırdıyor. "Bundan utanmana gerek yok. Çok az kişinin görmezden gelebileceği bir çekiciliği var, tamamen heteroseksüel kadınların bile. Ki bu kadınlar da azınlıkta."

"Yani ondan etkileniyorsun?"

Eli sırtımın alt kısmına yerleşiyor, parmakları elbisemin altından geçerken çıplak tenimi ısıtıyor, serçe parmağı kıçımın en üst kısmıyla oynuyor. "Seni istiyorum."

Çenesine hızlı bir öpücük kondurmak için parmak uçlarıma kadar uzanıyorum. Ama konuşmadan tamamen kurtulamıyorum. "Sana asıldı mı?"

Kelimelerini dikkatle seçmek istercesine tereddüt ediyor. "Margo son derece seksi bir insan. Sana asılıyor, asılmadığı zamanlarda bile."

Kaşlarımı çatıyorum, bununla ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. Bekleyen siyah bir cipe bindiğimizde hâlâ anlamaya çalışıyorum.

~ ~ ~

"Buranın adı ne?" Müziğin üzerine bağırıyorum. Gözlerim ışığa uyum sağlamakta zorlanıyor. Az önce çıktığımız restorandan daha loş ama Karanlık, dans pistinin üzerinde yanıp sönen flaşlar ve diğer spot ışıklarıyla dağıtılır.

Henry cevap vermiyor ya da belki de cevap veriyor ve ben onu duyamıyorum. Kulübün derinliklerine doğru ilerlerken, dansçı kalabalığını geçerken, ağır bas müzik göğsümde ve boğazımda gümbürderken, kolu gevşek ama koruyucu bir şekilde sırtımda asılı duruyor.

Margo merdiveni koruyan fedaiye bir gülümseme atıyor ve o da ipi kaldırarak merdivenlerden çıkmamıza ve ikinci kata çıkmamıza izin veriyor; burada Margo'yu siyah deri sütyenli ve gördüğüm en kısa siyah şortlu bir kadın karşılıyor

ve ona odasının hazır olduğunu söylüyor. Bizi bir koridordan geçirerek tavandan tabana bir pencereden dans pistine bakan küçük bir özel odaya götürüyor. Oda, yuvarlak bir masa ve onu çevreleyen dört deri sandalye için yeterince büyük.

Margo iç çeker. "İşte böyle. Bu çok daha iyi. Kendimi düşünürken duyabiliyorum!"

Müzik hâlâ gürlüyor, bedenimi titretiyor ama artık boğuk. Konuşmak için bağırmamıza gerek yok.

Pencereye gidip müzik eşliğinde dans eden kalabalığı izliyorum. Birbirine dolanmış uzuvlar ve sallanan kalçalar, bazıları kendi dünyalarında dans ederken, diğerleri üç ya da dört kişilik gruplar halinde, birbirlerine sıkıca bastırılmış, gülüp eğlenirken içkileri bir o yana bir bu yana savruluyor. Çoğunun sarhoş olduğunu varsayıyorum.

Eller elbisemin yanlarından ustalıkla kayarak çıplak göğüslerimi doldurmadan bir saniye önce birinin arkamdan yaklaştığını hissediyorum.

"Henry!" Ellerini tutup çekerken yüzüm yanıyor. Kafamı kaldırdığımda onu sırıtırken buldum.

"Tek yönlü."

"Ne?"

Henry cama vurarak, "Pencere," dedi. "Biz onları görebiliyoruz ama onlar bizi göremiyor."

Kalbim hâlâ hızla çarpıyor olsa da kendime nefes almak için bir şans tanıyorum. "Bu hiç komik değil! Senbeni uyarmalıydın.Ve ayrıca "

Ona bir

Bilerek ters ters bakıyor, sonra arkamızda içki doldurmakla meşgul olan Margo ve Joel'e başıyla selam veriyor.

"Güven bana, umurlarında değil." O dolgun dudaklarıyla ağzımı ıslatmak için eğiliyor, parmağı gizlice üstüme girip göğüs ucumda geziniyor. "Özür dilerim, kızma."

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsüyorum. Sanki dokunduğu için ona kızabilirmişim gibi.

Ben.

"Votka ya da tekila!" Margo sesleniyor. "Abigail, sen seç." Arkamızda, dört shot bardağını sıraya diziyor.

"Benim oyum ikisine de değil. Onu daha önce sarhoş gördüm ve onu eve taşımak istediğimi sanmıyorum." Sözlerini kıçıma şakacı bir tokat atarak yumuşatıyor, eli daha sonra da devam ediyor.

"Bu gece frijit bir yaşlı kadınsın Henry!" Margo alay eder ve Joel'in kahkahasını kazanır. "Seç birini!"

"Tekila, sanırım?"

Henry başını sallıyor. Oturuyor ve beni kucağına çekerek, "Buna pişman olacaksın," diye mırıldanıyor.

Bardağımı uzatırken bana göz kırpıyor, parmak uçları benimkilerin üzerinde dans ediyor. "Fondip!"

Henry'nin dikkatli bakışları altında atışı yapmayı başarıyorum, yüzüm tiksintiyle buruşuyor. "Bu korkunç."

"Evet, özellikle de siz ikiniz üç şişe şarabı paylaştıktan sonra."

"Hayır, yapmadık," diye inkar ediyorum, ama yaptığımızdan oldukça eminim çünkü şu anda kendimi oldukça rahatlamış hissediyorum.

"Bir şişesi beş yüz dolar olan faturayı ben ödedim, o yüzden sanırım bilirim."

Ağzım açık kaldı. Menüde fiyatlar bile yazmıyordu, bu yüzden o yemeğin ne kadara mal olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Al, bir tane daha iç. Tadı daha güzel olacak." Margo elime bir kadeh daha sıkıştırıyor ve beklentiyle beni izliyor.

Geri döküyorum. Ve yaltaklanıyorum. "Yalan söyledin." Hiçbir şey olmasa, daha kötü olabilirdi.

Yine de, vücudumda dolaşan ve beni içten içe ısıtan yanmayı şimdiden hissedebiliyorum.

Henry kıkırdayarak bir şişe su açtı. "Bunu iç yoksa bu gece kusacaksın ve saçını tutmak için başka nedenler de bulabilirim."

Margo ve Joel dikkatlerini dans pistine çevirmiş, sırtlarını bize dönmüşlerdi, ben de bu fırsatı değerlendirip eğildim ve burnumu Henry'nin kulağına dayadım. "Ne gibi?" Fısıldıyorum, dişlerimin kulağının memesine sürtünmesine izin veriyorum.

"Buna burada başlamak istemezsin Abbi, güven bana." Bana uyaran bir bakışla suyu uzattı. "İç şunu."

Göğsüne yaslanıyorum, vücudum şaraptan ve tekiladan gevşemiş, müzikten mırıldanıyor ve Joel ile Margo'nun aşağıdaki kalabalığı gözetleyişini izlerken suyumu içiyorum. Gözlerim özellikle Margo'nun üzerinde, kalçaları müzikle birlikte sallanıyor, parmak uçları her an kaldıracakmış gibi elbisesinin eteğiyle oynuyor, bacaklarını neredeyse müstehcen bir şekilde açmış.

Tanrım, dans ederken daha da baştan çıkarıcı oluyor. İşte bu, o baştan çıkarıcı. Burada Henry'nin kucağında oturuyorum, büyülenmiş bir halde, çıplak nasıl görüneceğini merak ediyorum.

Şarkının bir noktasında Joel onun arkasına geçiyor ve onunla dans etmeye başlıyor, kalçaları aşağıdaki insanların yaptığı gibi ona sürtünüyor.

Henry kulağıma, "Gitmeliyiz," diye fısıldıyor ve bunu boynuma kondurduğu uzun bir öpücükle takip ediyor, eli kalçamın üzerinde yavaşça ileri geri gidip geliyor. Bu otomatik bir hareket, dönüp dudaklarını dudaklarımla buluşturma ihtiyacım. Sanırım alkol, müzik ve bütün gece çaldığı dokunuşlar -gerçekten varlığı- sonunda bir sonuca ulaştı çünkü aniden eve gitmek için sabırsızlanıyorum.

"Tamam."

Joel'in Margo'nun elbisesini kalçalarına kadar sıyırdığını görmek için tam zamanında geri dönüyorum. Külot bile giymemişti.

Elbisesinin üst kısmını aşağı çekip dolgun göğüslerini ortaya çıkarınca ağzım açık kalıyor. Ellerini elbisenin üstünden geçen metal çubuğun üzerine koyuyor.

önündeki pencereye doğru uzanıyor, duruşunu bacaklarını açacak şekilde ayarlıyordu. "Aman Tanrım. Gidiyorlar mı-"

Sırtı bize dönük olan Joel kemerinin tokasını karıştırıyor, fermuarını açıyor. Pantolon. Kendini onun arkasında konumlandırırken kalçalarının etrafında gevşerler. Adam içine girerken kadın çığlık atıyor.

Tam önümüzde, kalabalık kulübe bakarak sevişecekler. Dönüp Henry'ye bakıyorum. "*Kesinlikle* gitmeliyiz."

Beni duymuyor gibi görünüyor, gözleri -kapalı ve ateşli- onlara kilitlenmiş, Margo'nun çıplak etinin üzerinde kayıyor, eli kalçamda sıkılıyor.

Onu istemediğini söylemiş olabilir, ama pantolonunun içindeki şişkinliğin büyüdüğünü, malzemeyi zorladığını hissedebiliyorum.

Margo Fransızca bir şeyler mırıldanıyor ve Joel onu bize doğru çeviriyor. Kıçını metal çubuğun üzerine yerleştirip bacaklarını kaldırıyor. Adam tekrar içine giriyor.

"Henry...," diye mırıldanıyor, baştan çıkarıcı gözleri onunkilere kilitlenmiş, Fransızca bir şeyler söylüyor, sonunda hafif bir iniltiyle dudaklarından bir "lütfen" dökülüyor.

Cevap vermiyor ama onunla göz temasını da kesmiyor -gözleri, göğüsleri, Joel'in onunla birleştiği yer- çenesi geriliyor. Tüm vücudu geriliyor, parmakları beni neredeyse acı verecek kadar sıkıyor.

Sanki burada değilmişim gibi hissediyorum.

Ve aniden burada olmak, birbirlerini gözleriyle sikmelerini izlemek *istemiyorum*.

Henry'nin kucağından iniyorum, çantamı alıp kapıya yönelirken boğazımda keskin bir top şişiyor.

"Abigail..." diye sesleniyor o alçak, uyarıcı ses tonuyla.

"İşin bittiğinde seninle dışarıda buluşuruz," diyerek kapıyı açıyorum. Ben aceleyle ilerlerken koridor biraz sallanıyor. Ya da ben sallanıyorum, ki bu daha muhtemel, tekila bana sert vuruyor.

Merdivenlere kadar gelmiştim ki bir el dirseğimi yakaladı. "Nereye gidiyorsun?" Bana kızgınmış gibi konuşmaya cüret ediyor.

"İkinizi biraz yalnız bırakayım dedim." Kolumu çektim ve merdivenlerden inmeye başladım.

Düşündüğümden daha sarhoşken, bu topuklularla çok hızlı. Nasıl bu kadar hızlı oldu?

Ayak bileğim kıvrılıyor, ardından dizim bükülüyor. Vücudum öne doğru çöküyor.

Henry bir şekilde aniden yanımda beliriyor, kolu belime dolanıyor, omzu yuvarlanmamı engelliyor. Yolun geri kalanında beni hızla aşağıya taşıyor.

"Beni yere bırak! Yürüyebilirim."

"Topuğunu kırmışsın," diye mırıldanarak kalabalığın arasından ilerliyor.

Saniyeler içinde beni bir cipin arkasına bindirdi. "Bir dahaki sefere sana içmeyi bırakmanı söylediğimde, lütfen dinle."

"Özür bile dilemeyecek misin?"

Karşılığında aldığım sert bakış, bir an için kendimi ve öfkemi sorgulamama neden oluyor. "Ne için?" Bunu çok soğukkanlı bir şekilde söylüyor.

"Bana yalan söylediğin için."

Çenesi gerilir. "Eşcinsel bir adam bile ondan etkilenir, Abbi. Sarhoşsun ve saçma sapan davranıyorsun. Pişman olacağın bir şey söylemeden önce hemen konuşmayı kes."

"Onu becermek istiyorsun, itiraf et!" Tıslıyorum. Bu konuşmayı şoförün önünde yaptığım için utanmalıyım ama duygularımdan mı yoksa alkolden mi -muhtemelen her ikisinden de- ağzımdan çıkan kelimeleri kontrol edemiyorum.

Küçümseyici bir gülümseme dudaklarını büküyor.

Bunu fark etmek mideme inen bir yumruk gibi. "Zaten yaptın." Tabii ki öyle.

İnkar etmiyor.

Çok aptalım.

Şoför binanın önüne yanaşana kadar sessiz kaldık. Dışarı fırlıyorum ve ondan uzaklaşmak için çaresizce ön kapıya doğru koşmaya başlıyorum. Yerden kalkıp tekrar Henry'nin kollarına atılmadan önce ancak on adım atabildim. Beni rıhtımdan kamarama taşıdığı zamanki kadar romantik değil. Bu sefer sadece ondan uzaklaşmak istiyorum. "Beni yere bırak!"

"Binama sarhoş ve çıplak ayakla giremezsin. Daha kibar ol, Abigail."

"Çünkü Margo'nun senin önünde erkek arkadaşını becermesi *çok* klas," diye çıkışıyorum.

Taş mavisi gözleri kapıyı tutan güvenlik görevlilerine dikiliyor. "İyi geceler beyler." Özel odasına girene kadar beni bırakmıyor.

Asansör. Sorunsuz bir yolculuktu ama yine de midem bulanıyordu, sinirlerim bozulmuştu. "Bana nasıl yalan söyleyebildin ve beni bu gece onunla dışarı çıkarabildin?"

"Ben hiç yalan söylemedim."

Asansör kapıları açıldığında küçük bir hayal kırıklığı çığlığı attım. Fuayesine doğru hızla ilerlerken masaya çarpıyorum. "Her neyse."

"Ben hiç yalan söylemedim!" Henry bağırıyor. Onun sesini yükselttiğini duymak çok nadirdir.

Normalde sözleri buz gibidir, sesi kesicidir. Ama bağırdığını duyunca... Merdivenlerin dibinde donup kaldım.

"Hiç sormadın."

"Saçmalık, yapmadım! Bana bunun sadece bir iş ilişkisi olduğunu söylemiştin." "Öyle."

"İş ilişkisi kurduğunuz her kadınla yatıyor musunuz? Tanıştığın her kadınla yatıyor musun? Çünkü öyle hissetmeye başladığım kesin!"

"Dikkat et, Abbi," diye homurdanıyor.

Tanrım, iyi hissetmiyorum. Oda dönmeye başladı. "Neden bana söylemedin? Bana bunları söylemediğinde, bir şeyler sakladığını düşünüyorum."

"Çünkü bir yıl önce oldu. Ve geçmişte onunla yatıp yatmadığımı sormadın. Sorsaydın sana söylerdim. Aramızda bir şey olup olmadığını sordun ama yok."

Bir şekilde bunu bana çeviriyor, sanki açık sözlü olmaması benim suçummuş gibi. "Yani onunla yattın, belli ki hala seninle yatmak istiyor, bunu inkar etme!" Ağzını açtığında bağırıyorum. "Ve şimdi bu otel için onunla ortaklık kuruyorsun. Bununla nasıl başa çıkabilirim?"

Bana bir bakış fırlattı. "Aynı şekilde, becerdiğin yer ekibinden biriyle hâlâ konuşuyor olmanla da uğraşıyorum. Hâlâ benim yanımda çalışan adamla ve sikişmek *dışında* her şeyi yaptığın adamla, çünkü *çok* istememe rağmen onları kovmayacağıma dair sana söz verdim."

Bu hatırlatma tartışmamın sıcak havasını biraz olsun azalttı. "Tamamen dürüst davrandım. Ronan ve Connor'a ne olduğunu sana tam olarak anlattım. En azından sen de aynısını yapabilirdin."

"*Tam olarak* ne olduğunu bilmek ister misin?" O korkutucu tavrıyla bana doğru yaklaşmaya başladı. "Tamam, Abbi. On iki ay önce Margo'yla tanıştım ve Fransa'daki yerle ilgili teklifini yaptı. Orayı görmek için uçtum. Onu ve o zamanki erkek arkadaşını sevişirken izledim. Sonra bana katılmamı teklif etti.

Ben de öyle yaptım." Tam önümde durdu, devasa vücudu üzerimde geziniyordu. "Sikimi onun ağzına ve kıçına soktum. Bu yeterince açıklayıcı mı?

Daha fazla ayrıntı ister misiniz?"

Tam zamanında tuvalete koşuyorum, kusmuk boğazıma kaçıyor.

Onuncu Bölüm

Sabah güneşi gözüme vururken kendime geliyorum ve bir el kalçamda beni hafifçe sarsarak uyandırıyor.

"Abbi? Kalkma vakti geldi."

Gözlerimi kısarak ışığa karşı saati kontrol ederken inliyorum. Sabah sekiz. "Bütün gün bizim sanıyordum." Erken kalkan deli o, ben değilim. Ağzımdaki buruk tat irkilmeme neden oluyor. "Biraz su alabilir miyim?"

"İşte burada." Yanımdaki şilte batıyor ve iki Tylenol ile birlikte soğuk bir bardak elime tutuşturuluyor. Doğrulmak ve hapları yutmak için mücadele ediyorum. "Tanrım, neden bu kadar çok içmeme izin verdin!" Güneş ışığına meydan okuyarak başımı kaldırdığımda Henry'nin düz bakışlarını görüyorum ve hemen bakışlarımı indiriyorum. Çırılçıplaktım.

"Elbisen banyoda asılı. Kuru temizlemeye gitmesi gerekecek," diyor sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi.

"Neden? Tanrım." Tuvalete kustuğum anılar gözümün önünden geçerken Düşüncelerim. Henry ile ilk gecemi sarhoş ve kusarak geçirdim. Bu anılar kısa sürede yerini daha korkunç olanlara bırakıyor: Margo ve Joel barda, Margo'nun gözleri Henry'ye kilitlenmiş, Henry onun tarafından büyülenmiş.

Henry'nin onunla çoktan yattığını itiraf etmesi.

"Aman Tanrım." Tekrar kusmaya hazır hissederek bir topun içine kıvrıldım.

"Evet." İç geçiriyor, bakışları pencereye doğru kayıyor. Çoktan duş almış ve giyinmişti. "Hadi ama. Uçaktan önce duş almak istiyorsan, şimdi alsan iyi olur."

Gözlerim yaşarmaya başladı. Margo'yla yattığı için dün geceki kadar üzgün değilim. Şimdi kendimi her şeyden çok aptal gibi hissediyorum, özellikle de bu kadar uzun zaman önce olduğu düşünülürse. Ve aramızdaki her şeyi kalıcı olarak mahvettiğim için panikliyorum. "Bu kadar mı yani? Kavga ettik ve sen beni bir uçağa atıp sabah ilk iş eve mi gönderiyorsun?"

"Bu bir kavga değildi, Abbi. Kendine güveni olmayan küçük bir kız gibi davranıyordun. Bunun benim için ne kadar itici olduğunu biliyorsun."

"Özür dilerim, sadece " Neden bu kadar çok içmek zorundaydım ki? Olabilirdim iyi, o atışlardan uzak dursaydım. "Onları izliyordun. İzliyordun. *onu*. Çok üzüldüm."

İçini çekti. "Bak, sana söylemeliydim. Bunu düşündüm ama sen zaten bizim hakkımızda o kadar güvensizsin ki, benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir şeyi büyütmek istemedim."

"Senin hakkında nasıl güvensiz olmayabilirim? Bir kadın tanımıyorum seni istemiyor, Henry. Ve ben *böyle* bir kadınla rekabet edemem." O bir stadyumda vuruş yapıyor ve ben hala oyun alanındayım.

Ve baştan çıkarıcı bir şekilde onun adını söylüyordu.

"Senin hakkında ne hissettiğimi zaten biliyorsun."

"Hayır, yok!" Haykırıyorum. "Bana ne zaman nasıl hissettiğini söyledin?" "Sana *gösteriyorum,* Abbi. Seninle her birlikte olduğumda."

"Margo'ya gösterdiğin gibi mi?"

Sinirli bir şekilde bana bakıyor. "O geceden beri ona dokunmadım. Seninle tanıştığım günden beri başka bir kadına dokunmadım. Sen aynı şeyi söyleyemezsin."

Hatırlatma karşısında irkildim.

"Bak." İç çekiyor, başını öne eğiyor. "Hiçbiri hakkında konuşmaktan iyi bir şey çıkmayacak, bu yüzden bunu hemen durduralım."

"Tamam." En azından ilişkiyi bitirecekmiş gibi konuşmuyor. Yine de ruh halini hissedebiliyorum ve bu ruh hali kötü. Bu yüzden kendimi tekrar kaldırıp ona doğru sürünüyorum, başımı kucağına koyuyorum çünkü şu anda onu nefesimle cezalandıramam. "Bunu telafi etmeme izin ver." Dişlerimi binlerce kez fırçaladıktan ve kaynar suyla duş aldıktan sonra.

Henry'nin kıkırdaması yumuşak ama ben yine de iç çekiyorum çünkü o gülüyor. Parmakları saçlarımı okşuyor. "Keşke yapabilseydik ama gerçekten gitmemiz gerekiyor."

"Neden?"

Beni kucağından indiriyor ve dolabına doğru ilerliyor. İşte o zaman kapının yanında duran ve dün orada olmayan iki bavulu fark ediyorum.

"Yıllık tahminlerimizi yeni aldık ve Wolf otellerimden ikisi düşük performans gösteriyor. Barselona'daki kapanmanın eşiğinde.
Bu, tarihte ekonomik sorunlar yüzünden kapanmak zorunda kalan ilk Wolf Oteli olacak. Bunu düzeltmek için orada sahada olmam gerekiyor. Birkaç kişiyi kovup ekiplerimi yeniden kurmalıyım."

"Ne kadarlığına gidiyorsun?"

"Bilmiyorum. Bugün Los Angeles'a uçuyorum, oradan da Wolf Cove'a geçip kayak tepesi için mühendislerle görüşeceğim. Ondan sonra sanırım beş ya da altı hafta denizaşırı ülkelerde olacağım. Daha uzun da olabilir."

Beş ila altı hafta mı? Belki daha fazla?

Birbirimizi görmeden bu kadar uzun süre dayanma şansımız var mı?

"Seninle aşağıda buluşuruz." Bavullarının saplarını tutuyor ve Henry'nin iş moduna girerek kapıdan çıkıp gider.

Kendimi yataktan sürükleyerek duşa girdim, kalbim ağırlaşmıştı.

~ ~ ~

"Bize bir dakika ver Miles."

Henry'nin jetinin kapısından çıkmadan önce Miles'a gülümsüyorum ama içimden Henry'nin asistanını Henry'yle seyahat ettiği için deli gibi kıskanıyorum. İşimi geri istiyorum. Onunla dünyayı dolaşmak istiyorum.

Henry beni Greenbank'e kırk dakikalık dönüş yolculuğu için asfaltın kenarında bekleyen siyah bir sedana götürüyor. "Bu yolculuğu yarıda kesmek zorunda kaldığım için üzgünüm.

kısa."

"Sorun değil. Anlıyorum." Uyandığımdan beri tek söylediğim buydu: Anlıyorum. Bundan nefret etmeme rağmen dün geceki öfke nöbetimle vermiş olabileceğim zararı yumuşatmaya çalışıyorum. Yine gidiyor olmasından nefret ediyorum. Her şeyi bırakıp gitmemizden, gergin hissetmekten nefret ediyorum.

Henry'nin bana katılmasını ve davranışım için özür dilememe izin vermesini umarak duşta gerekenden daha uzun süre kaldım.

Banyoya girdi ama sadece bana acele etmemi söylemek için.

Sonra bir saatlik uçak yolculuğunda barışmak için bir şans umdum.

Ama Miles oradaydı.

Şimdi onu bu sedana çekmeyi düşünüyorum ama camlar renkli değil.

"Ben seni ararım," diye mırıldanıyor ve bagaja koyması için çantamı şoföre uzatıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi vücudunun kıvrımlarına yaslayarak parmak uçlarıma kadar uzanıp ağzını öpüyorum, dilimi dudaklarının kenarında onun sevdiği şekilde gezdiriyorum.

İnliyor. "Abbi...." Kolonyasının kokusunu içime çekiyorum ve bu beni Wolf Cove'daki o ilk günlere geri götürüyor. "Alaska'yı özlüyorum. Geri dönmeyi çok istiyorum."

Gözlerinde okunamayan bir bakışla bana bakıyor. "Öyleyse gel."

Gülümsüyorum. "Komik."

"Ben ciddiyim. Çarşamba günü Seattle'a uç. Seninle orada buluşuruz ve birlikte yukarı çıkarız."

"Ciddi misin?" Kalbim rahatlamayla kabardı. Beni dışarı davet ediyorsa, hâlâ bu işin içinde demektir. Hâlâ "bizi" denemeye istekli.

"Cuma sabahı Pekin'e gidiyorum, yani kısa bir yolculuk olacak." Henry ile iki gün. En sevdiğim yerde iki gün.

"Tamam."

Kaşları diken diken oldu. "Tamam mı?"

"Sanırım öyle. Kontrol etmem gerekecek." Zaten Jed ve annemi bir geceliğine bırakmıştım. Bu biraz zorlama olabilir.

Hâlâ nemli olan saçlarımı yüzümden çekip alıyor. "Bana haber ver. Miles uçuşlarınızı ayarlayacak."

Eğilerek dudaklarıma derin bir öpücük daha konduruyor. "Gitmem gerek." Yüzümde bir gülümsemeyle koşarak uçağına dönmesini izliyorum.

Alaska'ya geri dönüyorum.

Annemin ne dediği umurumda değil.

On Birinci Bölüm

Havaalanına gitmeme sadece bir saat kaldı.

Seattle'a inmeme yedi saat var.

Henry'yi görmeme sekiz saat var.

Son dakika toparlanmama ara verip uçuş rezervasyonlarıma yüzüncü kez bakıyorum, göğsüm sadece oraya dönme ihtimalinin verdiği heyecanla doluyor. Miles beni Seattle'a birinci sınıf uçağa yerleştirdi. Henry beni jetiyle alacak ve özel uçak pistine uçacağız. Oradan da hızlı bir feribot yolculuğu ile tekrar Wolf Cove'da olacağım.

Garip olacak. Artık orada bir çalışan değilim ve bu da *herkesin* Henry ve benim hakkımda bilgi sahibi olacağı anlamına geliyor.

Jed dün bütün gün huysuz bir çocuk gibi etrafta dolaştı, ama protesto için tek kelime etmedi. Gariptir ki annem de öyle. Dün akşam yemekte biraz burnunu çekti, incinmiş gibi davranarak onu teselli etmemi bekledi. Ben buna kanmayınca, birkaç günlüğüne uzaklaşmayı hak ettiğim konusunda babama gönülsüzce hak verdi. Çok çalışıyordum ve gitmeye hakkım vardı.

Oldukça tuhaftı ama sanırım bunda Rahip Enderbey'in parmağı vardı çünkü onunla telefonda konuştuğunu duydum. Hâlâ onu zamanın bir şeyleri değiştireceğine ikna etmeye çalışıyor. Jed'in Henry'den ayrıldığı gibi benim de ondan ayrılacağımı.

Cammie ile tekrar bir araya geleceğiz. Bunu ne zaman kabul edecekler bilmiyorum-

Aşağıda büyük bir gürültü duyuldu.

Adımları ikişer ikişer atıyorum. "Anne? Babacığım?" Mutfağa vardığımda bir çığlık attım. Annem mutfağın ortasında yere yığılmış, nefes nefese, eli göğsünde kalbinin üzerinde.

"Ambulansa ihtiyacım var!" Babam telefon ahizesine sesleniyordu. Tekerlekli sandalyesinde oturmuş kahvaltısını yapıyordu. Neyse ki telefon ulaşılabilecek bir yerdeydi.

"Anne!" Yere atladım.

"Acıyor!" diye soluk soluğa konuşmayı başarıyor.

"Baba, sanırım kalp krizi geçiriyor!" Bu şaşırtıcı olmazdı. Hem Büyük Büyükanne Pearl hem de Büyükanne Maggie kalp krizinden öldüler, annem henüz çok genç.

"Sol kolun acıyor mu?"

Gözleri açıldı. "Evet!" Kolunu tutuyor ve inliyor.

Aman Tanrım. Bunun olduğuna inanamıyorum. O sadece 39 yaşında. "Tamam, dayan anne! Ambulans geliyor!"

Elimi tutuyor ve sağlık görevlileri gelene kadar sıkıca kavrıyor. "Benimle kal, Abigail. Korkuyorum."

"Tabii ki!" Gözlerim yaşardı. "Seni asla terk etmem."

Celeste Enderbey tam da annemi ambulansa bindirdikleri sırada gelir. Siren seslerini duymuş olmalı. "Ne olduğunu sanıyorlar?"

"Bilmiyorlar. Kalp atışları her yerde."

Celeste kolumu sıktı. "Sen git, ben burada Roger'la kalacağım."

Sağlık görevlileri annemi her türlü makineye bağlarken kendimi bir köşeye sıkıştırdım ve tüm bu süre boyunca onun elini tutmayı başardım.

Ambulans hastaneye doğru koşuyor ve ben dua

ediyorum. Diğer her şey unutuldu.

~ ~ ~

"Hazımsızlık mı?"

Doktora bakıyorum, az önce söylediğini sandığım şeyi düzeltmesini bekliyorum, çünkü yanlış duymuş olmalıyım.

"Dürüstçe mi? Ağrıya başka ne sebep olabilir bilmiyorum. Birkaç kez testten geçtim. Her şey temiz çıktı. Kalbi bile iyi durumda. Açık konuşmak gerekirse, şaşırtıcı. Tek görebildiğim yemek borusunda asit reflüsüne bağlı bir tahriş olduğuydu."

"*Benzin* yüzünden yirmi sekiz saattir bu hastanede mi oturuyorum? Annem pizza yediği için Seattle uçağımı mı kaçırdım?"

Bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Aile öyküsü ve kilosu nedeniyle emin olmak için testler yapmak zorunda kaldık. Ve kalp atışları düzensizdi.

içeri girdiğinde."

"Evet, tabii ki. Bunu yaptığınıza sevindim. Özür dilerim, ses çıkarmak istememiştim...." Nankör, bencil, korkunç. Başımı sallıyorum, hâlâ şaşkınım. "Gazın seni böyle sırt üstü düşürmesi normal mi?" Annem kelimenin tam anlamıyla yerde yatıyor ve göğsünü tutuyordu.

"Şey... insanların acı eşikleri farklıdır. Bunu annenizin yaşadığını söylediği yüksek kaygı düzeyiyle birleştirirseniz *belki*?" Yüz ifadesi ikna edici değil. "Evrak işlerini bitirirken diyetinde bazı ciddi değişiklikler yapması konusunda onunla konuşacağım ve sonra onu serbest bırakabilirim. İçeri girip onu görebilirsiniz."

"Teşekkürler." Onun uzaklaşmasını izledim.

Ve merak ediyorum, annem sırf Henry'yi görmek için Alaska'ya gitmemi engellemek için kalp krizi numarası yapar mıydı?

Hayır. O inatçı ve becerikli, ama bu düpedüz delilik. Still....

Uzun bir süre kapısına bakıyorum, bu şüpheyle içeri girmemin akıllıca olup olmadığına karar veriyorum.

Kafeteryaya doğru yürüyorum.

~ ~ ~

"Bir şey çıkmaması harika bir şey. Harika değil mi?" Celeste koltuğunda dönerek bana kocaman gülümsüyor.

"Evet. Harika." Sesimde coşku yok ama elimde değil. Yolların akıp gidişini izlemek için dönüyorum, sessizce her şeyi yeniden oynuyorum. Yüzü kızarmamıştı, terlemiyordu. Ve.... Her şey aklıma geldikçe kaşlarımı çatıyorum. Ben söyleyene kadar kolu acımıyor gibiydi ama sonra birden *çok* acı vermeye başladı.

Cidden, annem Henry'yi görmemi engellemek için kalp krizi numarası mı yaptı?

Hayır. Bunu düşündüğüm için korkunç

biriyim. Korkunç.

"Tanrıya şükür Abigail'im benimle ilgilenmek için buradaydı." Annem uzandı. "Doktor kalbim konusunda çok endişeli görünüyor. Önümüzdeki birkaç ay daha dikkatli olmam gerektiğini söyledi, aile geçmişimden dolayı daha fazla ağırlaştırmadığımdan emin olmak için. Tanrım, ben ve Roger arasında, bu zavallı kızın bir an bile dinlenebileceğini sanmıyorum."

Konuşmayı kafamda tekrar canlandırıyorum. Doktorun kalbinin iyi göründüğünü, kilo vermesi ve pizza yememesi gerektiğini söylediğinden oldukça eminim.

Celeste ve Peder'le gevezelik ediyor, arada bir bakışları bana kayıyor, sadece gülümseyip dizimi okşayacak kadar uzun. Gerçi her seferinde bu gülümsemeler daha temkinli bir hal alıyor.

Rahip Enderbey kasabanın hemen dışındaki benzin istasyonuna girer. "Sadece depoyu doldurmam gerekiyor. Korkarım geri dönemeyeceğiz."

"Ben yaparım!" O daha kemerini çözmeye vakit bulamadan arabadan atlıyor, benzin musluğunu Oldsmobile'e sokarken çenemi açmaya çalışıyorum. Henry'yi görmemi engellemeye çalıştıysa, başardı. Seattle'a şimdi uçsam bile, Alaska'ya vardığımda

Henry de sabah Pekin'e gidiyor. Dürüst olmak gerekirse, bunu düşündüm. Hatta kafeteryada oturup annemin taburcu olmasını ve Enderbeylerin bizi almasını beklerken başka bir uçak bileti ayarlamaya çalışacak kadar ileri gittim. Ama hiçbir şey müsait değildi.

Henry'i haftalarca göremeyeceğim.

Muhtemelen aylarca. Yanımıza bir araba yanaştığında gözyaşlarımla savaşıyordum.

"Hey, Abigail!"

Şoför mahallinden inen Jenny'nin eteğini düzelttiğini görmek için bakıyorum. Veronica ve Beth de onunla birlikte, sürpriz, sürpriz. "Hey, Jenny." Melankoliyi sesimden uzak tutamıyorum.

Veronica Jenny'ye bir kez başını sallar, bu sessiz bir iletişimdir.

Jenny bana döndü. "Bu gece dışarı çıkıyoruz. Gelmek ister misin?"

Hiçbiriyle çıkmadım. Burada neler olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok. Benimle yakınlaşıp Henry ile birlikte olabileceklerini düşündüler. Ve şu anda tek yapmak istediğim yatağıma kıvrılıp ağlamak.

Arabanın içinden annem yüksek sesle boğazını temizliyor. Hiçbir yere gitmemi onaylamıyor. Tabii ki onaylıyor.

"Annem hastaneden yeni çıktı. Muhtemelen evde kalmalıyım."

Jenny'nin gözleri arka cama kayıyor. "Umarım iyidir."

Meydan okuyan çizgim alevlendi. "Evet, o iyi. Sadece gazı var," diyorum, annemin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

"Oh." Jenny gülmemeye çalışarak dudaklarını birbirine bastırır. Sesini alçaltarak, "Fikrini değiştirirsen, dokuzda benim evden çıkıyoruz," der.

"Tamam, teşekkürler." Saatime baktım. Saat iki. Şu anda Henry'nin çarşaflarına dolanmış olmalıydım. Onun yerine benzin pompalıyor ve annemin kazanmasına izin veriyorum. Şüphelerimi belli etmeden önce evde ne kadar dayanabilirim?

Her geçen dakika, hoşlanmadığım üç kızla çıkmak kulağa daha da iyi geliyor.

~ ~ ~

"Neden böyle bir şey söyledin!"

Paravan kapıyı itip mutfağa giriyorum. Babam ve Jed masada oturuyorlardı, yüzlerinde şaşkın bir ifade vardı.

"Tanrı aşkına neler oluyor şimdi?" Babamın çorba kaşığı ağzının yarısına kadar gelmişti.

"Kalp krizinden yeni çıkmışım ve o benimle alay ediyor!" Annem ağlıyor, yetişmeye çalışırken oflayıp pufluyor.

"Kalp krizi geçirmedin. *Gazın* vardı!"

"Şey... Ben kalp krizi *sandım,*" diye mırıldanıyor kızgınlıkla. "Öyle mi sandın? *Gerçekten* mi?"

Ağzı açık kaldı. "Sağlık görevlilerini duydun. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Ne ima ediyorsun?"

"Abigail!"

Babamın gözlerindeki sert hayal kırıklığını görmek için dönüyorum ve benim gözlerim hemen yaşlarla dolmaya başlıyor. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, banyoya kadar koşuyorum, kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum, hıçkırıklar içinde yere yığılırken bir şekilde çöp kutusunu tekmelemeyi başarıyorum.

Suçluluk duygusu bana ağır geliyor.

Annemin sahte bir kalp krizi geçireceğine kendimi ikna ettiğime inanamıyorum. Bana neler oluyor böyle? Bunu daha önce asla yapmazdım. Henry'yi görmeyi çok istiyordum. Babam gurur duyamayacağım birine dönüşmemi istemediğini söylerken bundan mı bahsediyordu?

Onlardan özür dilemeliyim.

Kutudan bir mendil çıkarıp birkaç kez burnumu sildikten sonra az önce yaptığım pisliği temizlemeye koyuluyorum.

Beş küçük folyo ambalaj dikkatimi çekiyor. Bir tarafındaki küçük yazıyı okumak için birini elime alıyorum. Ve kaşlarımı çatıyorum. Kafein hapları mı?

Kim kafein hapı alıyordu? Hem de beş tane. Dün sabah çöpü boşalttım. Birisi beş tane kafein hapı almış.

dün sabah ve-

Farkına varıyorum. Gözyaşlarımı ellerimin tersiyle yanaklarımdan silerek aşağıya iniyorum, garip bir haklı çıkma duygusu beni ele geçiriyor.

Hap paketini Jed'in önünde tutuyorum ama anneme bakıyorum. "Bunun hakkında bir şey biliyor musun?"

"Bunlar da ne? Kafein hapları mı? Hayır," diyor Jed.

Ama onu dinlemiyorum bile çünkü annemin yüzündeki ifade her şeyi anlatıyor. Durumu düzeltmeye çalışıyor ama benim için yeterince hızlı değil. Babam için bile.

Annemden bana, ilaç ambalajına ve tekrar geri bakarken kaşlarını çatıyor.

"Dün sabah çöpü boşalttıktan sonra biri bunlardan beş tane almış.
Bu konuda bir şey biliyor musun anne?"

Annemin gözleri elindeki, doktorun özellikle kesmesini istediği yeni demlenmiş kahve fincanına kayıyor. "Hayır. Ben kafeini fincanda severim. Başka biri olmalı."

"Buradaki diğer tek kişi Celeste, Bernadette. Bunları neden alsın ki? Ve bunu neden üst kattaki banyomuzda yapsın?" Babamın onunla uzun zamandır evliyim. Saçmalıklarını anlayacak kadar da uzun süredir. Yutkunuyor, kayıtsızmış gibi davranıyor. Yapmakta iyi olmadığı bir şey,

Çünkü güçlü bir fikre sahip olmadığı hiçbir şey yoktur ve Celeste'in böyle haplar kullandığından şüphelenseydi çoktan telefona sarılmış olurdu. "Sana söyleyemem."

"Dün sabah kalp atışlarını hızlandırmak için aldın, sırf Henry'yi görmek için Alaska'ya gitmemi engelleyebilmek için."

Ağzını açıyor ve inkârın geleceğini biliyorum.

"Bu bir soru değildi." Paketleri masanın üzerine fırlattım. "Eğer bir daha Henry'yle görüşmeme engel olmaya kalkarsan, bu kasabadaki herkese ne yaptığını anlatırım."

"Yüce Tanrım, Bernadette. Kafasını muayene ettirmesi gereken biri varsa, o da sensin! Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? Kendini öldürebilirdin!"

Onları tartışmaları için bırakıyorum çünkü işim bitti. Buradan gitmeye niyetli bir şekilde yukarı çıkıyorum. Belki Alaska'ya değil ama en azından Jenny nereye gitmeyi planlıyorsa oraya. Her şey burada kalmaktan iyidir.

On İkinci Bölüm

"Bu konuda emin misiniz?"

Greenbank'in yirmi mil dışında, otoyolun yakınında, görünürde hiç komşusu olmayan beyaz fıçı tahtası bir bina olan Billy Bob'un park yerine kamyonetimi çekerken midem bir kez daha takla atıyor. Bir zamanlar büyük bir çiftlik eviymiş gibi görünüyor, ikinci katı yüksek bir tavan arasına inşa edilmiş. Kenarları birkaç yıldır hiç boya görmemiş.

Neon ışıkların yanıp söndüğü, çeşitli içki ve bira markalarının reklamının yapıldığı açık pencerelerden müzik sesleri yükseliyor.

"Arkadaşım bu gece bizimle burada buluşacak." Veronica kaldırım boyunca park etmiş bisikletlere bakıyor, deri giyimli erkekler ve kadınlar birbirlerine asılmış, ellerinde bira şişeleri, şamatayla gülüyorlar.

Burada ne işim var benim?

Kamyonetimden çıktık. Hepsine bir kez daha bakmaktan kendimi alamadım. Jenny'nin evinden uzaklaşıp annesine el salladığımızda, üzerlerinde normal tişörtler ve yazlık etekler vardı. Köşeyi döner dönmez soyunmaya başladılar, atletleri ve kıçlarını zar zor kapatan kot şortları ortaya çıktı. Sandaletlerini birinin sırt çantasında sakladığı topuklularla değiştirdiler ve

Son on beş dakikadır makyajlarını yapmak için vizör aynalarımdaki ışıkları test ediyorlardı.

Kıyafetlerime hızlıca bir göz attım. Ne yaptığımızı bilmediğim ve fazla seçeneğim olmadığı için kot pantolon ve Katie'den ödünç alıp geri vermeyi unuttuğum siyah bir atlette karar kıldım. Fantezi olmaktan uzak, ama dar ve dekolteli ve önünde "İyi hissettiriyorsa, yap" yazan bir sloganı var. Beni aşağı inerken gördüğünde annemin yüzünde beliren sert ifade her şeye değdi.

Ama Jenny beni kenara çekip şoför mahallinde kot pantolonumu çıkarttırdı ve bol ama kısa olan bu siyah etekle değiştirdi. *Gerçekten* kısa.

Yirmili yaşlarının ortalarında bir adam ön verandadaki kalın direğe yaslanmış, gözleri her birimizin yanından geçerken sırıtışı daha da şehvetle büyüyor. Ağır siyah botlarından ve deri kesiminden anladığım kadarıyla motorculardan biri. Çene hizasındaki sarı saçları alnından geriye doğru itilmiş ve bana iyi bir

yakışıklı yüzüne bir anlık bakış.

Gözleri bana dikildiğinde, beş saniye boyunca göğsüme yerleşiyor.

Elimde değil ama kollarımı kavuşturuyorum.

Kıkırdıyor. "Görünüşe göre sen ve ben birbirimize

çok benziyoruz." Bundan şüpheliyim.

Bir elini uzatıp dövmeli koluyla Veronica'yı kucaklıyor, parmakları kıçını kavramak için şortundan yukarı kayıyor. Ve sıktı. Önünde Herkes.

"Selam bebeğim. Seni özledim," diye mırıldanıyor ve yüzünü bir saniyeliğine onun boynuna gömüyor.

Gözlerimi açmadan

edemiyorum. Veronica bir

motorcuyla mı birlikte?

Aman Tanrım. Sadece kesik kot şort giymek ve bir motorcuyla çıkmak arasında, sanırım kilisede koroyu yöneten ve elbise giyen annesi 365 Yılın her günü, şortu seve seve alırdım.

Sanırım onun hakkında hiçbir fikri yok.

"Bu Declan. Onunla babasının dükkanında tanışmış. Arabasını tamir için getirmiş."

"Oh." Sanırım bu mantıklı. İki dünya başka nasıl çarpışabilirdi ki?

Veronica ondan uzaklaşarak suratını astı. "Nerelerdeydin?"

Omuz silkiyor, onu serbest bırakıyor ama vücudunu çok bilinçli bir hareketle onunkinin önünde gezdirmeden değil. "Burada ve orada." Bakışları tekrar bana kayıyor. "Yeni kız kim?"

"Bu bizim DD. Hadi, bir içki istiyorum." Onun elini tutuyor ve içeri çekiyor. O da yüzünde şakacı bir sırıtışla onu takip ediyor.

İçerisi bira kokuyor. Yeni dökülmüş bira da değil. Bayat bira, sanki onlarca yıldır dökülmüş ve yıpranmış ahşap zemin ve masalarda ıslanmaya bırakılmış ve hiç çıkmamış gibi.

Solda basit bir bar ve arkasında yıpranmış görünümlü, yaklaşık yirmi beş kilo ağırlığında sarışın bir kadın, içki doldururken gevezelik ediyor ve gülümsüyor, göğüsleri benimkilere rakip olacak büyüklükte bol bir bluzdan dışarı taşıyor.

Diğer her yerde her yaştan insan var, çoğunu tanımıyorum. Herkesi tanıyormuşum gibi hissettiğim Greenbank'ten sadece 20 mil uzakta olmak garip.

"Grup Cuma geceleri orada çalıyor." Jenny sağ taraftaki sahneyi işaret ediyor.

"Buraya ne sıklıkla geliyorsun?"

"Bu üçüncü seferimiz olacak." Gözleri kalabalığı tarıyor. "Burada çok fazla seksi erkek var."

Belli ki münazara takımı kaptanı ve matematikçi Jenny'yi büyük bir şekilde yanlış değerlendirmişim.

Gözlerimin müziğin kaynağında, sahnenin yanındaki müzik kutusunda gezinmesine izin veriyorum. Kumral saçlı, kaslı bir adam şarkı kataloğunda gezinirken, tayttan dar bir elbise giymiş egzotik esmer bir kadın onun yan tarafına sürtünüyor, uzun, sıcak pembe tırnaklarını sırtında samimi bir şekilde ileri geri gezdiriyor.

Evden çıkmak ve Henry ile birlikte olmadığım gerçeğini unutmak istiyordum ama olmak istediğim yer burası değildi. Wolf Cove'daki personel kulübesinde Ronan, Katie ve diğer arkadaşlarımla içki içip hikâyeler paylaşmak... daha çok bunu düşünüyordum.

Burası biraz garip.

Beth elime bir şişe bira tutuşturdu.

Ona geri vermeye çalışıyorum. "Veremem. Araba kullanıyorum." Cumartesi gecesinden sonra, kesinlikle bir daha içmeyeceğim.

Bana gözlerini deviriyor. "Sadece bir içki ve birkaç saat daha gitmeyeceğiz."

Bir kaç saat. Harika.

Bir şey tutmuş olmak için şişeyi alıyorum ve onları arkaya doğru takip ediyorum.

~ ~ ~

"Henry'yi tekrar ne zaman göreceksin?" Jenny eğilip telefonuma bakıyor.

Onu göğsüme doğru çekiyorum, koruyucu bir şekilde. *Yani sen de mi onunla ilk isim bazındasın?* "Bir süreliğine değil. Sabah Pekin'e gidiyor."

İç çekiyor. "Vay canına, bu çok havalı. Onunla gidemeyecek olman

çok kötü." "Evet, çok kötü." Yine de, annemin yaptıklarından sonra ve git. Ama bunu babama yapamam.

"Jenny!" Sarışın bir kız masanın diğer tarafından Jenny'ye el sallıyor.

"Sherri!" Jenny ciyaklar. "Yanına geleceğim ve seni biraz sıkacağım. biraz, tamam mı?"

"Tamam!"

Sarışın, elini tutan geniş göğüslü bir adam tarafından yol boyunca sürükleniyor. Yoluna devam etmeden önce bize bir kez bakıyor.

Jenny eğiliyor. "Yaklaşık bir ay önce onu arkada becerdiğimden haberi yok."

Bu çıplak gerçek karşısında kendime gelmem birkaç saniyemi aldı. "O zaman birlikte miydiler?"

Homurdanıyor. "Evet. Yaklaşık bir yıldır. Ve ona çok aşık olduğunu düşünüyor." Başka biriyle konuşmalarını izlerken yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme bana bu konuda en ufak bir suçluluk hissetmediğini söylüyor.

"Vay canına. Bu...." Tam olarak ne söylemek istediğimden emin değilim.

Senden gerçekten hoşlandığımı sanmıyorum.

Declan'ın arkadaşlarından biri Jenny'ye sesleniyor ve o da hemen beni bırakıp masanın üzerine tırmanıyor, saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. Bütün gece flört ettiler ve yakında takılacaklarından oldukça eminim.

Declan ve Veronica bir süreliğine ortadan kayboldular ama geri döndüler ve yan masada duruyorlar, Veronica'nın eli Declan'ın kot pantolonunun tokasına yerleşti

Sahiplenici bir şekilde. Döndüğünden beri en az iki kadeh kehribar rengi bir şey içti, o yüzden sarhoş olduğunu tahmin ediyorum.

Beth nerede, hiçbir fikrim yok. Onu bir süredir görmedim.

O masadaki herkes sarhoş, eminim. Hepsi gülüyor ve histerik bir şekilde kahkaha atıyor, birbirlerine bağırıyorlar, elleri her yerde. Ve bir adamın yüzünde yoğun bir ifade var....

Kucağında bir baş gördüğümde gözlerim açılıyor. Bunun bir kadın olduğunu tahmin ediyorum. Masanın altına çömelmiş olmalı, vücudu ayakların arasına karışmış çünkü geri kalanını göremiyorum. Tek görebildiğim o baş, müziğin ritmine göre aşağı yukarı sallanıyor, kumral saçları iki yana dökülmüş.

Böyle barlarda böyle mi yapıyorlar?

Bakışlarımı kaçırıyorum ve son iki saattir saklandığım köşeme çekilip herkesin bira içmesini izliyorum.

Telefonum elimde titriyor.

Onlara şimdi sizinle gelebileceklerini ya da eve dönüş yolunu kendilerinin bulmaları gerektiğini söyleyin.

Onları öylece terk edemem.

Henry'den bir saat öncesine kadar haber alamadım, ona nerede olduğumu ve burada olmaktansa herhangi bir yerde olmayı tercih ettiğimi söyledikten sonra. Ona annemin ne yaptığını söylemedim. Kısmen utandığım için, ama çoğunlukla

Bunu belki de birlikte olmamamız gerektiğinin kanıtı olarak görmesini istemiyorum. Bunu zaten bir kez önerdi ve neredeyse kalbimi parçalıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bunun annemin Henry'den nefret etmesiyle ilgili olduğunu bile düşünmüyorum. Annemin sadece kendi hayatı için bir planı var ve onun hayatı benim hayatımı da kapsıyor ve o dünya üzerindeki en dar odaklı insan olabilir.

Hemen yanımızdaki masada bir kargaşa başlıyor. Declan kendisine çok benzeyen bir adamla göğüs göğüse duruyor; sarı saçlı, dağınık suratlı, deri giysili, yakışıklı. Alçak sesle konuşurken birbirlerine bakıyorlar. Veronica kenara itilmiş, yerine üç ya da dört adam gelmiş, elleri havada.

Kavgaya hazırlanıyor gibi görünüyor.

Fedailer hangi cehennemde? Etrafa bakındım ama hiç göremedim. Ancak barmenin barın altından bir beyzbol sopası çıkardığını ve uzun sakallı, kafasında bandana olan iri yarı bir adama fırlattığını görüyorum.

Kalabalığı yararak ilerliyor ve Declan'ın omzuna ucuyla vuruyor. "Seni eve çatlak bir kafatasıyla mı göndermem gerekecek?"

Diğer adama değinmediğini fark ettim. Ya onunla bir bağı var ya da Declan buradaki gerçek tehdit.

Acı dolu uzun bir andan sonra Declan'ın vücudu gözle görülür bir şekilde gevşiyor ve o geniş, rahat sırıtış yüzüne yayılıyor. "Hiç sorun yok baba. Sadece

onun benim olduğunu bildiğinden emin olmak için."

Birkaç göz, bu yüzleşmenin kaynağı olduğu açık olan Veronica'ya kayar.

"O seninle. Anladım." Diğer adamın adem elması sert bir yutkunmayla sallanıyor.

"Pekâlâ o zaman." Declan kolunu adamın boynuna şakacı bir şekilde doladı ve saçlarını bir kez karıştırdı. "Seni dövmek zorunda kalmadığıma sevindim. Annemin hoşuna gitmezdi."

Aman Tanrım. Onlar kardeş.

Veronica için kavga çıkaracaklardı. Buradan

gitmem gerek.

"Bir dahaki sefere sik kavganı dışarıda yap," diye mırıldanıyor sakallı adam - görünüşe göre babaları -, bara doğru geri dönüyor ve sopayı barmene doğru fırlatıyor. Barmen bir eliyle sopayı yakalıyor, diğer eliyle de sürahiyi ustalıkla musluğa tutuyor.

Veronica gergin bir gülümsemeyle tekrar Declan'ın yanına kayar, gözleri birkaç kez ağabeyinin yüzüne kayar. Declan gözlerini kaçırdığı anda kardeşi ona göz kırpıyor.

İçimden bir ses bu ikisinin gece bitmeden dövüşeceklerini söylüyor ve ben bunun için burada olmak istemiyorum.

Köşemden sıkışık bir şekilde çıkıyorum ve kalabalığın arasından arkadaki dar koridora doğru ilerliyorum. İşaretli değil ama tuvaletlerin burada olduğunu tahmin edecek kadar çok insanın girip çıktığını gördüm.

İki ya da üç kişilik küçük gruplar halinde her iki duvara yaslanmış, ellerinde biraları olan insanlarla dolu. Hiçbiri gerçekten sırada bekliyormuş gibi görünmüyor, bu yüzden etraflarından dolaşıp kadınlar için tabelayı arıyorum. Sol tarafta buldum. Ama kapı kilitli, dolu ve beni beklemeye zorluyor.

"Abigail!" Jenny seslendi. Döndüğümde az önce geçtiğim bir kapıyı işaret ettiğini görüyorum. "Bizimle burada buluş, sonra."

"Aslında.... gerçekten istediğimi düşünüyorum." O odada kaybolurken sesim uzaklaşıyor. "Git."

İç çekerek duvara yaslandım ve beklemeye başladım.

On dakika sonra, arkamda bir sıra var ve ben bacak bacak üstüne atıyorum. Eğer dolu olmasaydı erkekler tuvaletini kullanmayı bile düşünebilirdim.

"Hadi ama! Acele et!" Adamın biri erkekler tuvaletinin kapısına vuruyor ve dönüp bana kafasını sallıyor. "Tuvaletlerinin olmaması çok saçma, değil mi?" diye mırıldanıyor.

Başımı sallayarak onaylıyorum, çünkü öyle. Bu bara iki yüz kişi doluşmuş olmalı. Bu bir çeşit kural ihlali olmalı. Birçoğunun arasında, eminim.

Yarısı boş bira sürahisini kaldırıyor. "Bir içkiye ihtiyacın var."

"Masada bir tane var. Teşekkürler," diye yalan söyledim, yüzümü ekşitmemeye çalışarak. Garsonun birkaç sürahinin ucunu bir taneye boşaltmasını ve sonra kimsenin bakmadığını düşündüklerinde fıçı birayla doldurmasını izledim. Sanırım israfı sevmiyorlar.

Erkekler tuvaletinin kapısı açılır.

"Sonunda!" diye bağırıyor ve Beth'in sarhoş bir şekilde dışarıya çıkmasını izliyor.

Ve arkasında da Jed. Kimin daha

çok şaşırdığından emin değilim.

Beni görünce gözleri açılıyor. "Abigail? Burada ne işin var?"

Elinde ibrik olan sarhoş adam kapıyı çarpıp kapatmadan önce, "Sikişeceksen bir dahaki sefere dışarı çık da insanlar işeyebilsin," diye yakınıyor.

"Göründüğü gibi değil." Gözleri, pürüzsüz, şık saçları dağılmış ve parlak pembe ruju bulaşmış olan Beth'e kayıyor.

Bir kısmı dudaklarında.

Bu işi yaparken onları yakalamış olmamdan daha suçlu görünemezdi.

Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Gülmeye başladım. "Tam olarak göründüğü gibi, Jed. Ve umurumda değil. Hayatına devam etmene sevindim." Beth ile olsa bile.

"Ama ben değilim! Yemin ederim. Hâlâ seni bekliyorum!"

Kadınlar tuvaletinin kapısı açılıyor ve iki kadın gülümseyerek ve ellerini burunlarına götürerek dışarı çıkıyor. İçeri girmeye çalışıyorum ama kolumu tutuyor.

"Yemin ederim, hayatıma devam etmiyorum. Sadece ihtiyacım vardı...." Kaşlarını çattı. "İhtiyaçlarım var!"

Kolumu çekiyorum. "Sen de gidip Beth'le ya da başka kiminle istersen onunla doldur. Çünkü cidden umurumda değil!"

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. "Öyle demek istemedin." "Aslında öyle demek istedim. Ve işemem lazım."

Beth Jed'e doğru sallanıyor, onun göğsüne yaslanıyor ve gözleri kapanıyor.

"İyi bir insan ol ve onu evine bırak. Burada olamayacak kadar sarhoş." Bununla birlikte, kendimi banyoya kilitledim.

Biri gitti, ikisi kaldı.

İçimden bir ses Jenny ve Veronica'yı buradan çıkarmanın o kadar kolay olmayacağını söylüyor.

~ ~ ~

Odanın kapısı itilerek kapatılmış ve çivinin üzerinde Özel yazan bir tabela asılı.

Kapıyı bir kez çaldım, oldukça nazikçe.

"İçeri gir, bebek!" diye bağırıyor biri, yanımdan geçerken kıkırdayarak.

Tamam....

Düğmeyi çeviriyorum ve loş bir odaya açılan dar bir koridora adım atıyorum. "Kim o!" diye bağırıyor derin bir erkek sesi.

"Abbi."

"Kapıyı kapat."

Uyuyorum, arkamdan usulca iterek kapatıyorum. Önümde, biri dönüş yaparken toplar bilardo masasının yeşil keçe yüzeyinde kayıyor ve kırmızı çizgili bir top yan cebe giriyor.

Erkeklerden alkış sesleri yükselir.

Declan, "Arayı kapatsanız iyi olur hanımlar," diye takılıyor.

Bilardo oynuyorlar. Tamam. Bununla başa çıkabilirim. Dışarıda olanlardan daha fazla.

Tam Jenny'nin şortu yere düşerken odaya giriyorum. Masanın diğer tarafında Veronica da tökezleyerek kendininkini çıkarıyor.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Declan o muzip tavrıyla bana gülümsüyor. "Arkadaşların kaybediyor ve hızla kaybediyor."

Ve açıkça kıyafet için oynuyorlar.

Kızların sütyenleri ve külotlarından başka bir şeyleri yoktur, ayakkabılar da dahil olmak üzere diğer her şey yere atılmıştır.

Bu arada Declan ve Jenny'nin flört ettiği adamın sadece tişörtleri eksiktir.

"Sadece ısınıyoruz." Veronica sopasını tebeşirle çiziyor ve dudaklarını büzerek üflüyor, havaya mavi toz saçıyor.

"Beth az önce Jed'i eve bıraktı. Ben de yola çıkıyorum, eğer seni bırakmamı istersen...."

"Şu oyunu bitirelim." Declan'ın iri elleri omuzlarıma masaj yapmak için düşüyor, biraz fazla sert. "Tamam mı?"

"Tamam," diye ciyakladığımı duyuyorum. Çünkü bu kızları çıplak görmek için sabırsızlandığına şüphe olmayan bu iri yarı adama başka ne diyebilirdim ki?

"Burada, bizim olsa bile bir sonraki atışı onların yapmasına izin vereceğiz." Beni siyah deri bir kanepeye götürüyor, muhtemelen çok fazla kıç görmüş ve burada olanlara bakılırsa belki başka şeyler de görmüş. Aslında üzerinde küçük bir tabela var, "Keçeye boşalmak yok-Yönetim" yazıyor.

Aman Tanrım.

"Neden o güzel küçük benliğini kardeşimin yanına oturtup izlemiyorsun? Gunner, bu DD. DD, bu Gunner."

"Hey, Double D."

Gunner'a kibar bir gülümseme sunmak için dönüyorum ve gözlerinin göğsüme kilitlendiğini görüyorum. Declan, "Belki bir dahaki sefere birbirinizle oynarsınız," diye öneriyor.

Veronica'nın çıplak poposu, pembe tangası hayal gücüne hiçbir şey bırakmadan atışını yapmak için masanın üzerine eğilirken.

Yanaklarımın kızardığını hissederek bakışlarımı kaçırıyorum.

"Ne oldu? Bunu daha önce hiç görmedin mi?"

Bunu ve daha fazlasını gördüğümü söyleyebilirim, ancak bunu itiraf etmenin bu durumda bana yardımcı olmayacağını hissediyorum.

Veronica atışı kaçırıyor. "Kahretsin!" Kıkırdıyor.

"Bu hiç adil değil!" Jenny inliyor.

"Üst ya da alt, üst ya da alt.... Ne düşünüyorsun, kardeşim?" Declan arıyor Dışarı.

Gunner bir an düşünmüş gibi görünüyor. "Bırak Double D seçsin." Dürtüyor bacağımı onunkiyle birleştirdi.

Ondan uzaklaşıyorum ve gülüşünü kazanıyorum. "Hayır. Sorun değil."

"Hadi ama. Seçmek zorundasınız!" Declan gürlüyor ve hepsi beklentiyle bana bakıyor.

"Eve gidebilmem için bu oyunu ne kadar çabuk bitirirse bitirsin," diye mırıldanıyorum sonunda. Declan sırıtıyor. "Onu duydun. Fondip, bayanlar."

Birbirlerine biraz gerginlikle bakıyorlar ve sonra aynı kıkırdamalarla külotlarını çıkarıyorlar.

"Kahretsin...." Jenny'nin erkeği -Declan'ın bir dakika önce ona Mutt dediğini duydum- mırıldanıyor, gözleri Jenny'nin bacakları arasındaki ince saç şeridine kilitlenmiş.

"Atışını yap." Declan bilardo ıstakasının ucunu onun kalçasına vurarak irkilmesine neden olur.

Hızlıca ve görünüşte az bir çabayla iki topu aynı anda batırıyor.

Declan sırıtıyor, gözleri Veronica ve Jenny arasında gidip geliyor, ikisi de sütyenlerinin kopçalarına uzanırken beklentiyle onları izliyor. Yanımda, Gunner koltuğunda kayıyor, bacakları birbirinden uzaklaşıyor.

Kuralları anlamaya başlıyorum ve pek adil görünmüyorlar. Yani, eğer bir atış kaçırırlarsa, soyunmak zorundalar ve rakipleri bir topu batırırsa, soyunmak zorundalar. Çocuklar sadece gömleklerini kaybettiler, bu da sadece bir kez ıskaladıkları anlamına geliyor.

Jenny ve Veronica oyun bitmeden çok önce çıplak olacaklarını fark etmişler miydi?

Çünkü şu anda oldukları şey bu: Billy Bob'un bilardo salonunda çırılçıplak, üç adam onlara bakıyor ve her an onları masanın üzerine yatırmaya hazır görünüyorlar.

Ve bir şekilde ben de bunun ortasında kaldım.

"Sizi kamyonumda bekleyebilirim çocuklar." Çantama uzanıyorum ama Gunner daha hızlı davranıp çantamı kapıyor ve diğer tarafına, ulaşamayacağım bir yere taşıyor.

"Buradaki tek ayık kişi sensin. Arkadaşlarının eve sağ salim döndüğünden emin olmalısın." Bunu gözlerinde karanlık bir bakışla söylüyor. Vicdan azabımla oynuyor. Çünkü evet, ben DD'yim ve evet, onları burada bırakamam. Özellikle de şimdi.

"Peki, şimdi ne olacak?" Jenny utangaççа soruyor, gözleri Mutt'tan Declan'a, oradan Veronica'ya kayarken bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve arkadaşının çıplak bedenini inceliyor. Birbirlerine oldukça benziyorlar ama Veronica'nın göğüsleri daha büyük ve daha diri.

Acaba bunu daha önce birlikte yaptılar mı? Jenny bana yapmadıklarını düşündürecek kadar gergin görünüyor.

Mutt bir adım geri çekilir ve masayı işaret eder. "Bir atış yapmana izin versek nasıl olur?"

Masayı karıştırırken alt dudağını ısırıyor ve adamın önündeki sarı topta karar kılıyor.

Sopasını hazırlamak için eğiliyor.

Ve Mutt onu arkadan gördüğünde inleyerek arkadaşlarının kahkaha atmasına neden oluyor. "Bu hiç adil değil," diye homurdanıyor.

Topu bir ciyaklama ve zıplamayla deliğe sokuyor, diri göğüsleri zıplıyor.

Adamlar botlarını tekmeliyor.

Bir sonraki atışını kaçırıyor.

Şimdi ne olacak? Çıkaracak bir şey kalmadı.

"Rony, neden sen de bir tur atmıyorsun?" Declan masaya doğru başını sallıyor. Veronica omuz silkiyor, şu anda Jenny'den daha rahat görünüyor. Ya da

Mutt, son otuz saniye içinde kasık bölgesini iki kez düzeltmek zorunda kaldı.

Hazırlanırken bu kez yüzü bize dönük, masanın üzerine eğilmiş, katı yeşil topa bakarken kaşları çatılmış.

"Hey!" Biraz sıçradı, havuz çubuğunun geniş ucunun bacaklarının arasından zar zor dışarı çıktığını görmeme yetecek kadar.

Declan yine de durmuyor, arkasına yaklaşıyor, bacaklarından birini daha da açıyor, klitorisine doğru ileri geri kaydırıyor.

"Dikkatimi dağıtıyorsun!" diye yakınıyor ama yumuşak bir nefesle. Yanımda, Gunner'ın dudaklarının arasından "fuck" kelimesinin döküldüğünü ve kendi nefes alış verişinin düzensizleştiğini duyuyorum. Koltuktan kalkıp Declan'ın yanına geliyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, gözleri kardeşiyle aynı manzarayı paylaşıyor.

Çantam hala onun elinde.

Declan bileğinin açısını hafifçe ayarlayarak gülümsüyor. Bilardo ıstakasının ucu kızın içine batıyor.

Gözleri kapanıyor ve dudakları aralanıyor. Dudaklarından kaçan inilti acıdan değil.

"Atışı yap."

Sonunda yapıyor ve bir şekilde topu batırmayı başarıyor.

Declan kemerini çekip açıyor ve kot pantolonunun yere düşmesine izin veriyor. Sert siki boxer'ının içinde dışarı çıkmış, bekliyor. "Bir top daha, bebeğim. Tek ihtiyacın olan bu."

Neye kadar?

İçimde tedirginlik büyüyor. Gerçekten burada olmak istemiyorum.

Jenny haykırıyor. Başımı en sağ köşeye çevirdiğimde onu eski ahşap dikdörtgen bir masanın üzerine yayılmış, bacaklarını Mutt'un omuzlarına atmış halde buluyorum. Mutt, pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş ve elleriyle Jenny'nin kalçalarını kavramış, kızın içine girip çıkıyordu. Diğerleri o kadar dikkatimi dağıtmıştı ki, o ikisinin gizlice kaçtığını fark etmedim bile.

Jenny sarhoş. Bunu durdurmam mı gerekiyor? Herkesin önünde soyunduğu için gergin olabilir, ama şimdi Mutt'un onu sikmesini kimin izlediğini umursuyor gibi görünmüyor. O sahneyi bilirim. Oraya birkaç kez gittim ve orası cennet.

Tüm bu durum ne kadar rahatsız edici olsa da, kendimi bu hissi beklerken kalçalarımı sıkarken buluyorum.

"Mor, köşedeki cepte," diyor Declan. "Oradan, Double D'nin yanından."

Veronica'nın gözleri bir kez bana kayıyor ve sonra bana en yakın tarafa gelene kadar masanın etrafında dönüyor, doğru açıyı bulmaya çalışarak vücudunu eğip büküyor. Sonunda masanın kenarına tünüyor ve bir kalçasını yukarı kaldırarak bacaklarını iyice açıyor. Sopayı arkasına doğru uzatarak göğsünü dışarı çıkarıyor. Garip, çok açık bir pozisyon ve eminim Declan topu seçerken bunu biliyordu.

Kız açıyı tutturmaya çalışırken, Declan bilardo ıstakasının kaygan, yağlı ucunu kızın klitorisinin üzerinde kaydırmaya devam etmek için yanına geliyor. "Ne düşünüyorsun, Double D? Sonra kardeşimle bir tur oynamak ister misin?"

Sağ tarafta, masa defalarca duvara çarpıyor. Mutt Jenny'yi yüzüstü çevirdi ve içine giriyor. Bu bana Henry'nin beni ahırda nasıl siktiğini hatırlattı.

Tanrım, Henry'ye olanları anlattığımda ne diyecek? Onları burada bırakmak yerine kalıp izlediğim için kızacak mı? Yoksa iki sarhoş kızı bu adamlarla bıraktığım için mi daha çok kızacak?

Düşündüğüm kadar masum görünmeyen iki sarhoş kız.

"Hayır. Yapamam. Üzgünüm." Ayağa kalkıp koltuktan ve masadan uzaklaşmaya başladım.

Gunner aniden orada, çıkışı görmemi engelliyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Hemen şurada." Kapı aralığına, saklanmak için.

Veronica atışı yapar, topu cebe sokar. Bir kahkaha atarak masanın üzerine yığılır. Ama Declan'ın onu kalçalarından tutup masadan sürüklemesi uzun sürmedi. "Keçeyle ilgili kuralları biliyorsun." Onu nazikçe kanepeye doğru itiyor ve boxer'ını indiriyor.

Sonra dönüp bana bakıyor, sertleşmiş siki elinde, yavaşça okşuyor.

Bakışlarımı başka yöne çeviriyorum ama bu görüşten kaçmak için yeterince hızlı değil.

Sırıtıyor ve Veronica'nın başının arkasından tutarak kendini onun ağzına itiyor.

İyice açılarak onu açgözlülükle kabul ediyor. "Ee, Double D? Oynayacak mısın, oynamayacak mısın?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak.

"Çok kötü." Çenesini Gunner'a doğru uzatır. İkisi arasında bir tür sessiz sinyal geçer.

Gunner yanımdan geçerken çantamı elime tutuşturdu. "Kal ve izle ya da kamyonetinde onları bekle. Size kalmış. Birazdan geliriz." Pantolonunun kemerini çözüyor ve kanepeye yerleşirken aşağı doğru itiyor, sertleşmiş sikini görmemi sağlıyor. Kardeşininkinden bile daha büyüktü. "Hazır mısın, Rony?"

Declan, Veronica'nın ağzından kardeşinin onu kaldırıp kucağına almasına yetecek kadar uzun bir süre çekilir. Ağabeyi Veronica'nın içine girdiğinde Veronica haykırır, ancak Declan'ın kalın sikinin tekrar ağzına girmesiyle sesi boğulur.

Daha önce onun yüzünden kavga çıkaracak olan bir kardeş için, kesinlikle iyi paylaşıyor.

Ve bence iki kız da iyi. Sarhoşlar ama ne olup bittiğinin farkındalar. Buradaki zavallı enayi benim.

"Kamyonumda sizi bekliyor olacağım çocuklar." Kimsenin beni dinlediğinden şüpheliyim. Çantamı göğsüme bastırarak kapıya doğru koşuyorum.

Birisi -muhtemelen Declan- üstteki mandalı çekerek insanları kilitledi. Dışarı.

Şimdi çekiyorum ve kapıyı açıyorum. Ve

sert bir vücuda çarpıyorum.

Tanıdık ve yıkıcı kristal mavisi gözlere bakıyorum.

On Üçüncü Bölüm

"Henry?"

İç çekerek göğsünü kabartıyor. "Neden telefonuna cevap vermedin?"

"Ben duymadım. Sabah Pekin'e gideceğini sanıyordum?" "Gidiyorum ama...." Bakışları dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Seni görmem gerekiyordu."

Billy Bob's'un ortasında olmamız umurumda değil.

Bira ve tuvalete yakın olduğumuz için hafif bir idrar kokusu. Kendimi onun bedenine attım, gözyaşlarım tehdit ediyordu. "Neden bana söylemedin? Neden bunu yapmaya devam ediyorsun?"

Kaşları eğlenerek kalkıyor. "Ne? Seni *şaşırtmak mı*? Bunun iyi bir şey olduğunu sanıyordum."

Bilardo salonunun içinden biri gırtlaktan bir çığlık atar.

Henry'nin gözleri kısılır. "Ne haltlar dönüyor orada?"

"Açıklayacağım. Kamyonetimde. Dışarıda." Buradan uzakta. Göğsüne bastırıyorum, onu teşvik ediyorum. "Lütfen. Burada olmak istemiyorum."

Hareket ettirmesi beton bir blok kadar kolay. "Biri seni incitti mi?" "Hayır. Öyle bir şey olmadı."

Tereddüt ediyor. "Biri sana dokundu mu?" Sesinde bir tehlike sınırı var.

"Hayır! Lütfen. Açıklayacağım ama burada değil. Lütfen, güven bana." Kimin başının daha büyük belaya gireceğinden emin değilim; benim mi yoksa Declan ve Gunner'ın mı? Eğer ikincisi olursa, bu kaçınılmaz olarak Henry'nin yaralanması anlamına gelecek, çünkü ne kadar güçlü olursa olsun, bir sürü adamla başa çıkamaz.

Henry derin bir nefes alır.

Ve sonra içeri dalıyor.

Kanepenin olduğu yere döndüğünde nefesimi tutuyorum. Birkaç saniye orada öylece durup izliyor.

"Defol git buradan!" Declan kükrer.

Gözlerimi Declan'ın bir başka tam cephe görüntüsünden kaçırarak Henry'nin yanında durmak için öne atılıyorum. "O benimle birlikte."

Declan sırıtıyor. "Hey, Double D. Bu artık bize katılacağın anlamına mı geliyor?"

"Lütfen gidebilir miyiz?" Henry'ye yalvarıyorum.

Sert gözlerle bana bakıyor, sonra bakışlarını Veronica'ya çeviriyor. "İşini bitirip dışarı çıkmak için on dakikan var."

"Yirmi yapabilir misin?" Veronica öne doğru eğilir ve gözleri Henry'nin üzerindeyken dilini Declan'ın şaftında gezdirir.

Arkasını dönmüyor. İrkilmiyor. Beş saniye boyunca dilini Declan'ın ucunun etrafında döndürmesini izliyor.

"Yirmi dakika, yoksa evin yolunu kendin bulursun." Kapıyı arkasından çekerek beni odadan dışarı çıkardı. Kolumdan tutarak beni bardan dışarı çıkarıyor, önüne çıkan herkesi kenara itiyor. Birkaçı ona bir şey söylemek için dönüyor ama yüzüne bir kez bakınca geri çekiliyorlar ve bana acıyarak bakıyorlar.

"Göründüğü gibi değildi, Henry. Söz veriyorum."

"Sanki bir bilardo salonunda oturmuş grup sikişi izliyor gibiydin."

Yaltaklandım. Tamam, belki de göründüğü gibiydi. "Gitmek istedim!"

Kamyonetimin hemen yanına park etmiş siyah Suburban'ı etkisiz hale getirdi. "Bin,

Abigail."

Yolcu tarafına geçiyorum, yumruklarım endişeden sıkıca yumulmuş.

Kapısını çarparak kapatıyor ve anahtarlarını konsola fırlatıyor. Geniş göğsü inip kalkıyor.

Ön sırada orta koltuk var, bu da ona daha yakın olmamı sağlıyor. Açıklamaya başlamak için ağzımı açtım.

"Dur."

Gözyaşları kıvılcımlanmaya başlar. "Bana kızgınsın." Bana ters ters bakıyor. "Öfkeli."

"Ben yapmadım-"

Kot pantolonunun kemerini çözüp fermuarını açmasını ve külotunu indirip sertleşmiş sikini eline almasını izlerken açıklamam dudaklarımda canlanıyor. Belki de

Bana kızgın ama aynı zamanda tahrik olmuş durumda.

Elini başımın arkasına doluyor ve başımı aşağıya, kucağına doğru çekiyor. Tam zamanında açıyorum, dişlerimin arasından kendini içeri itiyor ve ağzımı dolduruyor. Onu böyle tahrik eden neydi? Oradaki bilardo salonu muydu?

Veronica mıydı, onunla dalga geçen?

Her neyse, şimdi ağzımı çılgınca sikiyor, her seferinde boğazımın arkasına çarpıyor, yumruğu saçlarımı arkadan sarmış, kaldıraç olarak kullanıyor. Fermuarı boynumu tahriş ediyor. Kot pantolonunu çekiştiriyorum ve sonunda rahatlıyor, kalçalarını aşağı itmeme izin verecek kadar kaldırıyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ve homurtudan başka bir şey çıkarmadan boşalıyor, ağzımın içine ılık döl akıntıları fışkırtıyor. Zonklaması bitene kadar saçlarımı bırakmıyor. Yutkunmak ve ağzımı bir mendille silmek için geri çekiliyorum. Arkamı döndüğümde, kendini çoktan pantolonunu indirdi, gözleri pencerenin ötesindeki karanlıktaydı.

Sonunda bir iç geçirdi. "Benden sana güvenmemi ve açıklamana izin vermemi istedin. İşte buradayım, sana güveniyorum. Şimdi lütfen açıkla." Sesinde buz gibi bir hava var ama başka bir şey de var.

Yaralandım.

Boğazımda büyüyen acı verici düğümü bastırıyorum.

Ve sonra ona tam olarak ne olduğunu anlattım.

En ince ayrıntısına kadar, bilardo ıstakasına varıncaya kadar saçma sapan, tutarsız bir kelime karmaşası içinde sunuluyor.

"Başta onları bırakmaya korktum ama iyi olacaklarını anladığım anda koşarak çıktım. İşte o zaman oraya vardın. Hiçbir şey olmadı."

Vücudundaki gerginliğin bir kısmı azalmış gibi görünüyor. "Seni o kızlardan uzak durman konusunda uyarmıştım, değil mi?"

"Biliyorum! Dinlemeliydim. Çok üzgündüm, evde kalamazdım. Ama buraya geldiğim anda gitmek istedim."

"Yine de kendini pis bir motorcu barının özel odasında, bir kanepede sevişen insanları izlerken buldun."

Kendime gözlerimi deviriyorum. "Böyle şeyler başıma nasıl geliyor bilmiyorum." Sonunda Henry kıkırdadı.

Ve tekrar nefes alabiliyorum.

"Eğer izlemekten hoşlanıyorsanız, sizi Billy Bob'un yerinden çok daha iyi bir yere götüreceğim."

"Bunu istemiyorum!" Yanaklarımın yandığını hissederek inkar ediyorum.

Otoparkın karanlığında, onun bilmiş sırıtışını zar zor seçebiliyorum. Birden kalçalarımdan birini tutup çekiyor, ta ki ben koltuğun üzerinden ona doğru kayana kadar. Bacaklarımın arasına uzanıyor ve hiç acele etmeden parmaklarını külotumun kasıklarına doluyor. Hızlı bir çekişle külotumu kalçamın yarısına kadar indiriyor.

Açıkta kalan göbeğime anında kan hücum

ediyor. "Bunlar sırılsıklam, Abbi," diye

mırıldanıyor. "Senin yüzünden."

Bacaklarımı yukarı kaldırıyor, böylece onları yolun geri kalanında kaydırabiliyor. "Beni gördüğünden beri ödün bokuna karıştı. Bunlar mı?" Burnuna götürüyor ve derin derin içine çekiyor. Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Bir süredir ıslaklar."

"I...." Bunu nasıl açıklayabilirim? Sanırım gördüklerimden biraz tahrik olmuş olmalıyım. Ben izlerken Henry'nin bana o şeyleri yaptığını hayal etmek yeterliydi. "Senden başka kimseyi istemiyorum." Yolun geri kalanında öne doğru kaydım, kendimi onun yanına bastırdım, kollarım omuzlarına dolandı. Çenesinin sert hatlarına önce parmak uçlarımla, sonra ağzımla dokunmak için uzandım.

Bana doğru bir hamle yapmıyor ama geri de çekilmiyor. "Sana inanıyorum. Joel ve Margo'yu izlerken sertleştiğimde bana kızmıştın."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Onları izlerken sertleştim, çünkü sen de bu geceyi izlerken aynı nedenle ıslandın. O gece kaçmadan önce neredeyse iki dakika boyunca Ronan'la oda arkadaşlarını izlemenle aynı sebepten. Biliyorum çünkü güvenlik kamerası kayıtlarını gördüm. Aynı sebepten dolayı, Ronan'la olan

Michael'la birlikteyken senin yanında seks yapan çift. Bunda yanlış bir şey yok Abbi. Eğer birlikte yapıyorsak yok."

Kaşlarımı çattım. "Ne diyorsun sen?"

"Tek yapmanız gerekenin sormak olduğunu söylüyorum. Bu konuları açıkça konuşmamız gerekiyor."

Tereddüt ediyorum. "Hoşuna gidiyor mu? İzlemekten yani?" Yoksa sadece Margo mu hoşuna gidiyordu?

"İzlemek, izlenmek...." Kıkırdıyor, bakışları verandada bekleyen sarhoş kalabalığa kayıyor. "Hoşuma giden *çok şey* var Abbi. Ve en az bir kez yapmadığım bir şey de yok."

Onunla kadınlar ve geçmişi hakkında konuşmaya çalıştığım birkaç seferde beni susturdu. Benimle önceki kadınlar hakkında konuşmayacağını söyledi. Şimdi burada, detayları açıklıyor. Çok değil ama bazılarını.

Bir şekilde sözleri aşağıya ulaşıyor ve içime doğru kayıyor. Kalçalarım gerildi. "Veronica bu gece seninle alay ediyordu."

"Öyleydi."

"Hoşuna gitti mi?"

"Evet."

Kıskançlık midemde alevleniyor. "Onu istiyor

musun?" "Hayır. Seni istiyorum. Bunu bana

yapmanı istiyorum."

Tamam, bunu anlıyorum. Ben de kaçınılmaz olarak hep bunu düşünüyorum - Henry'nin bana böyle dokunmasının, beni böyle öpmesinin nasıl bir his olacağını.

Kendini bana böyle ittirdi.

Gerginliğimi yutuyorum. "Başka ne istiyorsun?"

Henry'nin dudaklarından bir gülümseme hayaleti geçer. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" Derin bir nefes alıyorum. "Evet."

Dilini alt dişlerinde gezdiriyor, bakışları uzaklara kilitlenmiş. Sürücü koltuğundan ortaya doğru kayarak bedenimi kolaylıkla kucağına kaydırıyor -sırtımı göğsüne yaslıyor, bacaklarımı kalçalarının iki yanına yayıyor. İçgüdüsel olarak kıçımı ona yaslıyorum ve ereksiyonunun bana yaptığı baskı karşısında inliyorum.

Ama sonra vücudumu aletinin ulaşamayacağı şekilde öne doğru ayarlıyor. Beni sıkıca yerinde tutuyor, sıcak elleri kalçalarımda aşağı yukarı geziniyor, asla tam olarak yukarı ulaşmıyor.

Sakinleştirici bir jest.

Ve aynı zamanda

işkence.

"İkisi şimdi dışarı çıkıyor."

Kaşlarımı çatıyorum, daha önce müzik kutusundan çıkan çiftin merdivenlerden aşağıya doğru yürüdüğünü görüyorum, adamın kolu kadının omuzlarından sarkıyor. "Ne olmuş onlara?"

"Şu kamyonun yanında sikişecekler." Karşımıza park etmiş nakliye kamyonunu işaret ediyor. "Ve sen de onları izleyeceksin."

"Hayır, değiller." Bu gece içeride başka neler gördüğümü düşününce, eğer öyleyse şaşırmamalıyım ama yine de bunu bilmesine imkân yok.

Henry kıkırdar. "Bahse girmek ister

misin?" "Elbette. Her halükarda para

senin."

Çıplak kalçama şakacı bir tokat attı. "Para dışında bir şeye ne dersin?"

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum, ama almaya geldiğimde kabul etmek zorunda kalacaksın."

Bu belirsizlik beni biraz tedirgin ediyor. Bunun cinsel bir şey olduğuna hiç şüphem yok. Ama bu Henry, kendime hatırlatıyorum. Beni yapmaya zorladığı hiçbir şeyden zevk almadığım olmamıştı. "*Eğer* kazanırsan."

Yine kıkırdıyor. "Var mısın?"

"Elbette."

"Güzel. Şimdi arkana yaslan ve gösterinin tadını çıkar," diye fısıldıyor ve öne doğru eğilip kulağımı ağzına alıyor. Karşı koyamayıp dönüyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Beni bırakmadan önce tek bir öpücük vererek rahatlıyor. "*İzle.*"

Çiftin acelesi varmış gibi görünmüyor, adımları yavaş, biraz sendeliyorlar. Kadın, adamın söylediği bir şeye gülüyor, eli

Göğsünde, yürümeye devam ederken buradan görülebilen sıcak pembe tırnaklar... yürüyorlar.

Kamyonun arkasından dolanıp yan tarafa kadar. Yolun yarısında duruyorlar, adamın kolu kadının omzundan inip beline dolanıyor ve öpmek için onu kendine çekiyor. Kadın, bizimki de dahil olmak üzere karşısındaki arabaları tarayarak etrafına bakacak kadar uzun süre serbest kalıyor. Bizimkinin yanında yavaşlıyor.

Zaten hareketsizdim ama şimdi donuyorum. "Bizi

görebilir." "Hayır, göremez. Burası zifiri karanlık."

Kadın adamı biraz daha öpmek için geri dönüyor, ancak bu sefer kemerini de kurcalıyor.

"Sana ne yaptıracağım..." diye takılıyor Henry ve karnımın derinliklerinde derin bir mırıltı gibi gürlüyor.

Kadın dizlerinin üzerine çöküyor. Ağzına almadan önce adamın aletini zar zor seçebiliyorum. "Hâlâ yanılıyor olabilirsin," diye mırıldanıyorum, başının aşağı yukarı sallanmasını izlerken kendimi bir sapık gibi hissediyorum. Adam eğiliyor

Kamyona yaslanmış, elleri saçlarında dolaşıyor. Elimde olmadan dudaklarımı yalıyorum, hâlâ ağzıma giren Henry'nin tuzunun tadını alıyorum.

"Onları izlemeyi seviyorsun, değil mi?" Henry

mırıldanıyor. Bu yanlış mı?

"Abbi...."

"Belki," diye utanarak itiraf ediyorum.

Henry'nin parmakları eteğimin etrafında kıvrılıyor, eteğim kucağıma yapışana ve gecenin serin havası hassas tenimi serinletene kadar eteğimi itiyor ve çekiştiriyor.

Elleri kalçalarımı birbirinden ayırmak için kayarken artan beklentime karşı yutkunuyorum. Ama henüz bana dokunmuyor.

Aşağı baktığımda kendimi tamamen çıplak görüyorum. "Ya biri içeri bakarsa?" "Onlar buraya gelmeden birini görürüz. Şimdi onları izle, Abbi."

Kadın tekrar ayağa kalkmış, adama yaslanmış ve onu tekrar öpüyor. İkisi de etraflarını bir kez daha hızlıca tarıyor ve sonra adam uzanıp kadının elbisesinin alt kısmını kalçalarının üzerinden yukarı kaldırıyor. Kadın altına bir şey giymemiş.

Bir parmak klitorisimin üzerinden geçip yarığımdan aşağı inerken irkiliyorum.

"Kıpırdamadan dur." Bir geçiş daha yapıyor, sonra bir tane daha ve ben tekrar ıslandığımı hissedebiliyorum.

Küçük bir inilti çıkarıyorum ve kendimi yeniden ayarlamaya çalışıyorum. Henry'yi bana karşı sert hissetmek istiyorum.

"İstediğimi yapmayacaksın, değil mi?"

"İzliyorum!" Israr ediyorum. Çift yer değiştiriyor ve kadın yüzünü kamyona dönüyor. Bacaklarını ayırıyor ve eğiliyor, ellerini kamyonun kasasına dayıyor. Hafif ışık, kadının dolgun kalçalarını ortaya çıkarmaya yetiyor. "Gördün mü? Cüzdanından prezervatif çıkarıyor."

"Anlıyorum." Henry başparmağını içime doğru iterek dudaklarımdan bir nefes çıkmasını sağladı. "Öne doğru eğil." Bunu yapıyorum ve elini çekiyor, sadece arkadan içeri kaydırıyor, uzun parmakları klitorisime tekrar kolayca ulaşıyor.

"Eğer tekrar kıpırdanırsan, bunun üzerine olacak." İçimde olmaktan kayganlaşmış başparmağıyla dar deliğimi yokluyor.

İçgüdüsel olarak esniyorum.

"Şimdi... izle," diye tıslıyor, parmak uçlarını tekrar kayganlığımın üzerinde gezdiriyor.

Gözlerimi çifte dikmiş, adam sonunda prezervatifi takmayı başarana kadar sessizce bekliyorum. Adam kızın arkasına geçiyor ve sonra yukarı doğru iterek kızın içine giriyor. Kadın omzunun üzerinden adama bakıyor ama yüz ifadesini görmek için çok karanlık. Kendimi görebilmeyi dilerken buluyorum.

Keşke bunu hissedebilseydim, sadece Henry beni kamyona doğru böyle eğerken.

Henry homurdanıyor. "Saçmalık, izlemekten hoşlanmıyorsun. Damlatıyorsun." Parmaklarını havaya kaldırdı. Karanlıkta kaygan kaplamayı zar zor görebiliyorum.

"Bu senin yüzünden, onların değil."

Boştaki eliyle atletimin bir askısını omzumun üzerinden dirseğimin etrafından aşağıya doğru çekiyor. Aynı şeyi diğer taraf için de yapıyor ve ardından sütyenimi çözerek beni tamamen üstsüz bırakıyor.

Belimdeki etek dışında neredeyse çıplak olan kendime tekrar bakarken geriliyorum. Barın ön tarafında ve bisiklet sırasının etrafında duran yaklaşık elli kişi var. Ya Henry yanılıyorsa? Ya burayı görebiliyorlarsa?

"Sakin ol, seni göremezler," diye beni temin ediyor Henry, elini klitorisime geri kaydırmadan önce birkaç kez meme uçlarımın üzerinde kaygan bir parmak kaydırmak için uzanıyor, ancak işkence edici derecede durgun bir hızda.

"Daha hızlı," diye fısıldıyorum, kamyonun yanında sevişen çifti izlerken ne kadar savunmasız olduğumu unutmak için elimden geleni yapıyorum.

Genelde bana istediğimi verir ama bu sefer hızlanmak yerine hepten durdu. Küçük bir şikayet miyavlaması çıkardım.

Ve kıkırdıyor.

Birden üç parmağını içime sokup beni iyice gererek doldurmaya başladığında nefes nefese kalıyorum. İçimde her zaman nasıl dokunacağını biliyor gibi göründüğü bir nokta var, nefes nefese kalmama ve kanımın hızlanmasına neden olan bu lezzetli basınçla ona masaj yapıyor. Elini sıkarken kendimi desteklemek için gösterge panelini kullanıyorum. Göğüslerimin çevredeki herkes için sergileniyor olması artık düşüncelerimin ön planında değil.

Elini her bastırışımda Henry'nin başparmağı diğer girişime kaslarımı gerecek kadar baskı uyguluyor. Kısa süre sonra kendimi daha sert bastırmasını dilerken buluyorum.

Adam kadından ayrılıyor. "İşi

bitti mi?" Fısıldıyorum.

"Şüpheliyim. O sarhoş. Daha yeni başlıyor." Henry parmaklarını dışarı kaydırıyor ve geriye doğru çekiyor, parmaklarını tekrar içime sokmadan önce çatlaklarım boyunca yapışkan sıvıya bulaştırıyor. "Derin bir nefes al." Öyle yapıyorum ve başparmağının kas halkasının yanından kaydığını hissediyorum.

Sertçe yutkunuyorum, vücudumun bu müdahaleye alışmasını bekliyorum. Ronan bunu bana daha önce bir kez yapmıştı, ama seksin ortasındaydım ve bir barın otoparkında iki kişinin seks yapmasını izlerken neredeyse çıplak değildim.

Bu çok daha yoğun görünüyor. Belki

de Henry ile olduğu içindir.

Adam kadının üstünü indiriyor ve göğüslerinin dışarı çıkmasına izin veriyor. Adam Eliyle bacaklarının arasını okşarken birkaç dakika yüzünü onlara gömüyor. Kamyondan yaklaşık yirmi metre uzakta, çakılların çimenlere dönüştüğü bir noktayı işaret ediyor.

Bize daha yakın.

Başını sallıyor ve birlikte uzanmak için tökezliyorlar. Teçhizat hâlâ barın verandasındaki insanları görmelerini engelliyor olabilir ama artık bir ışık akımı içindeler.

Adamın kalçalarına binerken garip bir kirlilik ve heyecan karışımı hissediyorum. İri, ağır göğüsleri var ve çimlerin üzerinde ona binmeye başladığında çılgınca zıplıyorlar. Etrafına bakacak kadar yavaşlıyor - kimsenin bardan buraya gelmediğinden emin olmak için kontrol ediyor, sanırım- ve sonra tekrar zıplamaya başlıyor, bu sefer bacaklarının arasına uzanıyor.

"Boşalt beni," diye yüksek sesle fısıldadığımı duyuyorum.

"Henüz değil." Henry başparmağını daha da içeri sokuyor, içimdeki yanmaya parmaklarıyla karşılık veriyor. Nefesimi tutuyorum ve daha fazla dayanamayana kadar onu itiyorum, tıslamasını kazanıyorum. "Yavaşla biraz. Sikeyim."

Islak elini kavramak için aşağı uzanıyorum, parmaklarını itiyorum ve ona karşı sürtünüyorum. "Lütfen."

Keskin nefesini duyuyorum. "Tamam, Abbi." Kemerinin tokası şıngırdamaya başlıyor ve ben de elimde olmadan arkamı dönüp onun güzel sikini görmek istiyorum
içime girmeden önce.

Gözlerini karanlık, hesapçı bir bakış dolduruyor. Bakışları dudaklarıma düşüyor ve sırıtıyor. "İzlemekten zevk aldığını itiraf et."

Biliyorum ama itiraf etmeyeceğim. Henüz değil. Gülümsememi saklamak için ona sırtımı dönüyorum.

Çift tekrar pozisyon değiştiriyor. Kadın şimdi sırt üstü yatmış, bacaklarını adamın vücudunun iki yanına açmış, adam da kadının üstüne

uzanmış. Hepsi

Kızın içine girerken kıçının aşağı yukarı sallandığını, pantolonunun ayak bileklerine dolandığını görebiliyor.

Henry parmaklarını ve başparmağını içimden çıkarıyor ve kendimi garip bir şekilde boşlukta hissediyorum.

"Bacaklar yukarı," diye emrediyor, dizlerim bükülene ve bacaklarım altımda vücudunun iki yanına sıkışana kadar bana rehberlik ediyor. Kalçalarımı sıkıca kavrıyor, beni şaftını açıklığıma hizalayacak kadar yukarı kaldırıyor ve sonra beni üzerine çekiyor. O kadar ıslağım ki vücudum hiç direnç göstermiyor, onu sonuna kadar kabul ediyor.

Bacaklarını kavrayıp sikine doğru sürtünmeye başladığımda küçük bir çığlık atıyorum ve onu tekrar içimde hissetmenin verdiği doluluğun tadını çıkarıyorum. Kalçalarımı kavrayıp beni üzerinden kaldırmadan önce ancak sürüyor. "Öne doğru eğil." Kıçımı kavrayıp yanaklarımı birbirinden ayırdığında ağzım açık kalıyor. Bir an sonra çatlağımdan soğuk bir sıvı damlıyor.

"Bu da ne?"

"Beni rahatlatacak bir şey." Pürüzsüz başını girişime sürtmek için kalçalarını biraz kaydırıyor ve sıvıyı etrafa bulaştırıyor. "Bana güveniyor musun?"

Yutkunuyorum. Bu gerçekten şu anda mı oluyor?

"Abbi?"

"Evet."

"Derin bir nefes al."

Bir eliyle sikini kavrayarak beni aşağı itmeye başladı.

Kayganlaştırıcının yardımıyla bile başparmağının girdiğinden on kat daha yoğun.

"Tamam, sakin ol."

Titrek bir kahkaha attım. "Bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum Henry."

Şişmiş klitorisimi ovmaya başlamak için etrafıma uzanarak cevap veriyor. "Boşalmayı ne kadar çok istiyorsun?"

"Çok kötü," diye

inliyorum. "Nefes

al."

Yapıyorum ve o da biraz daha içime giriyor.

Yanmaya karşı gözlerimi kapatıyorum, onun yerine klitorisime doğru kayan parmaklarına odaklanıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda çiftin yeni bir görüntüsüyle karşılaşıyorum; kadın dirsekleri ve dizleri üzerinde, kıçı havada, adam da arkasında bir şeylerle uğraşıyor.

"Görünüşe göre o da aynı fikirde."

Bir paketi yırtıp açmasını ve kızın sırtına bir şeyler sıkmaya başlamasını izliyorum.

"Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum ve Henry daha da içeri itiyor.

Henry beni ovarken nefesime odaklanıyorum ve sarhoş adamın kadının kıçıyla aynı hizaya gelmesini izliyoruz. Bunu daha önce de yapmış olmalı.

Çünkü çoktan ona karşı koymaya başlamıştı. Bu arada, içimdeki yanma zar zor azalıyor.

Henry ıslaklığımın daha fazlasını üzerine örtüyor ve beni daha da aşağı çekmeden bir an önce, "Nefes al," diye fısıldıyor.

Hafif bir sızlanmaya engel olamıyorum.

"Sadece rahatla." Parmakları klitorisime dönmeden önce omurgamın üzerinde birkaç kez aşağı yukarı geziniyor. "Sanırım neredeyse bitirdiler."

Adam kadının üzerine eğilmiş, bana tavşanların üst üste bindiği doğa videolarını hatırlatıyor. Birkaç saniye sonra yavaşlıyor, çekilmeden önce son birkaç pompayı kızın içine sokuyor ve sırt üstü yatıyor.

"Onu çıkardığından bile şüpheliyim." Henry'nin sesindeki küçümseme açıkça belli oluyordu, kendi parmakları da durmaksızın çalışıyordu. Gerçi orgazm olmamı isteseydi şimdiye kadar çoktan olurdum.

"Hala onları izlememi istiyor musun?"

Sıcak nefesi omurgamda geziniyor. "Siktir et onları. Bizi izlemeni istiyorum." Dikiz aynasını aşağı doğru eğmek için uzanıyor, ağır, şişmiş göğüslerimin gölgeli bir görüntüsünü yansıtana kadar, klitorisime karşı parmaklarına kadar.

Kalçalarımı kavrıyor, beni biraz kaldırıyor ama sonra indiriyor. Garip, zevkli bir acıyla nefesim kesiliyor.

Çifti kontrol ediyorum. Ayağa kalkmışlar, kıyafetlerini düzeltiyorlar ve yere bakıyorlar - kadının kamyonun yanında düşürdüğü çantasını aradıklarını varsayıyorum. Hâlâ burada olduğumuzdan ve bizi izlediklerinden haberleri yok.

"Yakında iyi olacak, söz veriyorum."

Kalçalarımı ona karşı ileri geri sallıyorum, beni içten içe nasıl gerdiğinin farkındayım. Çok geçmeden acı azalıyor, yerini tuhaf bir haz alıyor. Geçici olarak kalçalarımı yukarı çekiyorum ve sonra yavaşça geri kayıyorum, ilk başta sadece bir inç kadar, sonra biraz daha fazla.

Henry tıslıyor, elleri yanaklarımı tekrar kavrıyor, neredeyse acı verecek kadar sıkıyor. Bana yardım etmeye başlıyor, kalçalarını bana doğru sallıyor, hafifçe ama kasıtlı olarak itiyor. "Aylardır kıçını sikmeyi hayal ediyordum."

Henry'nin bunu hayal ettiği düşüncesiyle kaslarım onun sözleriyle geriliyor. "Senin için nasıl bir his?"

"İnanılmaz. Sıkı. Seksi." Elleri göğüs kafesimi kavrıyor ve biraz daha sert girip çıkmaya başlıyor. Artık orası da ıslanmaya başlamıştı. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. O kadınınki gibi zıplayan göğüslerimi izlemek için aynaya bir kez daha bakıyorum.

O cipin içindeki her şey o kadar yoğun ve samimi ki, bize doğru gelen iki formu, sadece yirmi metre uzağımıza gelene kadar fark etmiyorum.

"Abigail?" Jenny sesleniyor.

Hayal kırıklığıyla bir çığlık attım ve üstüme uzanmak için yavaşlamaya başladım.

Henry dişlerini sıkarak, "Durmayacağız," diyor ve ellerimi sıkıyor. "Anahtarların nerede?"

"Çantama takılı."

Uzanıyor, sadece otomatik marşa basmak ve kamyonetimin kapılarını açmak için yavaşlıyor. Bir anlık duraksamadan sonra SUV'u da çalıştırdı. "Bir yolunu bulurlar." Çantamı fırlattı.

Bu çok fazla. Odaklanamıyorum. "Bensiz gel. Yapamayacağım." "Sen

gelene kadar durmayacağım. Öne doğru eğil. Sonuna kadar." Elini sırtıma bastırıyor, çenem ön panele dayanana kadar beni öne doğru zorluyor. Eteğimi yukarı itiyor. "Kahretsin, bu manzara...." Ellerini kalçalarıma doluyor ve hızını tekrar artırıyor. Yoğunluktan haykırıyorum, ama durmuyor, sert ve hızlı bir şekilde içime giriyor, Jenny ve Veronica'nın yanımızdaki kamyonetimin kapılarını açıp içeri bakmalarını izliyorum.

"Kapılar kilitli mi?" Nefes nefese dışarı çıkmayı

başardım. Henry bir düğmeye bastı ve bir klik sesi

duyuldu.

"Alo?" Jenny arabanın yolcu tarafındaki camına vuruyor. Suburban şimdi. Kamyon çalışırken bir sürü küçük ışık yanıyor. Artık tamamen saklanacak kadar karanlık değil.

Gözlerini kapatır ve içeri bakar.

Bir çığlık attığını ve Veronica'yı aradığını duyduğumda heyecan ve paniğin garip bir karışımı ortaya çıktı.

"Henry...."

"Neredeyse

geldik."

Henry içime boşalacak. Sadece düşünce.... O tanıdık karıncalanma omurgamın tabanından başlayıp leğen kemiğime doğru yayılmaya başlıyor ve

bacaklarımın arasında.

Henry derin, gırtlaktan gelen bir çığlık atıyor ve onun içimde nabız gibi atmaya başladığını hissediyorum, tam yolcu kapısı açılırken kendi orgazmımı başlatıyorum. Veronica ve Jenny tanıklık etmek için orada dururken, kas duvarım Henry'nin horozunun etrafında spazm geçirirken çığlık atıyorum, neredeyse felç edici ecstasy dalgasından sonra dalga dalga ona karşı sıkılaşıyorum.

Bir ışık huzmesi üzerimizde parlıyor. Acil durumlar için konsolumda sakladığım el fenerini bulmuşlar.

Henry eteğimi indirdi ve onlara, "Kapatın şu lanet kapıyı!" diye çıkıştı.

Kapıyı çarparak ve kıkırdayarak kapattılar.

"Özür dilerim. Sanırım kilitlemek yerine yanlışlıkla açmışım." Eli çıplak sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovuyor.

"Sorun yok." Utanç duygusu omurgamda gezinirken bile bunu

söylüyorum. Henry iç geçiriyor. "Onları nereye bırakman gerekiyor?"

"Sadece şehirde."

Kalçalarımı kavrıyor, beni yavaşça aletinden kaydırıyor. "Sen önden git

ve sonra beni hana kadar takip et."

Bölüm On Dört

"Acaba Jenny annesinin gül ağacının üzerine kustuğunu hatırlayacak mı?" diye mırıldanıyorum, Henry'nin odasındaki boz kahverengi ve gümüş yatak takımlarına ve ince çiçek desenlerine bakarken. Bay ve Bayan Rhodes ona çatı katındaki tüm katı kaplayan ve eskiden bakımını yaptığım bahçeye bakan odayı vermişti. Tartışmasız en güzel oda.

"Hiçbir şey hatırlamayacak. Sonunda doğru dürüst görebileceğinden bile şüpheliyim." Henry uzanıp lacivert tişörtünü başının üzerinden çekerek, sert kaslarla şekillenmiş ve pürüzsüz, bronz bir tenle kaplı göğsüne ve karnına hayran kalmama izin verdi. Daha önce bu manzaranın tadını çıkaramamıştım, sırtım hep ona dönüktü.

Orada durup ona baktığımı görünce inledi. "Bana öyle bakma, Abbi. Bu konuda bir şey yapamayacak kadar yorgunum."

Adam normalde doyumsuzdur. Henry bunu söylüyorsa çok yorulmuş olmalı. Bir günlüğüne Alaska'dan kalkıp Pekin seyahatini ertelediğini hatırlayınca kalbim kabarıyor. Evet, o bir CEO ama toplantılarını değiştirmenin nasıl bir kabus olduğunu hatırlıyorum. Miles benden nefret edecek.

"Sakıncası yoksa duşa gireceğim." Bu geceden sonra temizlenmem gerektiğini hissediyorum.

Telefonuna uzanıyor. "Devam et. İş için birkaç şeyi halletmem gerekiyor."

Banyo küçük ama şirin, sağ tarafta cam bir duş kabini var. Soyunup içeri giriyorum ve sıcak suyun tadını çıkarıyorum. Bu son iki gün eşit derecede korkunç ve inanılmazdı. Henry'nin ortaya çıkması bana annemle yaşadığım tüm o çileyi unutturdu ama bununla bir noktada yüzleşmem gerekecek. Hem sağlığını böylesine aptalca bir şekilde riske attığı için hem de Henry ile beni ayırmaya çalıştığı için onu affetmem uzun zaman alacak.

Onun kötü bir adam olmadığına onu nasıl ikna

edebilirim? Çünkü kötü biri değil.

Bana kötü şeyler yapmayı seviyor.

O çifti izlememiz doğru muydu? Onları izleyerek boşalmamız? Henry'nin elleri üzerimdeyken zaten boşalmayacağımdan değil. Ama o haklı, tüm bunların ahlaksızlığından damlıyordum.

Çok keyifsiz ve kirli hissettirdi.

Havuz odasında olanlardan pek hoşlanmadım ama bu

Çünkü bu rahatsız ediciydi. Güvenli hissettirmiyordu. Ve Henry orada değildi. Orada olsaydı farklı olur muydu?

Ve sonlara doğru kontrolden çıkıp duramayacağımızı mı?

Bir dinleyicimiz olacağını bilerek mi? Sarhoş bir seyirci, ama yine de bir tane. Kapı ardına kadar açık bir şekilde orada durdular ve birlikte orgazm oluşumuzu izleyip dinlediler. Çok samimi bir andı ve aptal Jenny ve Veronica buna tanık oldu.

Bunu düşününce yanaklarım kızardı.

O anın sıcaklığıyla buna izin vermem benim hakkımda ne söylüyor?

Duşun kapısı arkamdan açıldı ve Henry içeri girdi.

boş bir yer buldum. Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurmak için eğiliyor, eli nazik bir şekilde kıçımın üzerinde geziniyor. "Ağrın var mı?"

"Birazcık." Sabun ilk başta yaktı ama altımı temizlemeyi bitirdiğimde iyiydim. Onu içimde hissedebilmeyi seviyorum.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey."

"Abbi... Oyun oynamak için çok yorgunum."

Saçlarını suyun altında ıslatmak için başını arkaya doğru eğdiğinde onu inceliyorum. "Tam olarak ne yaptın?"

Sırıtıyor. "Daha açık olabilir misin?"

"Bilirsin... cinsel olarak?"

"Tamam." Eline bir topak şampuan sıkıyor. "Ayrıntıları sor, ben de sana söyleyeyim."

"Ayrıntılar?"

"Belirli bir şeyi merak ediyorsanız, yaptıysam size söylerim. Ama sanki bir kilisede günah çıkarıyormuşum gibi tüm patavatsızlıklarımı sıralayacak değilim."

Henry'nin o dar tahta kutuda oturup kendi tarzında detaylar verdiğini hayal ediyorum. Rahibe sert bir saldırı yapardı. Tamam.... "Aynı anda iki kadınla yattınız mı?"

Şampuanı saçlarına sürmeye başlar. "Evet." "Kaç kere?"

"Saymadım."

Gözlerimi deviriyorum. "Yani birkaç taneden fazla mı?" Kıkırdıyor.

"Evet."

"Peki ya aynı anda ikiden fazla kadın?"

Tereddüt ediyor.

"*Ciddi* misin?"

"Birkaç kez."

Bunu hayal etmeye çalışıyorum. Tüm o kadın vücut parçaları ve Henry'den sadece bir tane. Şu anda bacaklarının arasında gevşek duran aleti hâlâ en az beş santim gibi etkileyici bir büyüklükte olsa da.

Hafifçe kıkırdıyor ve ben onun sikine kaşlarımı çattığımı fark ediyorum. "Bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

"Peki ya erkekler? Hiç bir erkekle seks yaptın mı?"

"Hayır."

"Hiç istedin mi?" "Hayır."

"Başka bir erkekle bir *şey* yaptın mı?" "Bir kadını paylaştım, eğer bu sayılırsa."

"Doğru." Margo. Nasıl olduysa unutmuşum.

Tam olarak nasıl gitti? Ben, Ronan ve Connor'la olduğu gibi miydi? Hayal gücüm o gün onlarla birlikte kamyonda sıkışıp kaldığım ana gidiyor. Yoğun ama samimiydi, çünkü onlara tamamen güvenmiştim.

Henry sanki aklımı okuyormuş gibi, "Aklına bir şey gelmesin," diye mırıldandı.

Sessizce saçındaki köpükleri durulamasını, sabunlu suların göğsünden ve karnından aşağı akmasını izliyorum. Merak sonunda beni ele geçiriyor. "Neden olmasın?"

"Neden olmasın, ne? Başka bir adamın seni becermesine izin vermiyorsun?" Sesinde bir keskinlik var.

İçgüdüsel olarak ona uzanıyorum, karnındaki çıkıntıları yatıştırıcı bir şekilde izliyorum. "Başka bir erkek istemiyorum Henry. Sadece bunu neden tekrar yapmadığını merak ediyorum."

"İstersen seninle ve senin için yapacağım pek çok şey var ama seni başka bir erkekle paylaşmak bunlardan biri değil."

"Neden olmasın?" Kelimeleri söylemesini bekliyorum. Benimle konuşması, bana nasıl hissettiğini söylemesi için. Bunu biliyor olmalı.

Sabun kalıbına uzanıyor ve hiçbir şey söylemeden köpürtmeye başlıyor. "*Onu* paylaştın..."

"O hiç kimseydi." "Ve ben...."

Çenesi gerilir. "Kimse değil."

Kalbim sıkışıyor. Henry kendi duygularını ifade etmekte ne kadar kötü olsa da, ben onları hissediyorum. Bu benim için yeterli olmalı.

Şimdilik.

Meme uçlarım etini zar zor sıyırana kadar yakınına eğilip parmak uçlarıma kalkıyorum ve dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum. Dudaklarını karşılamak için kıpırdamıyor ama geri de çekilmiyor, dilimi ağzının kenarında gezdirip onu ikna etmeye çalışırken nefesi kesik kesik geliyor.

Sonunda ağzıma tek bir öpücük kondurdu. "Burada işin bitti mi?"

"Evet."

Elleri beni döndürmek için kalçalarımın etrafında kıvrılıyor. "Bir dakika içinde orada olacağım."

"Beni kovuyor musun?" Surat astım.

"Sıkışık duşlar bana göre değil." Kapıyı iterek açtı ve kıçıma bir tokat atarak beni dışarı çıkardı.

Yeterince adil.

Bir dakika daha çok on dakika gibi. O havuz odasında mahsur kalmamızdan Henry'nin ortaya çıkmasına, kamyonetinde kendimden asla yapmamı beklemeyeceğim şeyleri bize yaptırmasına kadar tüm o çarpık gecenin üzerinde durmak için on dakika.

Henry müstehcen şeyleri tercih ediyor gibi görünüyor. İzlemeyi ve izlenmeyi seviyor. Aynı anda birden fazla kadınla birlikte oldu. Bir kadını paylaştı, Tanrı bilir başka neler yaptı - ona soracak başka bir şey bulamamam bile ne kadar deneyimsiz olduğumu kanıtlıyor.

Benden başka ne yapmamı isteyecek?

Eninde sonunda benimle seks yapmanın yeterli olmayacağından endişelenmeli miyim?

Beni paylaşmak istemediğini söylüyor, ama ya bir gün bu değişirse? Ya iştahını doyurmak için onu paylaşmam gereken bir zaman gelirse?

Onu başka bir kadının içinde düşünmek bile göğsümü ağrıtıyor.

Gerçekten de herkesin söyleyip durduğu şey, benim onun gibi bir adamın ilgisini çekebilecek türden bir kız olmadığım mı? Belki de bunun parayla bir ilgisi yoktur.

Banyo kapısının açıldığını duyduğumda ve Henry'nin dışarı çıkıp yanımdaki yatağa girmesini izlediğimde, lambamın ışıltısı onun güzel çıplak vücudunu aydınlatıyor, yardım edemem ama yapamadan önce onu ne kadar tatmin edebileceğimi merak ediyorum.

"Hey."

Beni öpmek için eğiliyor ve aynı anda yatağımın başucundaki lambayı kapatarak bizi neredeyse karanlığa gömüyor, tek ışık dışarıdaki sokak lambasından gelen zayıf bir parıltı. "Alt dudağını çiğniyordun."

"Yani?"

"Bir sorun olduğunda bunu yaparsın."

Tereddüt ediyorum. "Ya sadece normal insan seksi

istiyorsam?" "Normal insan seksi mi?" Sesinde bir

eğlence var.

"Bilirsin... Bir yatakta, karanlıkta, kendi başımıza. Sadece sen ve ben, birlikte ve sıkıcı. Vajina içinde penis seksi."

İç geçiriyor, yanımdaki yatağa gömülüyor. "O zaman 'normal insan seksi' yaparız."

"Evet ama...." Güvensiz göründüğüm için beni azarlayacağından korkarak yutkunuyorum. "Ya bir gün senin için yeterli olmazsam? Ya sıkılırsan?"

Sessizlik odada o kadar uzun süre asılı kalıyor ki, kendimi ihtiyatla nefesimi tutarken buluyorum.

Sonra büyük, sıcak eli yüzümü bulup kucaklıyor, başparmağı yanağımda ileri geri gezinirken üstüme tırmanıyor, vücudunu nazikçe bacaklarımın arasına yerleştiriyor. Karanlıkta yüzünü arıyorum ama seçemiyorum, bu yüzden sadece onu *hissetmekle* kalıyorum.

Ağırlığını üzerimde hissediyorum.

Naneli nefesinin yüzümde gezindiğini hissediyorum.

Ereksiyonunun bana karşı kalınlaştığını hissediyorum. Daha önceki acılarıma rağmen vücudum otomatik olarak tepki vermeye başlıyor, kayganlaşıyor. Kalçalarımı iyice gererek ona doğru açılıyorum.

Parmakları benimkilerin arasında dolanıyor ve kollarımı başımın üzerine kaldırarak ellerimi nazikçe aşağıya indiriyor. Beni öpmeye başlıyor, dudakları yumuşak ama güçlü, yavaş ama acımasız. Aleti içime girerken ağzına karşı inliyorum.

Eski karyola, onun lezzetli yavaş temposu ve nazik itişleriyle gıcırdamaya başlıyor. Kolayca girip çıkması uzun sürmüyor, leğen kemiği ihtiyacım olan sürtünmeyi sağlamak için her geçişte klitorisime sürtünüyor.

Hızlanmasını, içime daha sert girmesini, ellerimi bırakmasını bekliyorum ki zevk için bedenimi kaldırıp bükebilsin. Işığı açmasını, böylece göğüslerimin zıplamasını ve benim onun altında kıvranmamı izleyebilmesini. Kulağıma kirli taleplerini fısıldamaya başlaması için.

Ama asla yapmıyor, kalçaları o yavaş tempoyu koruyor, dili benimkini yakalamak için sık sık dışarı kayıyor, nefesleri küçük pantolonlar, başparmakları benimkinin üzerinde ileri geri sürtünüyor.

Çok samimi.

Tüketiyor.

Parmakları içimde geriliyor ve birkaç dakika sonra ismim derin bir iniltiyle dilinden dökülürken içimde nabız gibi atıyor, beni tohumuyla dolduruyor.

Parmaklarımı bırakarak içimden çıkıyor ve aşağı doğru kaymaya başlıyor. Ona uzanıyorum, nemli, ipeksi saçlarının telleriyle oynuyorum, nefesi karnımda sıcak bir iz bırakırken karnım beklentiyle geriliyor. Nefesimi tutuyorum.

Sadece otuz saniye sonra boşaldığımda, gecenin sessizliğinde Rhodes'ların beni duymasını istemediğim için ağlamalarımı bir yastıkla bastırmak zorunda kalıyorum.

Beni usulca öpmek için geri döndüğünde nefes nefese kalıyorum, dudaklarının tadı ikimize de benziyor. "Bundan nasıl sıkılabilirim ki Abbi?" diye fısıldıyor. Yuvarlanarak sırt üstü uzanıyor ve beni göğsüne yaslanmam için kendine çekiyor. Aptalca bir şey söyleyerek bunun yoğunluğunu mahvetmek istemiyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum, nefeslerini dinliyorum, kalp atışlarını hissediyorum. Birkaç dakika içinde nefes alış verişi sığlaştı.

"Seni seviyorum Henry," diye fısıldıyorum karanlığın içine, keşke bunu ona beni duyabileceği bir anda söyleyebilecek kadar cesur olabilseydim.

~ ~ ~

Tanrım, o çok güzel.

Henry'nin uyuduğuna sadece bir kez, binlerce metre yükseklikteki bir uçakta, bacakları önünde yayılmış halde tanık oldum.

Böyle görünmüyordu.

Huzurlu.

Savunmasız.

Yavaşça yanıma dönüyorum, yatağı rahatsız etmemeye çalışarak uyuyan bu adama daha iyi bakmak istiyorum. Sırt üstü yatmış, bir kolunu başının üzerindeki yastığa dayamış, diğerini de karnının üzerine sarkıtmış. Uzun, koyu renk kirpikleri kıpırtısız göz kapaklarını çevreliyor, o kadar uzunlar ki aşağıdaki yanaklarına kadar uzanıyorlar.

Dudakları hafifçe ayrılmış. Gerçekten de mükemmel dudaklar, dolgun ve pembe. Elimi uzatıp parmağımla izlerini sürme isteğine karşı koyuyorum. Bana yaptıkları şeyler... bana.

Diğerlerine.

Bakışlarımın aşağıya, boynuna -boynu bile seksi- göğsüne, karnına, beyaz çarşafların toplandığı yere, kalın sikinin dış hatlarının açıkça göründüğü yere kaymasına izin verdim.

Çarşafın bir kıvrımını sıkıştırıyorum ve sonra, çok yavaşça, onu ortaya çıkarana kadar geri çekmeye başlıyorum.

Sikine bayılıyorum. Bunu bir penis için söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama Onun geri kalanı kadar güzel ve güçlü. Ve hepsi benim. Kimseyle paylaşmak zorunda değilim.

Birden sıçradı ve beni korkuttu.

Henry'nin yumuşak kıkırdamaları gözlerimi onun artık açık ama uykulu bakışlarına çekiyor. "Günaydın." Tekrar doğrulup göğsüne sarılıyorum ve onu öpüyorum.

Onu.

"Saat kaç?"

"Neredeyse on."

İnliyor.

"Saat kaçta ayrılman gerekiyor?"

"Bire kadar havaalanında olmalıyım."

İnleme sırası bende. Onunla üç saatim kaldı ve sonra onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum. Onu özlemenin korkusu şimdiden omuzlarıma çökmüş durumda.

Saçlarımı alnımdan itiyor. "Sana bir şey söylemem gerek." Kulağa uğursuz geliyor ve anında temkinli davranıyorum. "Tamam mı?"

"Yine Margo'nun şatosuna gidiyorum. Wolf'la ortak olmak istediği şatoya."

Senin ve erkek arkadaşının onu becerdiğiniz yer mi? "Oh?" Ne demem gerekiyor? Gitme mi?

"Benimle gelmek isteyebileceğini düşündüm."

"Fransa'ya mı?"

"Evet. Üç hafta içinde."

Tereddüt ediyorum. "Kızar mı?" Çünkü onunla orada yalnız kalırsa kesinlikle sorun olur.

"Seni davet etmemi o istedi."

"Gerçekten mi?" Onu ne kadar kıskandığımın farkında mı?

"Orada birkaç kişi daha olacak." O dışarı kayar
altımda. Karnımın üzerine uzanıyorum ve o banyoya doğru ilerlerken sıkı kıçına hayranlıkla bakıyorum.

"Pasaporta ihtiyacım var." Ve milyonlarca başka şey, yeni bir gardırop, saçımın yeniden yapılması, vücuduma ağda yapılması gibi.

Henry rahatladıktan sonra geri döner. "Bunu almak yeterince kolay. Yani bu bir evet mi?"

"Ben yokken Jed'in idare edebileceğinden emin olmalıyım ama... evet." Henry ile Fransa'ya bir gezi. Heyecan içimde kabarcıklar oluşturuyor. Az önce yaptıklarından sonra annemden şimdiye kadar gördüğüm direnci göreceğimi sanmıyorum. Ama kim bilir.

Bu sefer May Teyze'nin yanımda olması iyi olurdu. "Aç mısın? Pearl'e gidebiliriz. Hemen köşeyi dönünce."

"Tamam. Sadece bir şeyi bitirmem gerekiyor." Birden çok ciddi görünmeye başladı.

"İş için mi?"

Yatağa dalıyor, arkamda, bacaklarımın arasında sürünüyor. Kolları altımdan kayıyor. Kalçalarım pazılarının arasında sıkışana ve kıçım yüzüne gelene kadar aniden geriye ve yukarı doğru sürüklenirken bir çığlık atıyorum.

"Dün gece çok sert davrandım. Daha iyisini yapmalıyım."

Islak dilinin ilk darbesini üzerimde hissettiğimde nefesim kesiliyor. "Yapmıyorum...." Aman Tanrım. Beni daha önce de yalamıştı. Yapabilir miyim bilmiyorum....

"Güvensizliğini bırak Abbi ve şu anda ne kadar sert olduğuma bak."

Vücudumu yeterince döndürmeyi başardığımda sertleşmiş sikinin dışarı çıktığını, üstündeki nem taneciklerinin yuvarlandığını görüyorum. Ve sonra dilinin bir başka uzun darbesi beni kıvrandırıyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyor.

Bu sefer rahatlamıyor, ağzı üzerime kapanmadan önce ılık nefesi tenimde bir kez geziniyor ve o dili beni hem rahatlatıyor hem de işkence ediyor. Rahatlamak, bunu istediği için yaptığını kendime hatırlatmak için elimden geleni yapıyorum.

Dört dakika geçmeden, coşku dolu çığlıklarımı Mrs.
Henry beni akıl almaz bir orgazma ulaştırırken Rhodes'un kaz tüyü yastığı.

~ ~ ~

Henry ağzına bir parça daha domuz pastırması atıyor.

O pis, iğrenç ağız bana çok zevk veriyor. Ona bakmadan duramıyorum.

"Abbi?"

Bana bir soru sorduğunu anlamam bir anımı aldı. "Hı-

hı?"

Ağzının köşesi seğiriyor. "Az önce ne düşünüyordun?"

Yanaklarım kızarırken başımı öne eğiyorum. "May Teyze'nin neden bu kadar geciktiğini anlamıyorum. Meşgul olmalı."

Bakışlarının ağırlığını uzun süre üzerimde hissettim, sonra rahatladı ve Greenbank'ın merkezi olan küçük aile restoranımızın üzerinde dolaşmasına izin verdi.

Dedikodu. "Burası tıka basa dolu."

Kiliseden birkaç kişiyi tanıyorum. Hepsi merakla izliyor. Göz göze geldiğimizde onlara gülümsüyorum, onlar da bana gülümsüyorlar.

Acaba kaç tanesi dün gece Henry ile birlikte otelde kaldığımı duydu?

Yarım saat önce dün geceden kalma eteğim ve atletimle onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ettiğimde Bayan Rhodes'un yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Henry

Kiralayan tek kişiydik, bu yüzden evin içinden gelebilecek herhangi bir ses için bizden başka kimse suçlanamazdı. Gülümseyip başını sallayacak ve Henry'nin tekrar ne zaman geleceğini soracak kadar profesyoneldi, böylece aynı odayı onun kalması için ayırabilirlerdi.

Bayan Rhodes'un kendisi büyük bir dedikoducu olmasa da, Peggy Sue'dan iki kapı ötede yaşıyor ve hepimiz biliyoruz ki o kadının tencereyi karıştırmak için hazırda bekleyen uzun bir tahta kaşığı var.

"Şu marka şirketiyle konuştun mu?" Henry kahvesinden bir yudum alır.

"Pazartesi günü o kızla konuşmam

gerekiyor." Başını salladı. "Güzel. Yap o

zaman."

"Neden bu kadar zahmete girdin ki?"

Umursamazca omuz silkiyor. "Uçaktaydım. Öldürmek için biraz zamanım vardı."

Gözlerimi deviriyorum. "Oyun oynayacak vaktim yok *Henry*." Bunu söylerken onu taklit etmek için sesimi bir oktav alçaltıyorum.

Bu bana bir sırıtma kazandırdı. "Güzel. Bunun senin olduğunu söylemiştin. Ailenin değil.

Siksurat'ın değil. Sadece senin."

"Evet...." Takip etmiyorum.

"Ve bunu görmeme izin vermekten utandın. Neden?"

Omuz silkiyorum. "Senin yaptığına kıyasla yazın garaj yolunun

sonunda beş sentlik bir limonata standı işletmek gibi bir şey."

Cevabımın bu olacağını biliyormuş gibi sırıtıyor. "Tamamen sana ait olan *ve* yüzde 100 gurur duyabileceğin bir şeye sahip olmanı istiyorum. O yüzden git... onunla koş. Onlardan sonuna kadar faydalan. Sadece markalaşma yapmıyorlar. Şirket kuruluşu, dağıtım, üretim verimliliği, tahmin konularında da yardımcı olabilirler. Yaptıkları işte en iyiler. Bir şeyler öğreneceksiniz ve bu, hayatın neresinde olursanız olun her zaman faydalıdır."

İç çekiyorum. "Bu insanların fiyatı ne kadar?"

"Seninle para için kavga etmeyeceğim," diye mırıldanıyor lokmalar arasında. "Bu benim param ve nasıl istersem öyle harcarım."

Sabırsız iş adamı Henry ortaya çıkıyor. Ona karşı kazanamayacağım ve dövüşmek istemiyorum.

"Tamam. Onlarla konuşacağım."

"Güzel. Nasıl gittiğini bana haber ver." Son lokmasını da bitirince peçetesiyle ağzını sildi ve saatine baktı. "Yakında uçağıma binmek için ayrılmam gerekiyor."

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Birkaç dakika daha.

Birazdan dışarı çıkacak. Sizinle gerçekten tanışmak istiyor."

Kaşları çatıldı. "Bu annenin kız kardeşi mi demiştin?"

"Evet. Ama anneme hiç benzemiyor."

May Teyze sanki fısıltılarımızla çağrılmış gibi mutfak kapısını iterek yanımıza geliyor, ince gövdesi

masalar. "Nihayet! Özür dilerim, bu akşamki yemek için kızarmış tavukları hazırlamam gerekiyordu ve sonra işler yoğunlaştı ve bilirsiniz.... Artık buradayım." Önce bana sonra da Henry'ye gülümseyerek iç çekti.

"May Teyze, bu Henry."

Eğer küçük bir lokanta masasında otururken ayağa kalkmanın zarif bir yolu varsa, Henry bu konuda ustalaşmış, ayağa kalkıp kadının üzerinde yükseliyor ve ona elini uzatıyor. "Abbi senden çok bahsediyor."

Sanırım ondan ona sadece bir kez bahsettim, ama bu söylenmesi gereken doğru şey.

"Oh, öyle mi, şimdi?" Kıkırdıyor. "Umarım her şey iyidir."

"Sadece."

"Bir dakika oturabilir misin, May Teyze?" *Anneme yardım etmen için yalvarmam gerek.*

"Elbette...." Etrafta çekebileceği bir sandalye arıyor ama hepsi dolu.

"İşte, kendim için bir tane bulacağım." Henry az önce oturduğu sandalyeyi işaret etti. "Israr ediyorum."

Aldı ve bana geniş gözlerle baktı. Sanırım onaylıyor. "Ee? Annen nasıl?"

"O iyi."

"Gerçekten mi? Peder dün akşam yemeğinde buradaydı ve onun kalbi için ne kadar endişelendiğini söyledi."

Çünkü kızın ne yaptığını bilmiyor. "Şu anda anlatamayacağım uzun bir hikâye ama onun kafası için daha çok endişelenmeliyiz."

Dudakları büzüldü. "*Onun* hakkında, anladığım kadarıyla?"

Bayan Baxter ve kızının boş sandalyelerini ödünç almak isteyen Henry'ye baktıklarını görüyorum. "Beni çok mutlu ediyor. Neden bunu göremiyor?"

"Anlayabiliyorum." Duraksıyor. "Senden çok daha

yaşlı." "On yıl."

"Yuva kurmak, çocuk sahibi olmak istemesi ne kadar sürer? Buna hazır mısın?"

Henry ve çocuklar mı? Sorusu beni şaşırttı. Bir saniye bile düşünmedim, onun ilgisini korumaya odaklanmakla meşguldüm. "Henüz o noktadan çok uzağız." O evlenilecek biri mi ki?

"Sanırım." İç çekiyor. "Annen bu sabah beni aradı. Seni görüp görmediğimi sordu. *Bütün gece* dışarıda olduğunu söyledi. Sanırım onunla birlikte?"

"Evet. Geç geldi ve yakında gitmesi gerekiyor. Onu haftalarca göremeyeceğim."

Kahvesinden bir yudum alıyor ve tam Henry masamızın ucuna yerleşirken gülümsemek için zamanında geri çekiliyor.

"Ee? Abigail bana çok seyahat ettiğini söyledi."

"Evet, bazen çok fazla. Aslında şu anda Pekin'e gidiyorum." "Ve işte buradayım, otuz beş yaşındayım ve Amerika'dan hiç ayrılmadım bile. Bu mu?"Üzücü, değil mi?

"Kaç Amerikalının pasaportu olmadığını bilseniz şaşarsınız." O Bana bilmiş bir bakış fırlattı.

"Şimdiye kadar hiç bir nedenim olmadı," diye karşılık veriyorum.

May merakla kaşlarını çatıyor ve beni açıklama yapmaya zorluyor.

"Henry'yi Fransa'da ziyaret edeceğim. Üç hafta içinde. *Eğer* annem başka bir şey yapmazsa."

"Ah. Anlıyorum." May kahvesinden bir yudum daha alıyor, bakışları beni inceliyor. "Nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin."

Rahatlayarak gülümsedim. Hayatımdaki *herkes* birlikte olmamıza karşı değil.

~ ~ ~

"Henüz değil." Boğazımdaki düğümü görmezden gelmek acı verici bir şekilde zorlaşırken, güneş gözlüklerini ondan geri kaydırıyorum. "Onları henüz saklama."

"Gerçekten gitmem gerek, Abbi." Elini sürücü tarafındaki kapının üstüne koydu. Bir ayağı içeride.

"Biliyorum, sadece... sanki sana hep veda ediyormuşum gibi geliyor." Her seferinde daha kolay olacağını düşünmüştüm ama tam tersi oldu.

Bakışları Ana Cadde üzerinde geziniyor, çenesi geriliyor. "Sana bunun zor olacağını söylemiştim."

Bunu söyledi ama ben yine de denememiz için ısrar *ettim.* Acı verse bile bundan pişman değilim.

Ona doğru eğiliyor, elimle göğsünün verdiği hissi bir kez daha hatırlıyorum. "Keşke seninle gelebilseydim."

Çenesindeki gerginlik azalıyor. "Senin pasaportun yok."

Gözlerimi deviriyorum.

"Ve burada sana ihtiyaç var, hatırladın mı? Ailenle birlikte. Ve sik suratlıyla." Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kavrıyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurmak için eğiliyor. "Üç hafta. Miles senin için uçuşunu ayarlayacak."

"Tamam."

"Yani gelecek misin?"

"Evet. Tabii ki. Bir yolunu bulacağım."

Bir iç çeker ve sonra sürücü koltuğuna tırmanır, o yakışıklı yüzünü güneş gözlüklerinin arkasına saklar.

"Henry?"

Kaşları geriliyor. "Öyle mi?"

Ona söylemek istiyorum. Onun hakkında ne hissettiğimi bilmesini istiyorum.

Kapı hâlâ açık ve ben de ona yaklaşıyorum, elim kaslı kalçasına yerleşiyor.

Ağzımı açtım.

Hafifçe başını sallaması beni durduruyor. "Yapma. Bu sadece senin için daha zor olur."

Hissettiğim acıyı görmezden gelemeyerek geri adım atarken kelimeler dilimde ölüyor. Bu *sadece* benim için mi zor?

Motor gürleyerek çalışmaya başlar. "Kendini meşgul tut." Sert bir kaş kaldırıyor. "Ve Billy Bob's gibi yerlerden uzak dur."

Cipi sokağın köşesini dönene kadar gözyaşlarımı tutmayı başarıyorum.

Üç hafta. Sadece üç hafta beklemek zorundayım ve sonra onu göreceğim. Kalbimin hala nerede olacağını biliyorum.

Peki ya onunki?

On Beşinci Bölüm

Eve vardığımda Jed balyalama traktörüyle geliyordu.

Şu anda onunla mı yoksa annemle mi uğraşmak istediğimden emin değilim. Önce onunla yüzleşmeye karar verdim.

"Hey."

Kıyafetlerimi tarayacak kadar uzun süre başını kaldırıyor. "Sabah nasıldı?"

"Üç yük saman aldık." "Harika."

"Ve ahırdan bir parça daha düştü. Çok hayati bir şeye isabet etmedi."

Bunu bir an önce düzeltmeliyim. "Buralarda olamadığım için özür dilerim. Bir şeyim vardı."

"Evet, duyduk. Duyduk."

"Duydun mu? Kim söyledi sana?"

İş eldivenlerini silkeliyor ve arabanın üzerine atıyor. "Peggy Sue, sanırım. Ya da bilmiyorum. En azından bir tanesi." Soğutucudan bir şişe su çıkarıyor. "Yani yine mi gitti?"

Yaşadığım büyük hayal kırıklığını bastırarak kendimi vagonun üzerine kaldırıyorum. "Evet."

Aramızda rahatsız edici bir sessizlik var.

"Bu sefer gerçekten sıçıp batırdım, değil

mi?"

"Dün gece mi? Hayır, Jed. Bu hiçbir şeyi değiştirmedi. Sadece senin hakkında zaten bildiklerimi kanıtladı."

Bir ağız dolusu su içiyor. "Zayıf olduğumu mu?"

"Ve bir yalancı. Ve beni sandığın kadar sevmiyorsun." "Bu doğru

değil!" diye ağzından kaçırıyor, alınıyor.

"Beni doğru şekilde sevmiyorsun," diye düzeltiyorum.

İç çekiyor ama itiraz etmiyor. "O gece seni onunla görmek ve sonra onunla birlikte olmak için uçup gittiğini bilmek canımı yaktı."

"Biliyorum, çünkü seni kampüste Cammie ile her gördüğümde ben de aynı şeyi hissettim. Alaska'ya gittiğimde bile, onun burada seninle olduğunu bilmek. Canımı yaktı. Hem de çok."

İçini çekti. "Sanırım şimdiye kadar aranızdaki ilişkinin bitmiş olacağını düşünmüştüm."

"Henry'yle ilişkimiz sürmese bile, seninle sadece arkadaş olmamız daha iyi."

Uzun bir süre sonra nihayet başını sallar. "Sanırım haklı olabilirsin."

Vagondan atladım. "Sanırım şimdi gidip annemle ilgilenmem

gerekiyor." "Dün gece beni gördüğünden bahsetmesen olmaz mı?"

"Ben ispiyoncu değilim."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor, parmakları tokat attığım yanağına gidiyor. "Dün gecenin olmasına nasıl izin verdiğimi bile bilmiyorum."

"İyi hissettireceğini bildiğin için mi?"

Sırıtıyor ve atletimin üzerindeki slogana doğru başını sallıyor.

"Senin için de bir tane almalıyım, çünkü Beth'le erkekler tuvaletine girmenin tek nedeni bu."

Yüzünü buruşturuyor. "Ondan hoşlanmıyorum bile."

"Akıllıca bir söz, ben olsam onlardan uzak dururdum. Özellikle de Veronica'dan."

"Ben de öyle duydum."

Sanırım bunu yapmayan tek kişi benim. "'Kay. Gidip annemle ilgilenmeliyim." Eve doğru ilerlemeye başladım ama sonra durdum. "Hey Jed? Hâlâ sınıfa kayıt yaptırmayı düşünmelisin."

"Hayır... Biliyor musun, aslında çiftçiliği seviyorum." Ellerini ceplerine sokuyor, dudaklarında memnuniyet dolu bir gülümseme beliriyor. "Eğlenceliydi, tıpkı hep hayal ettiğim gibi. Seni çalmak için gelen milyarder hariç. Ama yapmak istediğim şeyin bu olduğunu biliyorum. Okulu bitirip bitirmemem umurumda bile değil." Omuz silkiyor. "Göreceğiz bakalım.

"Bu kısmı çözdüğüne sevindim, Jed."

"Ben de. Abigail." Biraz daha yumuşak bir sesle "Abbi" diye ekliyor.

Tereddüt ediyorum. "Henry üç hafta sonra onunla Fransa'da buluşmamı istedi. Ben de gidiyorum."

Yüzünü teslimiyet kaplıyor. "İşleri halletmek için burada olacağım."

Aylardır ilk kez Jed'in yanından içten bir gülümsemeyle ayrılıyorum.

İçeri girdiğimde annem ve babam mutfak masasındaydı.

"Günaydın."

Annem kıyafetime yan gözle bakarken, babamın bakışları saate kayıyor. Birden sonra.

Henry'nin uçağı daha yeni havalanmış

olurdu. Bu düşünceyi bir kenara ittim.

"Jed çatının bir parçasının daha koptuğunu söyledi. Bunu gerçekten tamir ettirmemiz gerekiyor."

Babam iç geçiriyor. "Ekim başına kadar malzemeler için yeterli parayı toparlayabiliriz. Annen de cemaatten yardım etmek isteyebilecek birkaç kişiyle konuşuyor."

"Aslında bunu daha çabuk yapmaları için Dorset Kardeşleri kiralayabileceğimizi düşünüyordum."

"Bunun için paramız yok." "Yeni bir

çatı için ödeme yapabilirim."

"Sen mi?" Annemin gözleri kısıldı. "Yoksa *o mu*?"

"Alaska'da çok para kazandım." *O* kadar değil, ama bunu bilmelerine gerek yok.

Annem başını sallamaya başladı bile. "Hayır, o adamın çiftliğimizin parasını ödemesine izin vermeyeceğim. Bir sonraki bildiğimiz şey, bizi araziyi kat mülkiyeti için satmaya ikna etmeye çalışacağı! Ya da bir otel!"

"Buranın bakımı için biraz para ayırmaya başlamazsak yapacağımız şey de tam olarak bu olacak!" diye karşı çıkıyor babam. "Eğer Abigail parası olduğunu söylüyorsa, o zaman onu kullanmalı ve şükretmeliyiz. Akşam yemeğinden hemen önce Dorset'i arayacağım, o zaman evde olur."

Annem ağzını açtı.

Babam sağlam kolunu masaya vurur. "Yeter, Bernadette! Kız onunla birlikte, tartışma bitmiştir."

Havada garip bir sessizlik var.

"Üç hafta sonra Fransa'ya gidiyorum. Sadece birkaç günlüğüne. Jed ben yokken işleri halledeceğini söyledi." Hazır savaşıyorken her şeyi ortaya dökelim bari.

Annem kendini sandalyesinden dışarı atar ve çalışma odasına doğru yürür. Sallanan sandalye onun ağırlığı altında inliyor.

"Fransa," diye mırıldanıyor babam. "Çok heyecan verici." "Öyle."

Gülümsemesi hüzünlü olsa da başını sallıyor. "Artık hiçbir şeye karışmayacak. Bundan emin olacağım."

"Teşekkürler, baba."

"Bu senin hayatın. Nasıl istiyorsan öyle

yaşamalısın." Planım bu.

~ ~ ~

"Çiftlik Kızı Sabun Şirketi mi?"

Mutfağımızda dizüstü bilgisayarım açık bir şekilde oturmuş, Zaheera'nın bu toplantının başında bana e-posta ile gönderdiği konsept belgelerine kaşlarımı çatarak bakıyorum.

"Kulağa organik ve doğal ama aynı zamanda eğlenceli geliyor. Ayrıca kişisel bir havası da var. Bir çiftlikte yaşıyorsunuz, değil mi?"

"Evet, ama-"

"Mükemmel bir uyum. Kendinizi belirli karışımlar ve kokularla sınırlamıyorsunuz. Yani, Adaçayı Yağları iyi hoş da, tüketicilerinizin ağırlıklı olarak adaçayı aldıklarını düşünmelerine neden oluyor. Ancak edindiğimiz bilgilere göre nane, lavanta, kekik... hatta biraz limon da var. Bazı boşlukları doldurmanızı isteyeceğim ama şimdilik ikinci sayfayı çevirirseniz, bulduğumuz konsept ambalajlardan bazılarını görebilirsiniz. Kaydırıyor musunuz?"

"Kaydırıyorum." Neredeyse nefes almıyor. Sanırım soru sormamı ya da ona karşı çıkmamı engellemek için böyle yapıyor.

"Bu yüzden paketleme için çelişkili bir şey istedik. Basit kağıt ambalaj ve sicim, ancak lüks etiketleme ile dengelenmiş. Doğal ama klas bir dokunuşla dengelenmiş. Kişiliği olan üst düzey bir butik otelde bulabileceğiniz türden şeyler. Ayrıca hediye etmek için de harika. Resmi görüyor musunuz?"

"Evet. Aslında harika görünüyorlar." Yuvarlak kabartmalı etiketler tasarlamışlar, üzerinde süslü bir fontla "Çiftlik Kızı" yazıyor, *F* ve *G* harfleri diğer harflerden çok daha büyük. Çizimlerinde her biri farklı renkte dört kare paket var.

Seçtiği renkler bile çarpıcı. Şu anda sabun kalıplarımı plastik ambalaja sardığımı ve Dollar'dan küçük plastik şişeler aldığımı düşünürsek Nemlendiricilerim ve yağlarım için saklayın, bu büyük bir adım. "Tüm bu ambalajlar ne kadara mal olacak?" Sırf süslü ambalajı yırtıp atabilsin diye yaşlı Peggy Sue'dan kalıp sabun başına iki dolar daha fazla para isteyeceğimi düşünemiyorum.

"Beklediğinizden çok daha az, özellikle de üretim miktarınız arttıkça."

"Üretim mi?" Geçen hafta bir düzine limonlu ve kekikli bar yaptım. Demek istediği bu mu?

"Evet. Ama şu anda bunların hiçbiri için endişelenmeyin. Öncelikle en iyi ürünü almamız gerekiyor. Ve bize sizin başlamak için hevesli olduğunuz söylendi."

Henry'ye gözlerimi deviriyorum. Bu adamla her şey çok hızlı. Yine de Fransa'yı beklerken zihnimi bununla meşgul etmek beni

oyalayacaktır. "Şey, kesinlikle meşgul olmak istiyorum."

Gülüyor. "Bununla *kesinlikle* meşgul olacaksın. Şimdiye kadar benimle misin?"

Gülümsüyorum. "Evet. Kesinlikle."

"Tamam, senden istediğim şey şu...."

On Altıncı Bölüm

"Dur, şunu düzelteyim." Babamın yürütecinin tekerleğini verandanın tahtaları arasındaki çatlaktan çıkarmak için eğildim. Daha geçen hafta kullanmaya başladı ama onu yeniden hareket halinde görmek güzel.

Kıkırdıyor. "Sen yokken bunu kim yapacak?" Suçluluk duygusu yüzüme çarptığında yüzümün düştüğünü görüyor olmalı. "Bir yolunu buluruz. May ihtiyacımız olandan daha fazla burada olacak, eminim."

Ona sıkıca sarılmak için kollarımı boynuna doladım. "Seni özleyeceğim."

"Sadece bir haftalığına gidiyorsun, Abigail. Sen farkına bile varmadan yolculuk bitmiş olacak."

Ben de bundan korkuyorum.

Bavulumun sapından tutarak üç basamak aşağıya taş yürüyüş yoluna taşıyorum. "Tamam...." Kapıya doğru bakıyorum. Annem veda etmek için dışarı çıkacak mı? Olaydan beri aramız çok iyi.

Konuşmalar kibar ama gergin. Avrupa'ya uçmak ve her şeyi bu şekilde bırakmak istemiyorum.

Bir an sonra kapı gıcırdayarak açılıyor ve elinde bir fincan çayla dışarı çıkıyor. Mavi ve yeşil önlüklü elbisesi üzerinde biraz daha bol duruyordu.

fark ettim. Muhtemelen kahve tüketimini azalttığı için ve benim Babam yemeklerde meyve ve salata isteyerek onu da daha sağlıklı beslenmeye zorluyor. Çöpte o hap paketlerini bulduğum gece ben gittikten sonra ne olduğunu bilmiyorum ama ikisinin büyük bir kavga ettiğini tahmin ediyorum.

Ne olursa olsun, annem çaba gösteriyor.

"Teşekkür ederim Bernadette," diye mırıldanıyor babam, verandadaki salıncağa yerleşirken. "Abigail şimdi gidiyor."

"Evet, görüyorum. İyi uçuşlar."

Bu kadın en iyileriyle bile kin tutabilir. Eğer ihtiyacı olan buysa.... Mutlu olduğum için beni kötü hissettirmesine izin vermeyeceğim. "Paris'e indiğimde mesaj atarım ve elime geçtiğinde acil durum bilgilerini gönderirim." Bununla birlikte dönüp Miles'ın benim için ayarladığı arabaya doğru ilerliyorum, böylece park ve trafikle uğraşmak zorunda kalmayacağım.

"Bana iyi bir şeyler al," diye şaka yapıyor Jed, kollarını kavuşturmuş kamyonetimin yanında dururken.

Anahtarları ona atıyorum.

Gözleri tanıyarak parlıyor. "Ciddi misin?"

"Ben yokken onu açık artırmaya çıkarma," diye uyarıyorum.

"Tabii ki hayır." Sırıtıyor. "Teşekkürler."

"Hayır, teşekkür *ederim*. Bunu itiraf edeceğimi hiç düşünmezdim ama sen gerçekten bir nimet oldun, Jed." Küçük ateşkesimizden beri, aslında

bize tekrar arkadaş diyebilirim. Bırakıyorum.

Sesimi biraz yükselttim. "May her gün kontrol edecek ama sen de onlara göz kulak olabilir misin?"

Kıkırdıyor. "Sakin ol. Sadece bir haftalığına gideceksin. O kadar bile değil." "Biliyorum." Kendime gözlerimi deviriyorum.

"Yani... heyecanlı mısın?"

Başımı sallıyorum. Heyecanlı, gergin, endişeli, korkmuş. Şu anda nasıl hissettiğimi anlatmak için kaç kelime bulabilirim?

Henry'yi görmeyeli üç hafta oldu. Fırsat buldukça konuştuk ama saat farkı ve onun aşırı yoğun programı büyük bir engel oldu. Bir de annemle babamın evde olması var, yani görüntülü görüşme yok. En azından Henry'nin istedikleri.

Ayrılığı hissettim. Bunun sadece mesafeden kaynaklandığına inanmaya çalışıyorum ama dürüst olmak gerekirse. bilmiyorum.

Sanırım yakında öğreneceğim.

"Teşekkürler, Jed." Kolumu boynuna doladım. "Bir hafta sonra görüşürüz."

~ ~ ~

"Bagajımı kaybettim de ne demek?"

"Çok özür dilerim hanımefendi," diyor görevli, Fransız aksanı cilalı ve güzel. Bütün gece uçtuktan ve yarım saat boyunca bagaj karuselinde durup diğer herkesi izledikten sonra duymak istediğim son sözlerdi

Uçağımdaki yolcular bagajlarını toplarken, bu yolculuk için yeni kıyafetlerle dolu olan benimki hiç ortaya çıkmadı.

"Peki... nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı?" Ve daha da önemlisi, onu ne zaman geri alacağım?

Makinesinde birkaç tuşa basıyor. "Şu anda Madrid'de gibi görünüyor."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Henry buraya gelmek için İspanya'dan yeni ayrıldı. Jeti her an şehrin hemen dışındaki özel bir piste inebilir ve Corrèze'e devam edebilmemiz için benim uçağa binmemi bekleyebilir. "Mümkün olan ilk uçuşla onu taşıyacağız ve gideceğiniz yere getireceğiz. Tamam *mı?*"

Taytıma ve tişörtüme bakarak iç geçirdim. Görünüş yerine rahatlığı tercih etmiştim. Açıkçası uçuş görevlisinin bu yüzden beni birinci sınıftan atmak istediğini düşünüyorum. Her halükarda, bugün için birkaç tuvalet malzemem ve üzerimi değiştirebileceğim bir kıyafetim var, ama hepsi bu. "Bugünlük bu kadar mı?"

"Bunu söylemek zor. Sizi arayıp bilgilendireceğiz."

"Yardımınız için teşekkür ederim." Bu onun hatası değil, kendime hatırlatıyorum. Valizimi *o* kaybetmedi.

Bana sempatik bir gülümseme veriyor ve sonra hızla başka bir sıkıntılı müşteriyle ilgilenmeye devam ediyor.

"Dünyanın sonu değil," diye mırıldanıyorum kendi kendime, üstümü değiştirip tazelenmek için en yakın tuvalete koşarken. "Onu bulacaklar ve teslim edecekler ve

her şey yoluna girecek."

Önemli olan bir saat içinde Henry'nin kollarında olacağım. Bu düşünce midemde kelebekler uçuşuyor.

~ ~ ~

"O zaman neden seni uçak pistinde beklemiyorum?"

"Çünkü bütün gün orada oturabilirsin."

"Yani?"

"Hayır. Şoförünüz sizi doğruca Margo'ya götürecek. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Başım limuzinin koltuk başlığına yaslanıyor. Önce bagajım, Henry'nin uçağı rötar yaptı çünkü kalkacağı pisti acil bakım için kapattılar ve ne zaman biteceği belli değil. Şimdiye kadar, bu yolculuk planlandığı gibi gitmiyor. Şimdi dört saat boyunca arabada oturup Margo'yu gördüğümde ona ne diyeceğimi düşüneceğim.

"Bu da onunla yalnız kalmak zorunda kalacağım anlamına geliyor."

"Hadi ama. Geçmişimizi öğrenmeden önce de onu seviyordun."

"Evet... ve bir de diğer kısmı var." O ve onun erkek arkadaşı bizim önümüzde seks yaptı.

"Onunla hiçbir sorun yaşamayacaksın. Sadece rahatına bak. Belki biraz kestirirsin, böylece ben oraya vardığımda o kadar da huysuz olmazsın."

Sesinde mizah olsa da kaşlarımı çatarak telefona bakıyorum.

"Seni üç haftadır görmedim, Abbi. Sana ne yapacağımı aklından çıkarma."

Yanaklarım kızarıyor ve bunu duymamış olmasını umarak şoföre bakıyorum. "Ve kim bilir? Sen oraya varana kadar ben de orada olabilirim."

Umarım öyledir. "Yakında görüşürüz."

~ ~ ~

"Bonjour. Matmazel Abigail Mitchell burada," diye anons ediyor şoför dahili telefondan.

Büyük demir kapı gıcırdayarak açılır ve havaalanı limuzini, sağ tarafında göl, sol tarafında ise bir dizi ağaç bulunan yol boyunca sürünerek ilerler.

"Burada çok fazla tarih var," diyor yüksek taş duvarı döndüğümüzde ve Margo'nun evini ilk kez gördüğümde.

Ağzım açık kaldı.

Bunun gibi kaleleri televizyonda görmüştüm ama nedense hiç görmemiştim. gerçekten var olduklarına inanmak. Wolf Cove ile aynı büyüklükte olmasa da, tamamen farklı bir şekilde ezici.

Çok sayıda kulesi hariç en yüksek noktasında dört kat bulunan devasa, geniş taş binaya yaklaşırken hayranlık içindeyim.

"Burası kaç yıllık?" Kendi kendime mırıldandığımı duyuyorum.

"1400'lü yıllarda inşa edilmiş. Tasarımı otantik. Mazgalları bile." Sürücü bir şeyi işaret ediyor.

"Bunlar ne?"

"Bilirsiniz işte. Nasıl desem... crenel ve merlonlar."

"Ne ve ne?" Aptal gibi göründüğümü biliyorum ama bu kelimeleri daha önce hiç duymamıştım.

Kıkırdıyor. "Duvarın tepesi. Bu şekilde alçalıp yükseliyor."

"Evet. Tamam." Kare şeklindeki açıklıklardan bahsediyor olmalı.

"Bunlar orijinal siperler, okçuların saklandığı ve kaleyi çalmaya çalışan istilacılar. Birçoğu burada öldü."

Gözlerim huzurlu arazide geziniyor. Tek gördüğüm yemyeşil tepeler ve ağaçlar. "Burası çok güzel bir yer."

"*Oui*. Burada kaldığınız için çok şanslısınız. Matmazel Lauren ile arkadaş mısınız?"

"Hayır, ama benim... uh... erkek arkadaşım." Henry'ye ilk kez bu şekilde seslenmeye cesaret ettim. Umurunda olur muydu?

"Oh, *oui*. Mösyö Wolf. Onunla bir kez karşılaşmıştım." Şoför gülümsüyor ama başka bir şey söylemiyor. Henry'nin onda nasıl bir izlenim bıraktığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Margo çoktan masif ahşap kapıların önünde bekliyor. Yüz metre öteden bile onu tanımak mümkün değil. Sadece duruş şekli bile bir imza gibi görünüyor, sol kalçası hafifçe dışarı doğru itilmiş, sağ kolu

Çerçeveye yaslanıyor, tüllü beyaz elbisesi onu bir melek gibi gösteriyor. Ama öyle olmadığını biliyorum. Parlak kuzguni saçlarıyla çok çarpıcı bir tezat oluşturuyor.

Şoför - bavullarım yüzünden adını hatırlayamayacak kadar yıpranmıştım -Beni dışarı çıkardı ve sonra Margo'ya başını sallayarak arabasına geri döndü ve gitti.

Bizi yalnız bırakıyor.

Henry, Margo'nun burada başka arkadaşları da olduğunu söylemişti ama onlardan bir iz göremiyorum.

"Bonjour Abigail," diye mırıldanıyor o güzel aksanıyla, çok rahat görünüyor, oysa onu son gördüğümde çırılçıplaktı ve Henry ile benim önümde erkek arkadaşıyla seks yapıyordu, bir yandan da Henry'yi gözleriyle beceriyordu. O gece kulüpte olanlardan hiç utanıyor mu?

"Henry'nin uçağı rötar yaptı," diye geveliyorum, çünkü bu kadına ne diyeceğimi bilemiyorum.

Yavaşça yaklaşır. "Duydum. Henry aradı ve bana söyledi." Tıpkı geçen sefer yaptığı gibi eğilip iki yanağıma da öpücük kondurdu.
parfüm burun deliklerimi yakalıyor. Nefis bir koku ve ona beğendiğimi söyleyip ne olduğunu sormak istiyorum, böylece belki sabunlarla eşleştirebilirim, ama kendimi tutuyorum.

Henry ile yattı.

Ondan hoşlanmak ya da ona iltifat etmek

istemiyorum. "Bavulunu da mı kaybettiler?"

İç çekiyorum. "Evet. Umarım yakında bulurlar." Henry onunla ne sıklıkla konuşuyor? Sadece buraya geldiğimiz için mi?

"Eğer bulamazlarsa, eminim sana giyecek bir şeyler bulabiliriz." Bakışları aşağıya, mağazadaki kızların beni almaya ikna ettiği siyah tek parça kazak kıyafetinin üzerine kayıyor. "Dört beden mi?"

"Evet."

Açıkça göğsüme bakıyor. "36D?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Nasıl

anladın?"

Dudaklarına küçük bir gülümseme dokunuyor. "On yıldan fazla bir süredir bu sektördeyim. Bedenleri iyi öğreniyorsun."

"Tabii ki." *On yıldır kıyafet modellik yapıyor, Abbi.*

Saçımın birkaç teline dokunmak için uzanıyor, baş ve işaret parmaklarının arasında ovuşturuyor. "Saçını boyamışsın."

"Evet." Aylar süren güneş ve yıkanma saçımdaki canlı bakır ve kumral röfleleri soldurmuş, geriye yine donuk kızıl rengi bırakmıştı. Bu yüzden büyük bir risk aldım ve saçlarımı yeniden yaptırmak için Pittsburgh'a gittim. Hatta onlara Wolf Cove'daki stilistin yaptığı röflenin bir resmini gösterdim ve bu kadının ona uyması için dua ettim. Birebir olmasa da oldukça yakın.

"Çok güzel." Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey garip bir şekilde samimi hissettiriyor. "Gel, sana odanı göstereyim. Henry biraz kestirmeni önerdi."

Gözlerimi deviriyorum ve onun melodik kahkahasını kazanıyorum.

Onu ana koridorda takip ediyorum; kemerli beyaz alçı tavanları, koyu kahverengi panelli duvarları ve her iki yanında birçok antika mobilya parçası olan geniş bir koridor. Hava tuhaf bir koku taşıyor. İmkânsız

"yaş" demekten başka bir şey yapamaz.

"Henry buradayken sizi gezdireceğim. Şimdilik burası ana koridor. Çoğu odaya buradan ulaşabilirsiniz. Misafir odaları üçüncü ve dördüncü katlarda. On beş tane var. Birkaçı bu hafta kullanılacak."

Vay canına. "Bu ne zamandır senin?"

"Ailem burayı yüz elli yıl önce satın aldı ve nesilden nesile aktarıldı. Dört yıl önce büyükbabam vefat ettiğinde bana miras kaldı."

Eski moda ferforje bir anahtar için masanın çekmecesine uzanıyor, sonra bir dizi basamağı tırmanmaya başlıyor, giderken tüllü elbisesinin eteğini topluyor. "En sevdiğim beş arkadaşım ve Joel bu hafta bize katılacak. İyi anlaşacağınıza eminim. İşte, bu sizin olacak."

Dördüncü katın sahanlığına ulaştığımızda hafifçe nefes nefese kalmıştı. Onu başka bir uzun koridorda takip ediyorum, bu daha dar ama aynı derecede yaşlı.

aynı tavan detayları ve duvarları kaplayan altın yaldızlı sanat eserleri. Kendimi zamanda geri gitmiş gibi hissediyorum.

Keşke ailem de bunu görebilseydi. Annem bile takdir ederdi.

o.

Margo kapıyı açmak için anahtarı kullanır. "Bunu yapmana gerçekten gerek yok. Buradayken kilitleyin, ama isterseniz burada." Kapının hemen içindeki bir kancaya asıyor. "Ne düşünüyorsun?"

Uzak köşede, soluk mavi ve beyaz toil perdelerle çerçevelenmiş büyük bir sayvanlı yatak var. Perdeler, devasa beyaz alçı şömine dışında odanın her yerini kaplayan duvar kağıdıyla uyumlu. Şöminenin ortasındaki halının üzerinde şık ama pek de rahat görünmeyen mavi bir kanepe oturuyor. Üstümüzde, kirişler ve pervazlardan oluşan karmaşık bir desen tavanı süslüyor.

Solumda camdan bir körfez var.

"Burada küçük bir terasınız var." Beni hemen dışında, taşa ferforje bir balkonun tutturulmuş olduğu bir dizi Fransız kapısına götürüyor. Bir bistro masası, iki sandalye ve parmaklığın üzerinde bir saksı için yeterince büyük.

Dışarı çıkıyorum, parmaklarım hemen uzun, gümüşi yapraklara gidiyor. "Lavanta."

"Evet. Bayıldım. Uyumana yardımcı olması için şifonyerin çekmecelerinde dallar ve yatak takımlarında buğu bulacaksın." Sol eliyle uzakta bir yeri işaret ederken sağ eli omzuma hafifçe yerleşiyor. "Hemen şurada lavanta tarlaları var. Yaz aylarında kokusu havaya karışır."

Lavanta tarlaları. Fotoğraflarını görmüştüm; canlı yeşile karşı sıra sıra parlak mor patlamalar. "Bunu görmeyi çok isterdim."

Gözlerini araziye diktiğinde gülümsemesi bir şekilde daha da büyüyor. "Burası gerçekten farklı bir dünya."

Tekrar içeri giriyorum ve odanın tarihi lüksünü bir kez daha içime çekiyorum. "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim." Ona karşı hâlâ temkinli olsam da söylenecek en kibar şey buydu.

"Tabii ki. Henry'nin eğlenmesini istedim ve siz buradayken eğleneceğini biliyordum. Geldiğin için çok mutluyum."

Kabul etmeliyim ki Margo bunu bir iş gezisi haline getirebilir ve Henry'yi burada tek başına tutabilirdi. Ama yapmadı. Ona karşı sert kalmamı zorlaştırıyor.

Güneş, tüllü beyaz elbisesinin içinden içeri süzülüyor, bana göğüslerinin kıvrımlarını ve uzun, gergin gövdesini gösteriyor. Sütyen giymemiş ve koyu pembe bir meme ucu şeffaf kumaşın arasından görünüyor.

Kafamı kaldırdığımda o kedi gözlerini üzerimde buluyorum, o bakışta gizemli bir şey var.

Elbisesinin transparan olduğunu biliyor mu?

"Lütfen rahatınıza bakın. Benden başka bir isteğiniz var mı?" "Sanırım böyle iyiyim. Bu-"

Kapı çalınıyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

Henry mi?

Bir saniye sonra hizmetçi üniforması giymiş bir kadın meyve, peynir ve başka şeylerle dolu bir tepsiyi içeri taşıyıp küçük yemek masasının üzerine koyunca umutlarım suya düşüyor. Hızlıca ve sessizce dışarı çıkıyor.

"Aç kalmamanız için size içecek bir şeyler getirdim. Kruvasanlar taze pişmiş."

Kruvasanları söyleyiş şekli bir daha asla o kelimeyi söylemeye çalışmak istemememe neden oluyor. Kıyaslama yapınca aptalca geliyor.

"Ye ve sonra uyu." Yatağı işaret ediyor ve gözlerinde muzip bir pırıltı yakalıyorum. "Henry benden iyi dinlendiğinden emin olmamı istedi."

Onun nasıl bir adam olduğunu biliyor.

Ve Henry sayesinde, onun nasıl bir kadın olduğu hakkında da iyi bir fikrim var. Aynı anda iki erkek mi? Biri erkek arkadaşı mı?

Kıskançlığımı ve yargılamalarımı bastırıyorum, çünkü geçmiş geçmişte kaldı ve kendi yaptıklarım göz önüne alındığında onu yargılamaya hakkım yok. "Yargılayacağım.

Teşekkürler."

Bana doğru süzülürken o ruhani haliyle gülümsüyor, iç açıcı bir gülümseme. Soğuk, nazik elleriyle kollarımı kavradı.

öne doğru eğiliyor ve yumuşak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Ağzı kapalı bir öpücük ve sadece bir saniye sürüyor, ama her halükarda beklenmedik bir şekilde yakalandım.

Yaşadığım şoku fark ettiyse de belli

etmedi. "Sonra görüşürüz."

Kalçalarını sallayarak odadan çıkışını izliyorum.

Ağzım hala karıncalanıyor.

Tamamen saldırgan değildi. Aslında, hiç de saldırgan değildi.

Sadece... garipti.

İç çekerek mekanın kablosuz ağına bağlanıyorum ve Henry'nin henüz Barselona'dan ayrılmadığını görüyorum. En azından gitmediğini *söylüyor*. Geleceği zaman beni uyarmayı sevmediğine göre kim bilir.

Şey... gelmek uçmak anlamına geliyorsa, yani.

Önümüzdeki altı gece boyunca Henry ile paylaşacağım odaya bakarken kanım kaynıyor.

Gülümsüyorum.

Bu duvarlar çok şey görecek.

Otuz saattir ayaktayım. Açım, yolculuk yorgunuyum, uykuya ve duşa ihtiyacım var. O geldiğinde yorgun olmak isteyeceğim son şey.

Pencerelere doğru yürürken manzarayı tekrar seyrediyorum; aşağıda bahçeler ve bir avlu, tepeler boyunca uzanan tarlalar ve ötesinde yemyeşil ağaçlar. Yan tarafta, yeni inşa edilmiş bir havuzu seçebiliyorum, etrafı taşla çevrilmiş

Buranın tarzına uygun. Eylül sonları ve gündüzleri hala sıcak, ancak belki de yüzmek için yeterince sıcak değil. Yine de bir çift şezlonglarda yan yana uzanmış güneşleniyor. Yaşlarını buradan söyleyemem ama kadının kraliyet mavisi bikinisi ince ve bronz bir vücudu gösteriyor.

Henry'yi bütün gün hiçbir şey yapmadan şezlongda uzanırken hayal edemiyorum. Belki beni şaşırtır.

İç çekerek, giymem gereken tek kıyafeti çıkardım ve dikkatlice yere serdim. Kanatlı koltuğun arkasına. İpeksi çarşafların içine sürünerek panjurları çekmek için düğmeye basıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

~ ~ ~

Sıcak bir elin kalçamın üzerinden kaymasıyla uyanıyorum ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Daha gözlerimi açmadan Henry olduğunu biliyorum.

Onunla buluşmak için yuvarlanmaya çalışıyorum ama o çoktan orada, göğsünü sırtıma bastırmış, bacağımı kaldırıp arkadan bacaklarımın arasına girmiş.

Pürüzsüz, sert sikinin kalçama doğru kaydığını hissediyorum ve sıcaklık anında içime doluyor.

Ve sonra kendini sıraya dizip içime doğru itiyor.

"İyi uyudun mu?" diye mırıldanıyor, kaslı bacaklarından birini benimkinin arasına yerleştiriyor. Açıyı değiştirerek daha derin bir erişim sağlıyor.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirmek için geriye uzanıyorum, vücudumu yakışıklı yüzünü görebileceğim kadar büküyorum. Bundan asla bıkmam. "Öp beni."

Gülümsüyor ve saçlarımı yüzümden çekip alıyor. Eğilip dili benimkini yakalıyor ve bana viski tadı veriyor.

"İçki mi içiyordun?"

"Uçakta sadece bir tane, bütün gün bunu beklemenin acısını çıkarmak için." Bunu sert bir hamleyle noktalıyor ve ben de ağzına doğru haykırıyorum.

Sırıtıyor. Ve sonra tekrar dalıyor. Ve

tekrar.

Bacağıma doladığı kolu bir mengene gibi beni mükemmel bir pozisyonda tutuyor ve durmaksızın içime girip çıkıyor.

"Yeterince elim yok," diye mırıldanıyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek. "Seninkileri kullan."

Klitorisimi ovmaya başlamak için uzanıyorum, zaten kaygan ve şişmiş ve ilgiye ihtiyacı var.

Otuz saniye sonra ve hiçbir uyarıda bulunmadan aniden inledi ve titriyor. "Kahretsin," diyor dişlerini sıkarak, içimde zonklayarak. "Özür dilerim, bu sefer durduramadım. Bunu çok fazla düşünüyordum."

İç çekiyorum, elim yavaşlıyor. "Sorun yok. Bu seferlik." Doğrusu, on saniye sonra boşalsa bile benim için sorun olmazdı. Hiç şu anda olduğum kadar mutlu olmamıştım.

"Hayır, değil." İçimden kayarak çıkıyor ve dizlerinin üzerine tırmanıp kalçalarının üzerine yaslanıyor. Yorganı üzerinden atarak beni sırtüstü yatırıyor ve dizlerimi iterek bacaklarımı iki yana açıyor. "Devam et."

"Ama sen çok daha iyi yapıyorsun," diye takılıyorum.

Açılır kapanır perdelerin düğmesine basacak kadar üzerime uzanıyor. Perdeler açılmaya başlıyor ve odayı geç gelen güneşle dolduruyor. Gözlerimi kısarak aydınlığa bakıyorum.

"Bekliyorum, Abbi."

Gözlerimi şimdilik kapalı tutarak, göremesem de gözlerini üzerimde hissederek geçici olarak aşağı uzanıyorum. Bunu görüntülü konuşmalarımızda çok yapmış olabilirim ama sadece bir kez o otururken ve beni böyle izlerken yapmıştım. Hâlâ erotik heyecan ve utancın garip bir karışımını hissediyordum.

Parmaklarımın klitorisimin üzerinden kaymasına izin veriyorum ve sonra aşağıya, dışarı sızan tohumuyla kaygan ve yapışkan olduğum yere. İleri geri, yavaş daireler çiziyorum, utancımın yavaşça azaldığını hissediyorum.

"Gözlerini aç."

Önümde diz çökmüş, çıplak, kaslı vücudu rahat bir pozda duran Henry'ye kolayca odaklanana kadar gün ışığına alışmalarına izin veriyorum. Aleti bacaklarının arasından yukarı doğru kalkmış. Yine hazır görünüyor ama harekete geçmiyor.

O yoğun bakışlarıyla bana bakıyor -bacaklarımın arasındaki parmaklarıma, göğüslerime, yüzüme.

Tekrar ereksiyonuna bakıyorum ve bacaklarım içgüdüsel olarak daha uzağa kayıyor, vücudumu onun için daha fazla açıyorum. Tanrım, onu tekrar üzerimde ve içimde istiyorum.

Dudakları seksi bir sırıtışla kıvrılıyor, sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi.

Sağ eliyle, tekrar düşmesine izin vermeden önce elini şaftında iki kez yukarı ve aşağı gezdiriyor.

Şimdi de benimle

alay ediyor. Oturmak

için hareket

ediyorum.

"Hayır." Omzuma hafifçe vurarak beni geriye itiyor. "Kendini becermeni izlemek hoşuma gidiyor. Aslında...." Öne doğru uzanıyor ve yatağın yanındaki komodine uzanıyor.

Bu şansı kullanıyorum, vücudumu kıvırıyorum ve onun altına kayıyorum.

Yumruğumu şaftının etrafına sıkıca sardığımda bir inilti çıkarıyor ve sonra onu içeri alırken dişlerimin derisini hafifçe sıyırmasına izin vererek genişçe açıyorum. Elleri ve dizleri üzerinde donup kalıyor, yapmaya çalıştığı her neyse geçici olarak unutuluyor.

Kafamı kaldırdığımda beni izlediğini gördüm. Kaşlarını kaldırarak ona gülümseyecek kadar uzun bir süre uzaklaşıyorum. "Kazandığını mı düşünüyorsun?" Soğukkanlı davranmak için elinden geleni yapsa da sesi bile

boğuk.

Dilimi çıkarıp ucunu dondurma külahı gibi yalayarak cevap veriyorum, kazandığımdan oldukça eminim. Çekmecedeki hışırtıyı duymazdan geliyorum ve gözlerimi kapatarak ağzımı tekrar onunla dolduruyorum, bunu altı gün boyunca aralıksız yapabileceğim gerçeğinin tadını çıkarıyorum.

Dizlerinin üzerine çöküyor, elleri başımın arkasında, kendini daha da içime itiyor. "Lanet olsun, Abbi," diye tıslıyor. Ağzımın içinde şişmeye başladı bile ve dilimin arkasındaki döl taneciklerinin tadını alabiliyorum. Tekrar orgazm olması uzun sürmeyecek.

Birden saçlarımı kavradı ve kendini dışarı çekti. Başımı kaldırdığımda bana bakan ateşli gözlerini ve hızlı nefes alıp verirken şişen göğsünü görüyorum. Boşalmasına saniyeler kalmış ve beni ustalıkla eski pozisyonuma, sırtüstü yatırıp bacaklarımı açıyor.

Tekrar kalçalarının üzerine yerleşir ve uzun ve siyah bir şey fırlatır. Ben.

Hemen tanıdım. Tıpkı Autumn'un yeşil dildosu gibi, sadece biraz daha büyük.

"*Bu* komodinin içinde miydi?"

Kıkırdıyor. "Margo misafirlerinin ihtiyaç duyabilecekleri her şeye sahip olduklarından emin olur." Gülümsemesi kayboluyor ve ciddi anlamda yoğun bir bakış hakim oluyor. "Onu becermeni istiyorum, Abbi. Boşalana kadar seni izlemek istiyorum." Başlıyor

Uzun, yavaş hareketlerle kendini okşuyor, bekliyordu. "Bunu ne kadar çabuk yaparsan, bunu o kadar çabuk elde edersin."

Tanrım, bu adam....

Benimle böyle konuştuğunu duymayalı uzun zaman olmuştu. Geçici olarak elime aldım. Neredeyse Henry kadar kalın ve etrafındaki çıkıntılar dışında pürüzsüz. Hafif bir kavisi de var.

Henry sırıtarak elimden aldı. "Ben seni başlatayım. Biraz dik otur ki görebilesin."

Kıvrımlarımda aşağı yukarı kaydırmaya başlarken dirseklerimin üzerinde duruyorum, her geçişte parlamaya başlayana kadar döndürüp çeviriyorum.

Ve sonra yavaşça ıkınmaya başlar.

Henry'nin yaptığı kadar kolay girmiyor. İtmeyi bırakıyor ve diğer eliyle klitorisimi ovmaya başlıyor, dokunuşu anında bacaklarımın arasına kan hücum etmesine neden oluyor.

Daha da içeri itiyor. "Hadi, Abbi. Benim için ne kadar ıslandığını biliyorum. Aç kapıyı."

Kalçalarımı ayırıyorum. Onu geri çekiyor ve sonra tekrar içeri itiyor, daha uzağa zorluyor. Siyah şeye odaklanmayı bırakıyorum ve onun yerine, etrafını kavrayan, güçlü ve sert ve orgazm sağlama konusunda çok yetenekli olan eline odaklanıyorum.

Dildo içimde kayboluyor.

Birkaç kez daha sokup çıkarıyor ve sonra bırakıyor. Başımı yukarı kaldırmak için iki yastık kapıp arkasına yaslanıyor, elleri yine yanlarında. "Sıra sende."

Henry'nin az önce tuttuğu elinin sıcaklığını hissederek ona uzanıyorum. İçimde yabancı bir şey olması garip hissettiriyor.

Yavaşça dışarı kaydırdım ve sonra onun yaptığı gibi geri ittim.

Henry bir iç çeker, siki beklentiyle bir kez sallanır. Elini şaftının üzerinde bir kez gezdirir. "Devam et. Benmişim gibi davran."

Gözlerimi kapatıyorum ve Henry'nin içimde olduğunu hayal ederek dediğini yapıyorum. "Boşalmak istiyorsan daha hızlı olman gerekecek."

Gerçekten boşalana kadar devam etmemi mi sağlayacak? Nasıl gelmiyor? Patlayacaktı. Diğer elimle klitorisime uzandım ve ovmaya başladım.

"Şuna bak. Ne kadar ıslak olduğuna bak."

Gözlerimi açıp aşağı bakıyorum. Siyah kauçuk sadece şaftın ne kadar kalın, beyaz kremle kaplandığını vurguluyor. Her itişte ıslak, höpürdeten bir ses çıkıyor.

"Kahretsin, seni böyle görmeye bayılıyorum Abbi," diye tıslıyor Henry pantolonunun altından.

Benimkilerle eşleştiklerini fark ediyorum, göğüslerim hızlı nefeslerle inip kalkıyor.

Sözleri beni teşvik ediyor ve kıvrımlı ucu Henry'nin sürtünmeyi sevdiği o derin noktaya çarpana kadar daha da sert ve hızlı bir şekilde içeri ve dışarı pompalamaya başlıyorum. Neredeyse rahatsız edici bir basınç oluşmaya başladı.

Orgazm sert ve beklenmedik bir şekilde gelip içimde patlıyor. Henry dildoyu içimden çıkarıp yerine kendisi girip çıkmaya başladığında hâlâ çığlık atıyordum, birkaç dakika sonra içimde inleyip zonklamaya başlayana kadar aynı amansız tempoyla içime girip çıkmaya devam etti.

Vücudunun altında yatarken kemiksizim.

"Artık birlikte olmadığımızda nasıl idare edeceğini biliyorsun." Nefesleri kulağımda ağırlaşıyor.

"Nedense aynı olacağını pek sanmıyorum," diye mırıldanıyorum. "Ve bunu evimdeki yatak odamda, ailem alt kattayken yapmamın imkanı yok."

"O zaman kendine bir yer bul."

Gözlerimi deviriyorum. "Hepimiz paradan yaratılmadık."

Henry yüzüme bakabilecek kadar kendini kaldırdı. "Ne istersen sahip olabileceğini biliyorsun. Değil mi?"

"Senden faydalanmıyorum."

"Neden olmasın? Senden faydalanıyorum, değil mi?" Boynumun küçük kısmına uzun bir öpücük konduruyor ve beni inletiyor. "Erdeminden faydalanmak mı?"

Kıkırdıyorum. "Anneme göre."

Bir iniltiyle üzerimden kalktı. "Kalkmalıyız. Margo yedide bir şeyler içmek için buluşacaklarını söyledi. Akşam yemeği sekizde."

Yuvarlanıp saate bakıyorum. Saat altıyı biraz geçiyordu. Öğleden sonrayı uyuyarak geçirdiğime inanamıyorum.

Komodinin çekmecesi hâlâ açık duruyor. Merak ettim, içine baktım. Prezervatifler ve kayganlaştırıcı paketleriyle dolu bir sepet ve bir sürü başka oyuncak var. "Anal boncuklar?" Elimde tutuyorum. "Bütün bunlar da ne?"

"Bir saat içinde hazır olmamız gerekmediğinde deneyebileceğimiz şeyler."

Kaşlarımı çatıyorum, Henry'ye bakmak için dönüyorum. Körfezin önünde duruyordu. Pencereden dışarı bakarken çıplaklığından utanmıyor. "*Bunun"* -çarşafların arasında yatan dildoyu gösteriyorum- "orada olacağını nereden biliyordun?"

"Sadece bir önsezi."

"Çekmecemize bir sepet dolusu seks oyuncağı koyacağına dair bir önsezin mi vardı?" Sırıtıyor. "Onun tuhaf biri olduğunu hâlâ anlamadın mı?"

Tuvaletin yolunu yarılamıştı ki hatırladım ve ağzımdan kaçırdım, "Beni öptü. Dudaklarından."

Devam etmeden önce ayakları bir an için yavaşlıyor ve kapının arkasında kayboluyor.

Kendi kendine kıkırdadığını duyuyorum.

On Yedinci Bölüm

"Burası orijinal kiler, beş yüz yıllık." Margo'nun topukları ayaklarımızın altındaki engebeli taşa vuruyor. "Çok zaman alacağı için restore etmeyi erteledim ama sonunda yapacağım. Tabii ki otel olarak açtığımızda bunu kullanamayız. Benim özel koleksiyonum için olacak." "Koleksiyon" kelimesi Fransız aksanıyla ağzından çok yumuşak bir şekilde kayıyor.

Kollarımı göğsüme dolayıp buradaki nemli soğuğa karşı savaşıyorum. "Çok dar." Ve karanlık, tek ışık bir yardımcı lambadan geliyor. üzerimizde bir tel üzerinde sallanıyor.

"Evet, hizmetkârların geçitlerinin çoğu manevra için fazla yer bırakmıyordu. Duvarların arkasında hâlâ birkaç tane var. Yarın resmi turumuz sırasında size göstereceğim. Henry, benim için şu iki şişeye uzanır mısın lütfen?" Şarap rafının üstünü işaret ediyor.

Arkamdaki Henry, iki kişinin birbirini kolayca geçmesi için yeterli alan olmadığından, vücudu benimkine sürtünmek zorunda kalarak kayarak yanımdan geçiyor.

"Hangileri?"

"Sondaki iki Beaujolais. Nadir bulunurlar. Onları saklıyordum."

Onun yanından geçiyor ve kasıklarının az önce benimkine yaptığı gibi onun kıçına baskı yaptığını hayal ediyorum.

Dişlerimi sıkıyorum. Henry benimle. Bu geçmişte kaldı. Kendisi de söyledi, onunla birlikte olmak istemiyor.

Şimdi ona baktığımda, daha çok seksi bir geceliğe benzeyen, siyah, sırtı açık bir elbise içinde, buna inanmakta zorlanıyorum.

"*Mersi*, Henry. Şimdi çıkış yolunu göster." Ona gülümsüyor.

Her iki eli de bir şişeyle dolu halde yanımdan geçip gidiyor.

Serin eli hafifçe omzuma yerleşiyor. "Hazır mısın, Abigail?"

Ona bir kez daha bakıyorum ve bana aynı geniş, dostça gülümsemesini verdiğini görüyorum. Açıkça şeytani ya da çapkın bir yanı yoktu. Henry'yi benden çalmayı planladığını gösteren hiçbir şey yok.

Yine de ona güvenmiyorum.

~ ~ ~

"Ne oldu?"

"Bir Fransız 75'liği. Sanırım hoşuna gidecek."

Henry'den martini bardağını alıyorum ve tadına bakmak için dudaklarıma götürüyorum. "Bunun içinde lavanta mı var?"

Daha büyük bir yudum aldığımda Henry gülümsüyor, likör ve çiçeğin keskin kontrastı baştan çıkarıcı.

Bahçe terasının diğer tarafından Margo kahkahalara boğuluyor. Yeni gelen bir çiftle konuşuyor, Fransızcası dilinden güzel bir hızla dökülüyor. Gözlerimi yakalıyor ve sonra yol gösterici bir el uzatarak onları bize doğru yönlendiriyor. "Henry ve Abigail. Bunlar Marc ve Charlotte, en sevdiğim iki arkadaşım. Charlotte ve ben eskiden birlikte çok iş yapardık."

Charlotte'un yüksek elmacık kemiklerine ve mükemmel, ince vücuduna bir kez baktığımda onun başka bir model olduğunu söyleyebilirim. Margo'dan biraz daha yaşlı görünüyor, belki birkaç yaş daha.

"Bu Henry Wolf, Wolf Otelleri'nin sahibi ve onun Abigail'i."

Onun Abigail'i.

Tamam, bir ya da iki puan aldı.

Kapıdan üç kişi daha girerken başımızı sallayıp gülümsüyoruz.

Paris'te yaşayan Fransız bir çift olan Annie-Claude ve kocası, aynı zamanda Marc ve sevgili bir arkadaş olan Isabelle ile tanışırken bir başka tanışma turu daha.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Margo'nun etrafı çekici insanlarla çevrili, hepsi de benim taklit edemeyeceğim bir zenginlik havası taşıyor. Kolumu Henry'ninkine doluyorum, gecenin geri kalanında kendimi ona bağlamaya niyetliyim. Buraya ait olmadığım gerçeğini gizlemek için tek uygun kılık bu.

~ ~ ~

Yemek odasındaki büfede boş duran iki şişe şarabın yanı sıra, keklik ravioli, az pişmiş bonfile ve adını telaffuz edemediğim bir sebze yemeğinden oluşan üç çeşit yemeğin üzerine cilalanmış altı şişe daha var. Tatlı olarak servis edilen kremalı bitter çikolatalı mus tabağını yalamak üzereyim.

"İyi, değil mi?" Joel beni izlerken sırıtıyor, şarabını yudumlarken dirseklerini rahatça masaya dayıyor. Bu gece en son gelen oydu ve tanıştığımız geceki kadar rahat ve çekiciydi, onu seks yaparken izlemiş olmamdan hiç etkilenmemişti. Bu masada bunun tuhaf olduğunu düşünen tek kişi ben miyim?

"Evet. Çok lezzetli." Yanaklarım kızardı. Muhtemelen küçük bir çocuk gibi görünüyorum. Tanrıya şükür Henry'nin dikkati Marc'ın üzerindeydi - Annie ile evli olan Claude'un.

-Yoksa muhtemelen utanırdı.

Joel öne doğru eğiliyor ve sesini alçaltıyor, "Eğer kibarca sorarsan, Margo sana ikinci bir tane verebilir." Sarhoş olduğundan oldukça eminim ama benimle flört mü ediyor yoksa bana patronluk mu taslıyor anlayamıyorum, aksanını okumak benim için çok zor.

Kaşığımı yere bırakıp kaseyi kaydırıyorum, kendime kıkırdıyorum. Sanırım yemek boyunca içtiğim iki kadeh şarap aklımı başımdan aldı. Kendimi tutmaya çalıştım ama bu grupla aynı masada oturmak çok zor, kendiliğinden Fransızca'ya geçiyorlar ve dakikalarca sohbet ediyorlar, sonra Charlotte'un Marc olduğunu hatırlıyorum, o da İngiltere'den geliyor.

bir kelime bile anlamıyorum.

Bu yüzden yiyip içerek ve sadece dinleyerek, onlar hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrenerek çok zaman geçirdim.

Annie ve Marc iki yıldır evliler, çocukları yok ve görünüşe bakılırsa yakın zamanda da çocuk sahibi olmayı düşünmüyorlar. Annie -ben hariç herkes tarafından- iyi bilinen bir moda tasarımcısı, Marc ise büyük ölçekli binalar tasarlayan bir mimar. Henry ile anlaşmaları şaşırtıcı değil. Kısa kahverengi saçları ve tasarımcı gözlükleriyle asosyal bir şekilde çekici. Ama kıyafetlerinin altından yapılı olduğu anlaşılıyor. Evli Marc inek ve kaslı bir mimar.

Charlotte ve diğer Marc on yıldır birlikteler ama evli değiller. İkisi de modellik yapmış. Charlotte birkaç yıl önce emekli oldu ama Marc hala çoğunlukla giyim firmaları için iş alıyor. Buradan bir saat uzaklıkta yaşıyorlar ve Charlotte ailesinin şaraphanesini devralmış. Bu gece içtiğimiz üç şişe onun tarafından getirilmişti.

Isabelle ve Joel aslında uzun zaman önce kısa bir süre çıkmışlardı. Isabelle, Isabelle Monteblanc, ünlü balerin -yine benim dışımda herkes için, Görünüşe göre kariyeri bir at binme kazası yüzünden yarıda kesilmiş. Şu anda ne iş yaptığını bilmiyorum ama çok parası varmış gibi görünüyor.

"Abigail!" Margo masanın öbür ucundan sesleniyor, aniden İngilizceye geçiyor. "Henry bir çiftlikte yaşadığını söyledi."

Evet, bu etkileyici özgeçmişler arasında... Ben bir çiftlikte yaşayan Abbi'yim.

Şimdiye kadar akşam yemeğinde kendimi hiç yabancı hissetmemiştim.

Tüm gözler üzerime çevriliyor ve yanaklarım yanmaya başlıyor.

Henry'nin masanın altındaki dizime yerleşen eli beni rahatlatmak için pek bir şey yapmıyor. "Biliyorum. Aslında ailemin çiftliği. Üniversitenin son yılını erteleyip geri dönmek ve babam iyileşene kadar onun yerine işletmek zorunda kaldım. Kısa bir süre önce bir kazada ağır yaralandı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Margo sempatik bir şekilde

gülümsüyor. "Birkaç ay içinde iyi olacak."

Şarabından bir yudum alır. "Peki sonra ne yapacaksın?"

Güzel soru. "Tam olarak emin değilim. Muhtemelen okulu bitiririm." Tereddüt ediyorum. "Aslında küçük bir sabun şirketi kuruyorum, bakalım ne olacak?

gider."

"Ah?" Şarabın etkisiyle biraz parlaklaşan gözleri parlıyor. "Bana daha fazlasını anlat."

Diğerlerinin dikkati yan konuşmalarla dağılmış durumda ama o gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor, ben de öyle yapıyorum.

"Yanınızda bu sabunlardan getirdiniz mi?"

İç çekiyorum. "Evet. Onlar... bavulumdalar." Demoları getirdim çünkü Henry'nin onları görmek isteyebileceğini düşündüm.

"Kayıp bavul." Omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. "Valiziniz gelirse, onları görmeyi çok isterim."

Gerçekten mi? "Tamam."

Uzun bir süre boyunca bana sıcak bir şekilde gülümsüyor ve sonra ellerini birbirine vuruyor. "Sindirim için salona mı?"

"Duruma göre değişir." Joel Charlotte'a bakar. "Bunu ne zaman yapmak istiyorsun?" Charlotte omuz silkiyor ve Evlenmemiş Marc'a bakıyor. "Bu gece mi?"

"Belki birkaç kadeh daha içtikten sonra. Daha rahat olur," diye mırıldanıyor, İngiliz aksanı kalın.

"Bu işe yarayabilir." Joel bana dönüyor, ela gözleri dans ediyor. "Bu gecelerden birinde fotoğrafını çekmeme izin verir misin?"

"Ben mi? Uh...." Henry'ye bakıyorum.

"Hayır." Henry başını arkaya eğiyor ve şarabının son damlalarını bitiriyor. Margo, "Siz ikiniz ayrıyken bunların tadını çıkarırsınız," dedi.

"Bunun için hayal gücüm var." Margo'ya sırıtıyor ve bu hiç de dostça değil.

İnsanlar ellerinde kadehler ve kahkahalar eşliğinde yemek odasının kapısından dışarı çıkmaya başlar.

Henry, "Bu gece için yukarı çıkıyoruz," dedi. "Yemek için teşekkürler."

Margo ona dudak bükmek için arkasını dönüyor, önü sutyen giymediği gerçeğini vurgulayacak kadar düşük olan elbiseyle birleştiğinde bu bakış bir şekilde düpedüz seksi oluyor.

"Abbi, onu başka türlü ikna edemez misin?"

Ondan Henry'ye bakıyorum ve ne diyeceğimi bilemeden tekrar geri dönüyorum. Onun kalması için çaresiz olduğu çok açık. Muhtemelen Joel'i onun önünde tekrar becerebilmek için.

Kolunu belime doladı. "İyi geceler, Margo."

İç geçiriyor, sonra omuz silkiyor. "Yarın görüşürüz. Şarabımız için üzüm toplayacağız."

"Yarın birkaç saatlik işim var ama Abbi'nin size katılacağından eminim," diye benim yerime cevap veriyor.

"Tamam o zaman. Yarına kadar." Hızla gitti, kalçaları her adımda baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyordu.

Kalmamızı istemesindeki muhtemel niyetine rağmen, yine de kendimi garip hissediyorum. "Akşam yemeğini yiyip gitmek kabalık olmaz mı?"

Henry elini sırtımın alt kısmına yerleştiriyor ve beni diğer tarafa yönlendiriyor. "Normalde, evet. Burası mı? Sorun yok. Yarın görüşürüz."

"Tamam. Sen bilirsin." Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum, kahkaha sesleri koridorda yankılanıyor. "Yorgun musun?"

"Bitkin."

Dört saat kestiren bendim, kendime hatırlatıyorum. Gerçi o altı saatlik bir zaman değişiminden gelmiyordu. "Peki, tamam. Şimdi uyuyabiliriz, böylece sen de dinlenmiş olursun-"

Kapı daha kapanmamıştı ki elleri kıyafetimin askılarında, onu omuzlarımdan iterek yere düşürüyor.

~ ~ ~

Daha fazla suya ihtiyacım var.

Saat sabahın biri ve yatağımızın yanındaki Evian şişesi boşalmış durumda ve kırmızı şarap yüzünden dilimi damağımdan sıyırmaya hazırım. Musluktan içmeyi denedim ama tuhaf bir teneke tadı var ve bu da beni hasta ediyor.

Henry hala yanımda, güzel göğsü benimle birlikte inip kalkıyor. sığ nefesler. Yatağı çok fazla kaydırmamak için elimden geleni yaparak sıvışıyorum. Kapıda asılı duran bornozu çıplak bedenimin üzerine atarak, parmak uçlarımda odadan çıkıyorum.

Margo bize mutfağın yerini gösterdi, personel ayrıldıktan sonra bir şeye ihtiyacımız olursa diye. Merdivenlerden oraya doğru ilerliyorum, kollarım göğsümde sarılı, adımlarım hızlı. Burası geceleri ürkütücü oluyor.

Elimde bir şişeyle geri dönüyorum.

Joel'in sesi üçüncü katta bir yerden geliyor ve ayaklarımı durduruyor. Fransızca konuşuyor, kelimeleri yumuşak, tonu yumuşak.

Bir kapı açık duruyor, ışık koridora vuruyor.

"Bir dakika geri çekil, Marc... evet." Birkaç tık sesi duyuyorum ve fotoğraf çektiğini fark ediyorum. Odamın güvenliğine gitmem gerektiğini biliyorum ama yine de kendimi dünyanın dört bir yanındaki galerilerde portreleri asılı olan ünlü fotoğrafçının ne yaptığını merak ederek sessizce yanına giderken buluyorum.

Ve Henry'nin Joel'in fotoğrafımı çekmemesi konusunda neden kararlı göründüğünü.

Aman Tanrım.

Charlotte yatakta yatıyor, bacaklarını açmış ve kenardan sarkıtmış. Marc onun önünde diz çökmüş, ağzı bacaklarının arasında.

Ve Joel onun önünde çömelmiş, kamerasını sert meme ucuna doğrultmuş.

Tıklayın.

Başparmağını yalayarak meme ucunu biraz ovuyor.

Tıklayın.

Joel'in etrafta dolanmasını, kamerayı onun vücuduna doğrultmasını, düzinelerce açıdan yakın çekim yapmasını izlerken ağzım açık kalıyor. O objektifiyle çalışırken, Marc da ağzıyla çalışıyor.

Charlotte'un göğsü kabarıyor.

"Az kaldı," diye mırıldanıyor Margo'nun sesi kulağımda, öyle irkiliyorum ki nefesim kesiliyor.

Bir sapık gibi gözetlediğim kapı aralığından geri çekiliyorum - gerçi kapıyı ardına kadar açık bırakmışlardı - ve kızarmış yüzümü görmemesini umuyorum.

Margo yine de kıpırdamıyor, ışık çarpıcı yüzünü yıkayarak yeşil gözlerinde dans eden eğlenceyi bana gösteriyor, ben ve arkadaşları arasında gidip geliyorlar.

"Çok güzel, değil mi? Joel'i çalışırken

izlemek." "Yaptığı şey *bu mu*?"

Gülümsüyor. "Uzmanlık alanı, orgazm olmak üzere olan bir kadının özünü yakalamak."

Ve benim fotoğrafımı çekmek istiyor....

Henry'nin hayır demesine şaşmamalı. Bu konuda rahat olmamın imkanı

yok. Charlotte'un inlemeleri artıyor. Margo bana doğru uzanıp elimi

tuttu,

beni gölgelerden çekip çıkardı. "Gel. İzlemelisin. Israr ediyorum." Böylesine narin bir kadın için şaşırtıcı derecede güçlü ve Charlotte kalçalarını Marc'ın yüzüne doğru kaldırıp ellerini başının arkasına koyarak onu kendine doğru iterken kendimi yine kapı aralığında buluyorum. Charlotte inleyip kıvranırken, dudakları aralanırken ve göğüsleri kabarırken Joel tıklamaya devam ediyor.

Marc yüzünü geri çekiyor, kendi nefesi de kesiliyor ve Joel hiç vakit kaybetmeden uzun lensini bacaklarının arasına sokup yakın çekim yapıyor. "Bu sadece senin için," diye fısıldıyor ve arkadaşına göz kırpıyor.

"Çok güzel vücutları var, değil mi?" Margo fısıldıyor, gözlerinde şehvet dolu bir hayranlık.

Koridorun gölgesine geri çekiliyorum. "Gitmem gerek."

"Neden? Onlar için fark etmez." Karanlığın içinde bana doğru yaklaşıyor. "İzlemek tahrik edici, değil mi? Onlar için de bizim için de."

Sonunda tıkladı.

Henry, istediğim buysa beni götürebileceği yerler olduğunu söyledi. Bu gezinin bütün amacı bu mu? Beni bu yüzden mi Fransa'ya getirdi?

Yutkunuyorum.

Ayrıca bunu tek başıma izlememi istemediğini söyledi. "Gitmeliyim."

"Bekle." Margo yaklaştı, o kadar yaklaştı ki nefesi
Dudaklar. O kadar şaraptan sonra ekşi olması gerekirken nasıl olduysa hâlâ tatlı.

"Henry burada olmamı sorun etmezdi, Margo."

Yine gülüyor ve sesi çok müzikal geliyor. "İnsanların sevişmesini izlerken mi?" Tanrım, bu kelime bile ondan bir şarkı gibi geliyor. "Henry çok izledi ve izlendi." Gözlerindeki pırıltıyı yakalamaya yetecek kadar ışık var, o sırada farkındalık kıvılcımları çakıyor. "Ama senin onsuz izlemen onun için sorun olmazdı." Gözleri ağzıma doğru kayıyor. "Ben
seni merak ediyorum. Çok masum ve genç görünüyorsun ama değilsin. Değilsin.

değil mi? Henry gibi bir adamla olmaz. Ona hayır demek... imkansız." Bunu biliyormuş gibi söylüyor.

Çünkü öyle.

"Oldukça iştahlı biri. Geleneksel ilişkilere bağlı değil." "Onunla yattığını biliyorum, Margo. Tüm detayları duydum."

Bundan en ufak bir utanç duymuş gibi görünmüyor. "Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. O... *inanılmazdı.*"

Kıskançlık içimi sıkıyor. "Öyle olduğunu biliyorum. Ve onu seninle paylaşmayacağım."

"*O* benim istediğim kişi değil." Parmakları çene çizgimi izlemek için uzanıyor, bakışları dudaklarıma düşüyor. "Seni paylaşır mıydı?"

Ağzım açık kaldı.

Margo Lauren bana teklif mi ediyor? Margo Lauren *beni mi* istiyor?

"Ben... uh... Bilmiyorum. Yani, sanmıyorum."

Gülümsüyor. "Hadi uyu, tatlı Abigail." Öne doğru eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

"Margo?" Marc arıyor.

Kapı aralığından gelen ışığa doğru geri adım atarak elbisesinin askılarını omuzlarından sıyırıyor ve elbise ayaklarının etrafında yere düşüyor. Altında tamamen çıplak.

Orada durmuş, hiç utanmadan bana kendisini -mükemmel büyüklükte, dik ve ortalanmış meme uçları olan diri göğüslerini; gergin, uzun gövdesini; bacaklarının arasındaki kelliği- tümüyle gösteriyor.

Bu kadar bariz bakmak istemezdim ama ondaki bir şey bakmamayı imkânsız kılıyor.

"İyi geceler." Gülümsüyor ve odaya girmek için dönüyor. Ve insanların onun vücudunu fotoğraflamak için neden bu kadar çok para ödediklerini ilk elden görüyorum, ince ve yontulmuş, sırtının kıvrımından sert, yuvarlak, belirgin bir popoya. Bacakları çok ince ve uzun, ama gövdesi de öyle. Normalde ya biri ya diğeri olur ama o mükemmel bir orantıya sahip.

Joel ona Fransızca bir sürü şey söylüyor. O da karşılığında bir şeyler söylüyor ve ambalajların parçalandığını duyuyorum.

Birkaç uzun an bekledikten sonra, başımı çok fazla belaya sokan o lanet merak beni ele geçirdiğinde, odaya bir kez daha bakıyorum.

Gördüğüm manzara karşısında vücudumu bir sıcaklık kaplıyor.

Charlotte yatakta çıplak bir Marc'ın üstünde, öne doğru eğilmiş, dudakları samimi bir öpücüğe kilitlenmiş. Bu sırada Joel arkalarındadır, çıplak ve zayıf vücudu Marc'ın bacaklarının üzerindedir. Bir paket kayganlaştırıcıyı kadının çatlağına ve kendisine sıkıyor, sarılmış uzunluğunun üzerinde okşuyor. Boş ambalajı yere atarak Charlotte'un arkasında pozisyon alıyor.

Ve iter.

Marc'ın ağzına karşı haykırıyor.

Kalçalarıyla birkaç nazik hamle yapıyor ama Joel sonuna kadar giriyor. Marc da öyle.

Charlotte bir dizi Fransızca kelime çıkarıyor ve sonra adamlar ritme kapılıp vücudunu o kadar gererken ağlamaya başlıyor ki bununla nasıl başa çıkabileceğini bilmiyorum.

Ronan ve Conner bana bunu yapacaktı.

Ve Margo onların yanında duruyor, erkek arkadaşı arkadaşını -tam önünde- becerirken yeşil gözleri üzerimde ağırlaşıyor, baştan çıkarıcı bir gülümseme dudaklarını kıvırıyor.

Yolun geri kalanını odama kadar koştum.

On Sekizinci Bölüm

"Joel seks yapan insanların fotoğraflarını çekiyor."

Henry bir kez göz kırpıyor... iki kez... sonra sersemlemiş ama hâlâ seksi bir sesle, "Günaydın, Abbi," diye mırıldanıyor.

"Biliyor muydun?"

"Elbette biliyordum." Kaşlarını çattı. "Dün gece ile bu sabah arasında bunu nasıl anladın?"

Ona su almak için mutfağa gittiğimi ve açık kapıya rastladığımı anlattım.

Başını sallıyor ama gülümsüyor. "Nasıl oluyor da kendini hep böyle şeylere bulaştırıyorsun?" En azından kızgın değil.

"Ve sonra hepsi birlikte seks yapmaya başladı. Bunu da yapacaklarını biliyor muydunuz?"

İç çekiyor. "Onlar böyle şeylerle ilgileniyor."

Tereddüt ediyorum. "*Sen* de mi bundan hoşlanıyorsun?"

Parmakları saçlarımın arasından geçiyor. "Senden

hoşlanıyorum." "Ama sen de bundan hoşlanıyor

musun?"

"Pek çok şeyle ilgileniyorum. Bunu sana daha

önce de söylemiştim." "Beni bu yüzden mi buraya

getirdin?"

"Cidden başka bir adamın sana dokunmasına izin vereceğimi mi düşünüyorsun?" "Hayır, ama-"

"Dün gece neden erken çıktık sanıyorsun?" "Ya yapmasaydık?"

İç çekiyor. "Gece çok farklı geçebilirdi. Ve senin konfor alanının çok dışında."

"Seni paylaşmayacağım, Henry. Bunu yapamam." Bırakın benim izlememi, onun başka bir kadınla yakınlaşması düşüncesine karşı gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

"Senden bunu asla beklemezdim."

"Margo yine de seninle yatardı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Beni sırtüstü yatırıp çarşafı indiriyor ve yan dönerek dişleriyle meme ucumu sıyırıyor. Bacaklarımın arasına sıcaklık hücum ediyor "O da seninle yatardı."

"Evet... dün gece bana söyledi." Tereddüt ettim. Kızacak mı? "Ve beni tekrar öptü. Ona söyleme şansım olmadı-" Meme ucumu ağzına çekip sertçe emerken nefesim kesiliyor.

"Sorun yok, Abbi." "Kızgın değil misin?"

Kıkırdıyor. "Margo'nun seni becermek istediğini mi? Hayır."

"Onu anlamıyorum. Bir erkek arkadaşı var ve bana teklifte bulunurken onun arkadaşlarıyla yatmasını izliyor."

"Margo hayatınızda karşılaşacağınız hiç kimseye benzemez. Kadın ya da erkek, insan vücudunu seviyor. Orgazm olan insanları en ön sıradan izlemek istiyor. Bunun samimiyeti onu azdırıyor."

"Bu...." Bunun ne olduğunu bilmiyorum.

"Sınırları olmayan ve kendine güveni tam olan bir kadın." "Buna hayranmışsın gibi konuşuyorsun?" Olmamı istediği şey bu mu?

"Kabul ediyorum, çok seksi." Henry'nin kaşları bir kademe kalktı. "Sorduğunda ona ne dedin?"

"Beni paylaşmayacağını. Başka ne diyebilirdim ki?"

Eli karnımın üzerinde geziniyor. Düşüncelerini tartıyor gibi görünüyor. "Peki seni onunla paylaşacağımı söylesem... bu fikrini değiştirir mi?"

"Hayır."

Çarşafı sonuna kadar çekip vücudumu ortaya çıkarıyor. "Emin misin?"

"Neden? İstediğin bu mu?"

Eli uyluklarıma gidip onları birbirinden ayırıyor. "Tamamen dürüstlük mü istiyorsun?"

"Evet mi?" İhtiyatla cevap veriyorum, çünkü anladığımdan emin değilim.

Parmakları kıvrımlarımda kayarak kalçalarımı sıkıyor. "Onu senin üzerine inerken izlemek muhtemelen hayatım boyunca gördüğüm en ateşli şey olurdu."

"Kadınlardan hoşlanmıyorum ama."

"Margo'dan hoşlanmak için kadınlardan hoşlanmana gerek yok." Henry her zamanki akıcı zarafetiyle aşağı kayarak başını bacaklarımın arasına yerleştirdi. "Arkana yaslan ve gözlerini kapat."

İstenileni yapıyorum, nefesi en mahrem yerime değerken heyecanla bekliyorum.

"Onun ağzını gördün. Gördüğünü biliyorum. Ona bakarken seni izledim."

Yumuşak, dolgun dudakları kadifemsi bir rujla boyanmıştı. "Ne olmuş yani?"

"Bana bir iyilik yap. Tam burada hayal et." Dili açıklığıma dalıyor ve nefesimi kesiyor. "Boşaldıktan sonra dilimin onun mu yoksa benim mi olduğunu umursayacağını düşünüyor musun?"

Bilmiyorum, ama sadece sözlerinin bile şu anda beni ıslattığını biliyorum.

"Konuşmayı kes." Uzanıp başının arkasına bastırıyorum ve yüzünü içime doğru itiyorum. Bir kez kıkırdayınca kaslarım kasılıyor.

Ve sonra isteğimi kabul etti.

~ ~ ~

Kapımız çalındığında Henry duştaydı. Personelin kahvaltı tabaklarımızı almaya geldiğini düşündüm ve "Girin" diye seslendim.

Arkamı döndüğümde Margo'nun kapıda durduğunu görüyorum. Bugün üzerine oturan bir tişört ve rahat bir pamuklu pantolon giymişti. Sade ve gündelik ama yine de bir şekilde göz alıcı.

Lacivert-beyaz çizgili pamuklu bir elbiseyi kapının yanındaki sandalyenin üzerine örtüyor. "Senin için kıyafet değişikliği. Sana uyacaktır."

"Teşekkür ederim."

"Havayolu şirketinden haber aldınız

mı?" Başımı sallıyorum. "Umarım

bugün." Duraksıyor. "Nasıl uyudun?"

Gözlerim Henry'nin sözlerini hatırlayarak bugün yumuşak bir pembeye boyanmış dolgun dudaklarına kayıyor. Bu düşünceyle yüzüm kızardı. "Peki. Teşekkür ederim."

Biraz daha yaklaşıyor. "Henry birkaç telefon görüşmesi yapacağından

bahsetti?" "Evet." İnledim. Biz buradayken çalışmak zorunda

olmasından nefret ediyorum.

"Bunun sizi eğlenmekten alıkoymasına izin vermeyin. Birazdan sarmaşıklara doğru yola çıkacağız. Bizimle gelin. Gününüzü içeride boşa harcamanın bir anlamı yok."

Hava güneşli. "Kim gidiyor?" "Henry

hariç herkes."

Harika. Billy Bob'un önündeki otoparkta o çifti gözetlemek bir şeydi,

ama bir dahaki sefere bu insanların gözlerinin içine bakmak zorundayım.

birkaç gün. Daha önce Katie, Rachel ve Ronan ile bu durumda olmadığımdan değil. Ama bu bir şekilde farklı hissettiriyor ve nedenini açıklayamıyorum.

Endişemi okuyabiliyor olmalı. "Lütfen." Bileğime dokunmak için uzandı. "Gördüğün şeyden rahatsız olman için hiçbir neden yok Abigail. Biz rahatsız değiliz. Bu bizim için büyük bir mesele değil."

Peki ya dün gece bana söyledikleri? Bana teklif etmesi de önemli bir şey değil mi? Bunu çekici bulduğu her kadına yapıyor mu?

Banyodaki su kesilir ve Henry'nin duşunun bittiği anlaşılır. Birkaç dakika içinde dışarı çıkacak ve havlu giyeceğinden şüpheliyim.

Margo'nun gözleri kapıya kayıyor, itilmiş ama tam kapanmamış. "Lütfen bizimle gelin. On dakika içinde kapıda buluşacağız. Piknik için bir şeyler hazırladık." Kapıdan dışarı çıktı, arkasında hafif kokusunu bırakarak arkasında parfüm.

Ne getirdiğine bakmak için yanaşıyorum ve parmaklarımın arasındaki kumaşın verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Normal pamuktan daha yumuşak. Bornozumu kancaya fırlatıp, sade kalem elbiseyi başımın üzerine geçiriyorum. Kalçalarımın yarısına kadar iniyor, bu da onun üzerinde ne kadar kısa olduğunu merak etmeme neden oluyor. Her şeye rağmen üzerime tam oturuyor.

"Margo'dan mı?" Henry banyodan çıkarken sorar.

Giysilerini sakladığı şifonyere doğru ilerlerken bacaklarının arasında sallanan etkileyici boyuna hayranlıkla bakıyorum. "Evet. Az önce düşürdü.

kapalı. Kendisi ve diğerleriyle birlikte üzüm toplamamı

istedi." "Sen de gitmelisin."

"Ama ya onlar... *bilirsin işte*, dışarıda?"

"O zaman git." Külotunu çekerken kıkırdıyor. "Sarmaşıkların arasında sevişmenin rahat olacağını sanmıyorum. Onlar hayvan değil. Her iki durumda da burada pek eğlenmeyeceksin ve dikkatimi dağıtmanı istemiyorum. Gerçekten çalışmam gerekiyor."

"Dışarı çıkıp bizimle buluşacak mısın?"

"Denerim." O sırada telefonu çalmaya başlar ve iç çekerek ekranı kontrol eder. "Buna bakmam lazım." Kalçalarımdan tutarak beni döndürüyor ve

Kapıya doğru. Kapıyı açarak kıçıma hızlı bir tokat attı, canımı acıtmadan beni inletecek kadar sertti. "Git ve eğlen." Eğilip beni dudaklarımdan hızlıca öpüyor. "Ama çok fazla değil, anladın mı? Çünkü ben orada değilim."

İç çekiyorum. Sanırım pikniğe gidiyorum.

~ ~ ~

"Elbise çok güzel oldu."

"Evet, teşekkür ederim." Margo yanımda, vagonun üzerinde duran yığından aldığım kırmızı-beyaz kareli battaniyeye uzanırken gözlerimi güneşe karşı siper ediyorum.

"Böyle bir yeri ziyaret etmek için para ödersiniz, değil *mi*?"

"Evet. Eğer param yetseydi." Burada çimlere uzanmak çok huzur verici, tepelere ve aşağıdaki vadiye bakıyordu. Öğle yemeği için ara vermeden önce birkaç kile üzüm topladık - taze pişmiş ekmekler, peynirler ve dilimlenmiş etlerden oluşan lezzetli bir ürün yelpazesi. Ve tabii ki yanaklarımı sıcak, omuzlarımı rahat bırakan şarap. Sanırım bu insanlar kahvaltıyla birlikte bir şişe kırıyorlar.

Kıkırdıyor, eli gergin karnının üzerinde geziniyor. "Henry ile birliktesin. Gönlünün istediği her şeyi karşılayabilirsin."

"Onun parası benim param

değil." "Ama siz ikiniz ciddi

misiniz?"

İç çekiyorum. "Ne olduğumuzu

bilmiyorum." "Olmak istiyorsun, değil

mi?" "Evet." Bunu Margo'ya itiraf

etmek yanlış mı?

"O ilginç bir karakter. Bazı açılardan çok açık, bazı açılardan ise çok kapalı."

Bu konuda haklı. Adam kendini fiziksel olarak tereddütsüz teslim edecek, ama insanların hislerini öğrenmesine izin vermek? O bir kasa.

"Şimdiye kadar eğlendin mi, Abigail?"

Gözlerimi kapatıyorum ve öğleden sonra güneşinin uzuvlarıma vurmasının keyfini çıkarıyorum. "Evet." Her şeye rağmen şu ana kadar inanılmaz bir gün geçirdim. Margo haklıydı, hiçbirinden bir gariplik

gelmiyordu. Yüksek sesle gülüyorlar.

ve sık sık şakalaşıyorlar. Bu bana Connor ve Ronan'la olan ilişkimi hatırlatıyor ve burada hala bir yabancı olsam da, bunun için beni rahatsız hissettirmediler.

Margo yüzünü bana dönmek için yan yatıyor, vücudu yakın ama dokunmuyor. "Dün gece söylediklerimi ona anlattın mı?"

Koyu renk güneş gözlüklerinin arkasından beni izlediğini hissedebiliyorum. "Evet." "Ve? Şaşırdı mı?"

"Hayır."

"Tabii ki hayır." Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. Sırt üstü dönerek iç geçiriyor. "Bana nasıl baktığını görüyorum. Merak ediyorsun."

Kendime karşı dürüst olursam, merak *ediyorum.* En azından, onunla daha fazla zaman geçirdikçe, etrafında dönen bu baştan çıkarıcı sisin içinde, artık benden etkilendiğini bildiğim için öyle olmaya başlıyorum.

Margo'nun bana dokunması nasıl olurdu?

Henry izlerken onun bana oral seks yapması nasıl olurdu? Eğer bir kadının bunu yapmasına izin verecek olsaydım, bu Margo olurdu.

Dakikalar geçtikçe, düşüncelerim döndükçe ve onun şampuanının ve parfümünün kokusu burun deliklerimde dolaştıkça, kanımın nabzının atmaya başladığını hissediyorum.

Margo ayağa kalktığında gerçekten hayal kırıklığına uğradım. "Toplayacak bir kile daha var ve sonra yüzmek için mağaraya gidebiliriz."

Kaşlarımı çattım. "Mağara mı?"

"Ah, henüz görmediniz. Yeraltında ve bu şatonun en güzel kısmı. Geleceksin, değil mi?"

Yüzmek kulağa cennet gibi geliyor. "Eğer bavulum zamanında gelirse."

Dudaklarına gizemli bir gülümseme daha değiyor. Elini bana doğru uzatıyor. "Gel."

Sadece bir dakika tereddüt ettikten sonra alıyorum ve parmaklarının benimkilerin arasından geçmesine izin veriyorum.

~ ~ ~

"Margo hazır olduğunda bize bir kasa şarap göndereceğini söyledi." "Şimdi mi söyledi?" Sesinde bir eğlence duyuyorum.

Balkona çıkıyorum, Henry'nin masada bilgisayarı ve bir kadeh viskiyle oturduğu yere gidiyorum. "Bu kadar komik olan ne?"

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyor ama gözleri o şekilde parıldıyor.

Gülümsemesi ve siyah uzun kollu gömleği de eklenince karşı konulmaz görünüyor. Kendime engel olamıyorum, kolumu omuzlarına atıyorum ve kulak memesini dişlerimin arasına alıyorum.

"Bu e-postayı önümüzdeki on dakika içinde göndermem gerekiyor." Elimi kemerinden geçirip pantolonunun içine sokamadan durduruyor.

İçimi çektim. "Saat neredeyse üç oldu. Bütün gün buradaydın."

"Neredeyse bitti. Oh, bavulun geldi."

Nefesim kesildi. İçeri dalıyorum, içindekileri incelemek için fermuarı çekiyorum. Her şey orada gibi görünüyor.

Yeni sabun ambalajı örnekleri de dahil. Onları çabucak topladım ve Henry'ye göstermek için dışarı çıkardım. "Şunlara bakın! Harika değiller mi?"

Çalışmasına ara verip onları elinde evirip çeviriyor. "Öyle. Seçtiğin ismi sevdim."

"Mükemmel, değil mi? Organik ve doğal ama aynı zamanda eğlenceli," diyor Zaheera. "Başta pek emin değildim ama zamanla alıştım ve şimdi bayılıyorum. Ve bakın! İpleri bile renklendirmişler!" Lavanta çubuğunu saran leylak rengi ipi tutuyorum.

Henry iç çekerek koltuğunda arkasına yaslanır. "Abbi, ne kadar içtin?"

"Birkaç bardak. Neden?"

Sırıtıyor. "Sebebi yok."

Gözlerimi deviriyorum.

"Ben iyiyim." "Evet,

bunu görebiliyorum."

Yeni bir bikini hazırladığım bavuluma geri dönüyorum. "İşin ne zaman bitecek?"

"Bir saat daha. En fazla iki."

"*Ciddi* misin?" Abartılı bir şekilde inliyorum.

Bilgisayarına geri dönmeden önce bana bir bakış fırlatıyor, beni azdırmakta çok yetenekli olan parmakları öfkeyle yazıyor. "Sanırım asistanım olduğun ve benden ölesiye korktuğun zamanlarda seni daha çok seviyordum."

"Çok kötü." Kapı aralığında duruyorum ve Margo'nun elbisesini başımın üzerinden sıyırıyorum. Parmakları oyalanıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Mayomu değiştiriyorum."

Sütyenimi çözerken onun sert bakışlarını üzerimde hissediyorum. Göğüslerim serbest kalıyor. "Hayır. Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Ona iyi bir görüş sağlamak için eğilerek külotumu soymak için ayrıntılı bir gösteri yapmak için dönüyorum.

Ve ayağımı çıkarmaya çalışırken dengemi kaybettim. Tökezleyerek odamıza girdim. Yazarken kıkırdamaları devam ediyor.

"Merak etme, yaralanmadım," diye mırıldanıyorum. Onu bilgisayarından uzaklaştırma çabalarımdan vazgeçerek bikinimi giyiyorum.

"Bir saat içinde işimi bitirip havuzun orada buluşmak için elimden geleni yapacağım." "Havuza gitmiyoruz. Mağaraya gidiyoruz."

Öfkeli yazım durur. "Kim gidiyor?"

"Ben ve Margo. Başka kim var bilmiyorum. Neden?"

Bilgisayarından başını kaldırıp bana bakıyor ve çenesi anında geriliyor. Ağır bir iç çekişle, yazmakta olduğu şeyi taradı, eliyle bir şeye tıkladı

ve sonra dizüstü bilgisayarını kapatıyor.

"Geliyor musun?" Heyecanla haykırdım.

"Oraya yalnız gitmene kesinlikle izin vermeyeceğim." Dizüstü bilgisayarını masaya bırakıp kancalardan cübbesini alıyor. Bakışları parmak uçları gibi vücudumda geziniyor, içimi ürpertiyor, meme uçlarımın titremesine neden oluyor. "Yeni mi?"

"Evet. Beğendin mi?"

"İstiyorum." İpleri çözülene ve altları yere düşene kadar çekiştiriyor. "Ama onu orada giymenin bir anlamı yok."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

Üstümü açarak bornozu bana uzattı. "Çünkü başka kimse bir şey giymeyecek."

Kemeri belime bağladığında ağzım açık kalıyor.

"Ne demek istiyorsun? Çıplak mı gideceğiz? Bilmiyorum...." Vücudumdaki gergin dalgalanmalara rağmen başımı sallıyorum. Çıplak yüzmek mi? Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım.

Sessizce soyunmasını izliyorum. Boxerını indirirken bacaklarımın arasında sıcaklık birikiyor. Henry'nin vücudunu görmeye asla doyamayacağım.

Kabarık siyah bornozunu üzerine çekiyor. "Bana güveniyor musun?" "Evet, ama-"

"Nelerden hoşlanacağınızı bildiğime güveniyor musunuz?"

"Evet."

Eğildi ve beni öptü. "O zaman şimdi bana güven."

Elimi tutup beni odadan dışarı çıkarırken midemde sinir kıpırtıları patlıyor.

~ ~ ~

Gözlerimin loş ışığa alışması bir dakika sürüyor. "Kutsal...." "Kalenin

bu kısmı bir mağara sisteminin üzerine inşa edilmiş. Margo'nun Büyükannesi İtalyan'dı, bu yüzden büyükbabası çocukluk evinin yakınındaki mağarayı andıran bir yeraltı kaplıcası inşa etti." Henry'nin gözleri üstümüzdeki taş tavanda geziniyor. "Bu mücevher için çok para harcamış."

"Ama buna değer, değil mi?" Margo suyun içinden süzülerek bize doğru geliyor, ıslak saçları geriye doğru kaymış. "Henry, bir gün Abigail'i gerçek mağaralara götürmelisin. Onlar... *muhteşem.*"

Ona bakıyor. "Diğer herkes nerede?"

"Uyuklamak ya da sevişmek. Burada olmaz. Annie, Charlotte'un şarabının çok sert olduğundan şikayet etti. "

Ona Fransızca bir şeyler söylüyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama ses tonu karanlık ve uyarıcı.

Sadece gülümsüyor. "Çünkü geleceğini biliyordum." Sırt üstü yüzmek için uzanıyor, yuvarlak göğüsleri suyun yüzeyini kıran iki tepe gibi.

Bizimle alay

ediyor. Ya da

Henry ile.

"Temiz havlular rafta, bornozlarınızı da şuraya asabilirsiniz." Merdivenlerden on beş adım ötede bir rafın asılı olduğu yeri işaret ediyor.

Henry beni oraya götürürken şahin bakışlarını üzerimizde hissediyorum.

Hiç tereddüt etmeden bornozunu vücudundan sıyırıp bir kancaya atıyor ve Margo'ya çıplaklığını tamamen görme şansı veriyor.

"Hadi, Abbi. Buraya gelmeyi sen istedin." Sırıtıyor. "Burada durmak soğuk."

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Derin bir nefes alarak bornozumun düğmelerini çözüyorum ve vücudumdan düşmesine izin veriyorum. Henry onu kendisininkinin yanına asıyor ve sonra tekrar elimi tutarak beni merdivenlere doğru götürüyor.

Margo utanmadan bizi değerlendiriyor, gözleri Henry'den bana kayıyor ve orada oyalanıyor.

Kendimi vücudum hakkında ne düşündüğünü merak ederken buluyorum.

Neyse ki su havadan çok daha sıcak ve boynuma ulaşmak için acele ediyorum. Ayaklarımın altındaki zemin engebeli. Bazı yerlerde çömelmesem yarıya kadar suyun dışında kalacağım kadar sığ. Diğer noktalarda ise başımı suyun üstünde tutmak için parmak uçlarımda duruyorum.

"İş konuşmamız lazım Henry," diye mırıldanıyor Margo, sığ yerlerden

birinde durmak için ilerliyor, su göbek deliğinin hemen altına kadar ulaşıyor.

mükemmel göğüsleri ve gergin karnı tam teşhirde.

İzleyip izlemediğini görmek için Henry'ye bir bakış atıyorum. Bana kilitlenmiş gözleriyle karşılaştığımda içimi bir rahatlama kaplıyor. "Sonra görüşürüz." Elini elime doluyor ve beni kayadaki küçük bir yarıktan çekmeye başlıyor, görünüşe göre bir görevi var. İsteyerek takip ediyorum.

İlerideki virajı dönerken suyu çalkalayan jetlerin uğultusu duyulabiliyor. Bir duvar bizi insan yapımı olduğu belli olan küçük, dairesel girdaptan ayırıyor, deniz mavisi fayans duvarlar pürüzsüz. Isınan suyun buharı yükseliyor ve tüm alana mistik bir his veriyor.

Henry hiçbir uyarıda bulunmadan beni sudan çıkarıp duvarın üzerinden geçirdi ve çok daha sıcak olan suya daldırdı. Kendimi tamamen örtmek için çömeliyorum. "Bu tarafta kal, Margo," diye uyarıyor, vücudunu zarifçe duvarın üzerinde sallayıp bir iniltiyle suya giriyor. Yine de çömelmiyor. Orada duruyor, su onu zar zor örtüyor. Ereksiyonunun ucu sudan dışarı çıkıyor.

Kollarını duvarın kenarına dayamış olan Margo, açlıkla ona bakıyor.

Kıskançlığım alevlendi.

"Hey." Henry çenemi baş ve işaret parmakları arasında tutarak yüzümü kendisine çevirdi. "Bu senin, onun değil. O alamaz. Senden başka kimse alamaz. Anladın mı?"

Başımı salladım.

"Bana güveniyor musun,

Abbi?" Bir baş sallama

daha.

"Güzel." Duvara oturmam için beni sudan çıkardı. Girdabın buharı bu taraftaki havayı ısıtmıştı ama yine de tüylerim diken diken oluyordu. çıplak tenimin her santimi boyunca dans ediyor. Garip bir şekilde, Margo yanımızdayken bile örtünme ihtiyacı hissetmiyorum.

Henry ağzını benimkinin üzerine yumuşak ve samimi bir şekilde kapatıyor. Normal açlık tarzına hiç benzemiyordu. Yine de Margo'nun hemen yanımızdaki duvara yaslanıp Henry'nin elinin karnımdan aşağı kayışını ve parmağının yarığıma girişini izlediğinin farkındayım. Ne kadar denesem de, parmakları içime girerken hafif bir iniltinin çıkmasını engelleyemiyorum.

Margo Fransızca bir şeyler mırıldanıyor. Bir soruya benziyor. Birkaç dakika daha geçer.

"Henry," diye tekrar mırıldanıyor, bu kez neredeyse yalvarıyor.

Henry kulağımı dişleriyle yakalamak için eğildi. "O gece girdiğimiz bahsi hatırlıyor musun? Hani kaybettiğin?"

"Öyle mi?"

"Toplamak üzereyim."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum." Ama yine de midem bulanıyor. Çenemi ellerinin arasına alıyor, gözleri nazikleşiyor. "Bana

güveniyor musun?"

"Tamam," diye fısıldıyorum çünkü ona güvenmek zorundayım yoksa aramızdaki ilişki asla yürümeyecek.

"Bacaklarını yukarı kaldır," diye emrediyor.

Öyle yapıyorum. Beni belimden kaldırıyor ve diğer tarafa çeviriyor.

Margo'yla yüzleşmek için.

Dudakları boynumu ve elleri kalçalarımın iç kısımlarını bulurken göğsünü sırtıma bastırıyor. "Rahatla, Abbi."

O bacaklarımı ayırırken ben de elimden geleni

yapıyorum. Beni onun önünde genişçe açıyor.

Ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan eli yine yanağımda, dudaklarıma ulaşabilmek için başımı çeviriyor. Yine, kanımı hızlandıran ve kalbimin ona olan aşkıyla kabarmasına neden olan o yavaş, uzun süreli, samimi şekilde öpüyor beni. Yine de Margo'nun pozisyon almak için kaydığını hissediyorum, omuzları dizlerimi zar zor sıyırıyor.

Kaba, nasırlı eli bacaklarımın arasından aşağı kayarak klitorisime doğru çalışmaya başlıyor. Dudaklarıma karşı sırıtıyor ve ben nedenini biliyorum. Bu kayganlık sudan değil. Şu anda tamamen tahrik olmuş durumdayım.

"O çok güzel, Henry," diye mırıldanıyor Margo.

Derin bir nefes alarak aşağı bakmaya cesaret ediyorum ve onu gözlerinde hayranlıktan başka bir şey olmadan bana bakarken buluyorum, dolgun dudakları ayrılmış. "Lütfen, Abigail." Baştan çıkarıcı bir şekilde yalvarışı....

Çok gerginim ama itiraf etmeliyim ki şu anda tahrik *oldum.* Böyle güzel bir kadının beni istemesi kendime güvenimi artırıyor.

Ve Henry buna bayılırdı. Henry için her şeyi yaparım, en azından bir kere.

Aşağı uzanıp parmaklarımı onunkilere dolayarak elini çekiyorum. Sonra kalçalarımı onun için daha da açıyorum.

Dudaklarından tenime doğru bir iç çekiş süzülüyor ve öne doğru eğildiğinde, dili ilk kez klitorisimin üzerinden geçtiğinde haykırıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor Henry, Margo'nun dilinin ileri geri kayışını izlerken elleri kalçalarımın üzerinde geriliyor.

Henry'nin beni becermesinden garip bir şekilde farklı hissediyorum. Margo'nun dili daha küçük, dudakları daha yumuşak, teni daha pürüzsüz. Ama daha az yoğun değil. Neredeyse çok yoğun.

"Ona dikkat et," diye fısıldar Henry.

"Öyleyim," diye nefes alıyorum, yeşil gözlerini bana bakarken yakalıyorum, dilinin düz kısmı klitorisime bastırıyor. Bana karşı Fransızca mırıldanıyor ve Henry kollarını kalçalarımın arkasına dolayarak bacaklarımı yukarı kaldırıp birbirinden uzaklaştırıyor. Omurgamın tabanı karıncalanmaya başladığında, dili kıvrımlarında ve kıvrımlarında acımasızken göğsüne yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Boşalacağım," diye inliyorum.

"Ve eğer yakında içine girmezsem patlayacağım," diye kulağıma doğru pantolonunu indiriyor.

Margo'nun parmak uçları kalçalarıma batıyor ama sıcaklık bacaklarımın arasından aşağı doğru akarken keskinliği görmezden gelmek kolay.

Henry'nin eli başının arkasını kavrıyor, ağzını bana doğru bastırırken saçlarını yumrukluyor. Bu sadece onu heyecanlandırıyor gibi görünüyor, dili içimde derinlere doğru itiyor, tam da kaslarımın spazm geçirmeye başladığı zamanda.

Ona karşı koyarken çığlıklarım etrafımızdaki boşluklu duvarlarda yankılanıyor.

Daha durur durmaz Henry beni duvardan kaldırıp girdabın içine soktu. Bacaklarımı ayırıp sırtımı duvara yaslayarak avuçlarımla kendimi desteklediğimde sertleşmiş siki beş saniyeden kısa bir süre içinde içimdeydi. İçime girerken elleri kalçalarımı kabaca kavrıyor.
Arkada.

Margo bir süre bizi izliyor, gözleri kapüşonlu ve şehvet dolu.
Sonra bana bir öpücük kondurup yüzerek uzaklaşıyor ve virajın etrafında kayboluyor.

Henry dakikalar sonra geliyor, derin iniltileri fiskiyeleri bastırıyor, bacakları bana karşı efor sarf etmekten titriyor. Nabız atışları sonsuza dek sürecek gibi görünüyor.
Beni ayağa kaldırıyor, kollarını göğsüme doluyor, kalbi sırtıma çarpıyor.
"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor pantolonunun altından.

"Beni becermesine izin verdiğim için mi?" Bunu yaptığıma inanamıyorum. Ve bundan zevk aldım.

Alnını şakağıma yaslıyor. "Hayır. Bana bu kadar güvendiğin için."

Yüzümü ona dönüp gözlerinin içine bakıyorum, duygularım aniden beni ele geçiriyor. "Seni seviyorum, Henry."

İçini çekiyor ve bir şekilde yanlış bir şey söylediğimi hissediyorum. Bakışlarımı kaçırıyorum ama çenemi hızla yukarı çekerek tekrar ona bakmamı sağlıyor.

"Yapma. Henüz bu kelimeleri kullanmaya hazır olmayabilirim ama bunu benim de hissettiğimi bil." Eli alnımdaki ıslak saç tellerini geriye doğru tarıyor. "Sen benim *her* şeyimsin. Tanrım, Abbi. Bunu şimdiye kadar anlamış olmalıydın. Herhangi biri için bir geceliğine ülkenin öbür ucuna uçacağımı mı sanıyorsun? Bu yolculuğun sonunda seni tekrar uçağa bindirmekten ne kadar korktuğumu biliyor musun? Seni üç hafta daha görememekten ne kadar korktuğumu. Muhtemelen daha uzun? Bundan nefret ediyorum." İç çekişi yüzümde kayıyor. "Hayatımda ilk kez dünyadaki tüm paraya sahibim ve istediğim tek şeye sahip olamıyorum."

Sözleriyle kalbim göğsümde güm güm atıyor. Ellerimi göğsünde gezdiriyorum, başparmaklarım soğuktan çakıllaşmış meme uçlarının üzerinde duruyor. "Bana sahipsin. Ben seninim."

"Ama seni istediğim gibi değil."

"Beni nasıl istiyorsun?" Çekinerek soruyorum. Sonunda bana açılıyor ama onu korkutmak istemiyorum.

Dudakları bükülüyor. Tereddüt ediyor. "Geceleri yatağa girdiğimde ve uyandığımda yanımda. Stresli olduğumda ve konuşmaya ihtiyacım olduğunda." Ağzının köşesi kıvrılıyor. "Ya da konuşmamak."

"Yakında. O kadar yakında olabilirim."

"İnsanları özlemekten hoşlanmıyorum. Birini özlemeyeli uzun zaman oldu."

"Sonsuza kadar sürmeyecek, söz veriyorum." Onu derinden öpmek için parmak uçlarıma uzandım.

Mağaranın diğer tarafından kahkahalar yükseliyor.

İzlenmediğimizden emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. "Sanırım diğerleri de burada?"

"Mükemmel zamanlama. Margo'nun bundan sonra inmesi gerekecek."

"Sanırım odamıza dönmek istiyorum." Dayanabileceğim kadar grup heyecanı yaşadım.

"İyi fikir." Henry su omuzlarımı kaplayana kadar beni aşağı çekiyor. "Ben gidip cüppelerimizi getireyim."

"Oh, yani *şimdi* beni teşhir etmek istemiyorsun," diye takılıyorum, ellerinin göğüslerimi kavradığını hissedince iç çekiyorum.

"O pislikler için değil. Hayatta olmaz." "Ama

kadınlar için sorun yok?"

"Margo farklı biri. Ona güveniyorum ve onu anlıyorum. Bunu açıklamak zor."

"Sanırım ne demek istediğini anladım." Ronan'a böyle güveniyorum. Şu anda ondan bahsetmeyeceğim.

Henry'nin girdaptan çıkışını izliyorum, bacaklarındaki ve kıçındaki kaslar son zamanlardaki eforundan dolayı hala ekstra gergin.

Ve onun benimle sonsuza dek mutlu olması için ne gerekiyorsa yapacağımı kabul et.

Çünkü sonunda Henry benimmiş gibi hissediyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

"Benimle duş alır mısın?" Tenim klor kokuyor.

"Evet, bir dakika." Henry telefonuna bakıp kaşlarını

çattı. "Neyin var?"

"Scott son bir saat içinde beni üç kez aradı. Beni hiç aramaz."

Henry telefonunu kulağına götürürken iniltimi bastırıyorum -dünyada nefret ettiğim tek bir kişi varsa o da Henry'nin kardeşidir-.

"Evet, ne?" Henry hoşbeşle vakit kaybetmez. Kardeşinden en az benim kadar nefret ediyor.

Henry'nin kaşlarının çatılmasını ve yüzünün solmasını izliyorum. "Ne zaman? Hayır. ....."

Bana sırtını dönüp Fransız kapılarına ve ötesindeki tepelere bakıyor.

"Fransa... evet... evet.... Hayır... Onu aramadın, değil mi?" Uzun bir süre sonra. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Telefonu kapattı.

"Sorun nedir?"

"Babam kalp krizi geçirdi."

"Olamaz. O iyi mi?" William Wolf'un sağlık durumunun iyi olmadığını, ölümcül kanser hastası olduğunu biliyorum. Ama tüm bunların üstüne bir de böyle bir şey olması?

"Hayır." Henry telefonunu masaya fırlattı. "Cenaze hazırlıklarına başlamak için geri dönmem gerekiyor."

Aman Tanrım.

"Çok üzgünüm" demekten başka ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilmiyorum. Doğruca ona doğru yürüyorum, kollarımı omuzlarına doluyorum. İlk başta bir şey yapmadı

Ama yavaşça kollarının belime dolandığını ve yüzünün boynumun kıvrımına gömüldüğünü hissediyorum ve kısa süre sonra kolları o kadar sıkı sıkıyor ki acımaya başlıyor. Ama ben onu kendime daha sıkı sarıyorum.

"Elimde kalan tek şey o," diye fısıldıyor kısık sesle.

Rollerimizin tersine döndüğünü hatırlıyorum, babam ölümün kapısını çalarken Henry benimle ilgilenmek için araya girmişti. Ben yapamazken Günü kurtarmak için her şeyi yapabilirim, en azından onunla ilgilenebilirim. "Neden bir duş alıp giyinmiyorsun? Miles'ı arayıp uçağınız için ayarlamaları yapmasını isteyeceğim. Margo'ya gideceğimizi haber vereceğim. Ben de bu işi çözmene yardımcı olmak için New York'a geliyorum."

"Bakman gereken bir ailen var-"

"Bir yolunu bulurlar. Seninle geliyorum ve sakın tartışmaya kalkma-"

"Tamam." Alnını benimkine yaslamak için kayıyor, gözleri kapalı.

"Ben

seninle tartışmayacağım, Abbi. Sana ihtiyacım

var." Kalbim kabardı. "O zaman burada olacağım."

~ ~ ~

İki bavulumuzu da koridora yuvarladım. Margo birinin gelip onları bizim için alacağını söyledi, böylece onları dört kat merdivenden aşağı taşımak zorunda kalmayacağız. 1400'lerde inşa edilmiş bir şatonun kaçınılmaz sorunlarından biri asansör olmaması ve bavulları yerleştirmek için iyi bir çözüm bulunmaması.

"Abigail?"

İsmimin onun dilindeki sesiyle nefesim kesiliyor. Sadece saatler önce beni orgazma ulaştıran bir dil. Bunu yaptığına pişman mı? Buna izin verdiğim için pişman mıyım? "Evet?" Cesaretimi toplayıp ona bakmam bir anımı alıyor, yanaklarım kızarıyor.

Odamıza girerken gözlerinde endişeden başka bir şey göremiyorum. "Araban aşağıda bekliyor."

"Teşekkür ederim." Henry'nin biriyle konuştuğu balkona doğru bakıyorum. Öğrendiğimizden beri çoğu zaman telefonla konuşuyor. "Bu kadar ani ayrıldığım için üzgünüm-"

"*Hayır*!" Bana yaklaşırken elleri teslimiyet içinde kalkıyor. "Hiçbir şey için özür dileme. Henry şimdi bununla yüzleşmek zorunda kaldığı için çok üzgünüm. Babamın vefat ettiği zamanı hatırlıyorum. Benim için yürek parçalayıcıydı."

"Evet, sanırım oldukça üzgün." Sadece bunu nasıl göstereceğini bilmiyor. Henry içeri girer. "Araba burada mı?"

"*Evet*. Dışarıda bekliyor."

Başını sallıyor, bakışları Margo'dan bana kayıyor ve sonra tekrar geri dönüyor. "Pek iş konuşamadık."

"Başka zaman." Ona doğru süzülürken güzel bir gülümseme takınıyor. Çenesini şefkatli bir şekilde kavrıyor ve Fransızca bir şeyler mırıldanıyor.

O da aynı şekilde karşılık veriyor. Öne doğru eğilir ve onun yanağını öper. Sadece bir yanak, Fransız usulü değil, dostça ama samimi bir şekilde. Garip bir şekilde, kendimi bir zamanlar olduğu gibi kıskançlıktan çatlarken bulmuyorum.

Hayır, bunun olmasına izin verdiğim için pişman değilim. Üçümüzü birbirimize bağladı.

Onu bırakıp bana dönüyor, bir elinin parmakları saçlarımda geziniyor, yüzümdeki gevşek tutamları itiyor, diğeri ellerimi sıkıyor. "Ona iyi bakacağını biliyorum." Yeşil gözlerini ağzıma diktiğinde sadece bir saniyelik bir uyarı alıyorum, sonra eğilip dudaklarını telaşsız bir öpücükle dudaklarıma bastırıyor.

Ellerimi bırakarak kapıya doğru yürüdü. Gözleri Çiftlik Kızı marka maketlerini bıraktığım masanın üzerinde geziniyor. "Bunlar benim için mi?" diye soruyor ve bunu belirten notu kaldırıyor.

"Denemek isteyebileceğinizi söylemiştiniz." Sadece kibarlık mı yapıyordu?

Fuşya renkli çubuğu burnuna doğru kaldırıyor. "Mmm... gül ve sandal ağacı?"

"Evet. Bu benim favorilerimden biri."

İç çekerek gözlerini kapatıyor. "Senin gibi kokuyor."

Yine yüzüm kızarıyor, çünkü Henry dışında herkesten çok Margo hangi sabunu kullandığımı biliyor. "Umarım beğenirsiniz."

"*Merci*. Onları el üstünde tutacağım." Hepsini avucunun içinde toplar. "Tekrar görüşene kadar." Koridorda gözden kaybolur.

"Ona numune vermen çok akıllıcaydı. Güzellik sektöründe pek çok bağlantısı var. Markanızı satmanıza yardım edebilecek biri varsa, o da odur."

Çantamı aldım. "Şimdi New York'a gitmeyi düşünelim." "Abbi." Bana

doğru yürüdü, elleri başparmağımın dibinde hafifçe dolanıyordu.

boynumu. "Sadece bilmeni istiyorum ki " Tereddüt ediyor. "Sen her şeysin hayatımda eksikti. Önümüzdeki birkaç gün, kardeşim, medya ve *diğer* insanlar.....kolay olmayacaklar. Bunu yapmak zorunda değilsin.

benim için bunu atlat."

Dudaklarımı onunkilere bastırmak için parmak uçlarıma kadar uzanıyorum. "Sen hayatımda eksik olduğunu bilmediğim her şeysin ve ben hiçbir yere gitmiyorum, o yüzden kapa çeneni ve gidelim."

Rahat bir nefes aldı.

New York'un bu sefer bizim için tam olarak ne sakladığını merak ederek onu dışarı kadar takip ediyorum.

Her neyse, üstesinden

gelebilirim. Henry ile birlikte

olduğum sürece.

Henry'nin çalkantılı dünyasıyla birlikte

yüzleşen Henry ve Abbi ile devam edin:

BANA TESLIM OL

Nina West Yazarının Diğer Kitapları

Kurt Oteli Serisi:

Ayart Beni Kır

Beni

Öğret Bana Teslim

Ol Ronan

Yazar Hakkında

Nina West, günahkâr derecede seksi ve bağımlılık yaratan The Wolf Hotel serisinin yazarıdır. Tatil filmlerini izlemekten, Friends dizisinden alıntılar yapmaktan ve hafta sonları şarap turuna çıkmaktan hoşlanıyor (ama eline bir kadeh şarap tutuşturan her şeye razı.) Şehirde yaşıyor ama yazlarını kocasıyla birlikte vahşi doğada geçiriyor, bir elinde dumanı tüten bir fincan Bailey's soslu kakao, diğer elinde dram dolu buharlı bir hikâye.

Beni takip edin:

Twitter: https://twitter.com/theninawest

Facebook:

https://www.facebook.com/AuthorNinaWest

Instagram: https://www.instagram.com/theninawest/